

МЕРИЛИН БАКСТЪР ЮЖНЯШКИ ОГНЬОВЕ

Превод от английски: Валентина Атанасова, 1998

chitanka.info

ПРОЛОГ

— Сестра, лепнали сте се за него като пиявица — каза Янси Грейнджър. — Щом сте завършили медицински колеж, би трябвало да знаете какво може да причини това.

Той беше пиян, както и всичките му приятели, скупчени около масата в кръчмата.

— Кръвоизливи — отговориха в един глас осем млади специализанти и медицински сестри.

— Точно така — каза Янси Грейнджър, — освен това не изгарям от желание да ми се случи нещо подобно. Аз не съм Клиърейзъл.

— Ах, доктор Грейнджър, колко сте докачлив! — новоизлюпената медицинска сестра се отдръпна от педиатъра с поруменяло от гняв лице.

Янси се усмихна широко и сви рамене:

— Гледайте си работата.

— Всъщност, като си помисля, бихте могли да проявите малко любезност и да ме откарате до дома.

Сестрата се приближи към него и очите ѝ светнаха закачливо.

— Поръчайте си такси, по дяволите — промърмори Янси.

— Искате да кажете, че няма да ме изпратите? — попита сестрата.

— Може би, след като свърша тук.

— Боже мой, вие сте безнадежден случай. Може би е най-добре да се приберете вкъщи при жена си.

Един друг лекар, психиатър, наля още масло в огъня:

— Ей, Грейнджър, я пийни още едно, аз черпя.

— Благодаря, доктор Психо — Янси не бе свикнал със силните питиета, но за нищо на света не би позволил психиатърът да разбере това. Изпи го на един дъх, изтри устните си и се обърна с лице към сестра Уилямс.

Тя все още беше раздражена.

— Не смятате ли, че вече се почерпихте достатъчно?

Янси се надигна и я изгледа от главата до петите.

— Госпожо, аз съм дипломиран лекар. Имам добри познания по токсикология, както и в доста други области, следователно зная кога да спра и този момент все още не е дошъл. Много ви благодаря, че ми напомнихте. А сега се разкарайте!

Грейнджър едва стоеше на краката си. Когато обходи с поглед бара, светещите надписи „Бъд и Милър“ сякаш се сляха пред очите му. Много добре съзнаваше, че наистина бе пийнал доста.

— Защо, по дяволите, търпя това? — отсече сестра Уилямс. Тръсна глава и ядосано излезе от кръчмата.

Грейнджър я проследи с поглед, а след това отново се обърна към приятелите си и поръча по още едно питие за всички.

Час по-късно реши да си тръгне.

— А уговорката за партия тенис утре сутринта остава ли? — запита го един сърдечен хирург. След това добави: — Забрави. Дотогава няма да си изтрезнял.

— Проклет да съм — промърмори Янси, — ако не бъда там.

— Само не се опитвай да шофираш. Хей, нека някой от нас те закара. Здравата се натряска.

— Стига глупости. Погледни навън, Грейнджър. Вали като из ведро.

— На пътя съм си като у дома, не помниш ли? Карал съм в какви ли не бури... и то неведнъж!

Сърдечният хирург се предаде.

— Добре, шампионе. Рискуваш собствения си задник. Но не обвинявай нас, ако си разбиеш главата в някое дърво.

Грейнджър грабна бутилката от масата и тръгна, залитайки, към шестгодишната си „Тойота Корола“. Една светкавица разцепи нощното небе, а дрехите му подгизнаха от силните струи, докато измина няколкото крачки от вратата на кръчмата до колата си.

Докато се опитваше да подпре бутилката на седалката отдясно, половината от съдържанието ѝ се изсипа върху него. Той изруга и направи безполезен опит да изчисти дрехите си с треперещи пръсти.

След няколко минути Грейнджър бе поел на югозапад от Шарлътсвил към едно голямо крайпътно селище, наречено Бейтсвил. Щеше да прекара почивните дни при родителите на съпругата си. Тази

вечер бе свободен само защото тъстът му беше заминал извън града, а жените излезли да вечерят навън и да обиколят магазините.

Фаровете едва разпръскваха мрака извън града. Предното му стъкло беше замъглено от поройния дъжд, въпреки че бе включил чистачките. Невъзможно бе да следи пътната маркировка, но му се струваше, че успява да накара тойотата си да се движи във вярното платно.

Грейнджър не беше сигурен дали бе заспал, разсеял, или просто дъждът му бе попречил да вижда. Но когато вдигна поглед, се озова в насрещното движение и едва не се блъсна челно в друга кола. И двамата шофьори свиха вдясно от пътя. Грейнджър се мъчеше да удържи волана в размякнатата кал, няколко пъти го завъртя наляво и надясно, докато колата му най-сетне спря, обърната по посока на Шарлътсвил.

Докато слизаше, той потърси с поглед другата кола отвъд шосето. Беше се ударила в едно дърво. Чуваше как радиаторът изпуска пара, но от дъжда не се виждаше нищо.

Грейнджър едва успя да прекоси пътя и след няколко падания стигна до катастрофиралия автомобил. Беше мазда от най-евтиния модел, много стар. Не виждаше никого вътре. По дяволите! Вратата на шофьора беше заяла и той се приближи към тази отдясно, като се надяваше да не е затворена.

Отворите, но лампата не светна. Когато отново блесна светкавица, видя младо момиче, наведено над кормилото. Проклятие!

Върна се в колата си, извади от жабката едно фенерче и отиде при момичето от другата страна на шосето. Батериите бяха стари и фенерчето мъждукаше, но той успя да види, че бе почти дете. Дори по-лошо. Беше бременна.

Трябваше да я издърпа на дясната седалка, което, стори му се, отне часове. Разсъдъкът му бе замъглен, очите му не можеха да фокусират предметите, а дрехите му бяха напоени с алкохол. Той беше лекар, за бога, а стоеше тук, почти мъртвопиян и неспособен да стори нищо. Все пак трябваше да опита.

Най-сетне успя да я отнесе до своята корола и да я положи на задната седалка. Беше паднал с нея в средата на шосето, а след това още веднъж на банкетата от неговата страна. И той, и момичето бяха целите в кал и алкохол.

При следващата светкавица успя да види, че по краката ѝ се стичаше кръв. Пресвета Дево! Янси положи свръхчовешко усилие, за да освободи съзнанието си от алкохолното затъмнение, повдигна роклята ѝ и разкъса напоените с кръв бикини.

По дяволите! Главичката на бебето вече се показваше. Ударът бе предизвикал откъсване на плацентата от матката.

Изпадна в паника. В мрака край пътя не можеше да стори нищо, за да помогне на момичето. Трябваше да бъде откарана в болница, при доктор, който е трезвен.

След като едва успя да излезе с колата на пътя, той пое към една малка болница в Шарлътсвил. Спря пред спешното отделение, изнесе я на ръце, влезе вътре, залитайки, и намери свободна количка до вратата. Бе благодарен, че никоя от сестрите не беше наблизо. Явно всички имаха доста работа тази нощ.

Положи момичето на количката, след това я побутна напред и извика:

— Ей, тази жена се нуждае от помощ!

Бе обзет от страх и за миг остана неподвижен. Трябваше да изчезне. Не биваше да го заварят тук в това състояние. Кариерата му щеше да отиде по дяволите.

А дали не трябваше да остане?

Жената можеше да умре... а и бебето. Нищо не можеше да направи. Каквото ще да става. Той си плю на петите.

ПЪРВА ГЛАВА

Петнадесет години по-късно

Мисис Балч, съдържателката на Б&Б, прикова поглед върху гостенката си и лицето ѝ доби тревожен израз.

— Как е стаята? Ако не ви харесва...

Дейна Байвънс протегна ръка.

— Точно както си я представях. Сигурна съм, че тук ще се чувствам като у дома си.

Тревогата в погледа на по-възрастната жена изчезна и тя се усмихна.

— Чудесно. Наш дълг е клиентите ни да се чувстват добре.

— И наистина го постигате.

В първия миг, в който Дейна бе погледнала към покритата с чакъл пътека, остана поразена. Двуетажната бяла къща с еднакви комини от двете страни на покрива се намираше на хълм, заобиколен от гъста гора.

Още със слизането си от колата тя бе обхванала с поглед цялата великолепна местност и се почувства като заблудена катеричка, случайно попаднала тук. Тогава забеляза един напълно розов храст. Помисли си, че не би могло да съществува нищо по-красиво, но отмести поглед към няколко палисандрови дървета с преплетени клони, натежали от цвят. За миг Дейна бе затаила дъх, когато лекият бриз раздвижи нежните бели венчелистчета и те сякаш заблестяха. Едва ли има по-красиво място във Вирджиния през пролетта.

— Ако имате нужда от нещо, просто ме повикайте.

Дейна направи усилие да се опомни и се усмихна.

— Благодаря, ще ви се обадя.

Когато най-сетне остана сама, Дейна разгледа стаята си в странноприемницата на Монтичело. Засмя се като ученичка, когато видя малкото столче, на което трябваше да стъпи, за да стигне до високото легло с балдахин. „Старинна“ беше думата, с която би я описала, понеже всичко в нея напомняше за годините на Гражданската

война. Въпреки това бе уютна и би се харесала на всяка жена с изтънчен вкус.

Когато се бе обадила по телефона, за да резервира стая, съдържателката ѝ беше казала, че има пет със самостоятелни бани и че всяка от тях притежава свой чар. Дейна бе избрала люляковата, която имаше тераса със сенник.

Отдавна ѝ се искаше да прекара известно време в някоя малка частна странноприемница, но досега не бе ѝ се случвало. Вместо да отседне в хотел, тя бе предпочела да остане тук за няколко седмици, през които щеше да бъде в Шарлътсвил, защото се надяваше да прекара това време в по-домашна атмосфера. Навярно тази ѝ потребност да чувства, че има кътче, в което да се прибере, идваше от това, че тя никога не бе имала истински дом. Помисли си за жилището, което бе наела в Ричмънд, и се усмихна, въпреки че за миг тази мисъл ѝ причини болка. Никак не желаше да го напуска. Толкова се бе старала да го направи уютно и удобно, беше сложила дървени капаци на прозорците и когато ги вдигаше, светлината нахлуваше в стаите и обливаше цветята, мебелите с ярки тапицерии и сувенирите, които бе събрала по време на журналистическите си странствания. Не можеше да понесе мисълта, че ако реши да замине за Вашингтон, трябваше да напусне този дом, приятелите си, всичко.

Дейна потрепери при тази мисъл и се отпусна на едно от креслата с високи облегалки. Още една разтърсваща мисъл я връхлетя: А какво щеше да стане, ако не се справи с възложената от списание „Исиус“ задача? Защо трябваше залогът да бъде толкова висок?

Неволно си спомни за една приятелка, която се бе простила със стабилната си работа във вестника, за да си пробва късмета с „Ю Ес Ей Тудей“.

— Вярваш ли, Дейна? — беше я попитала тази приятелка, след като сподели намеренията си.

— Разбий ги, Сюзън! — бе отговорила Дейна. — Покажи на онези мъже, че можеш да надушваш сензациите не по-зле от тях.

Но Сюзън не бе успяла. Беше се втурнала слепешком към тази цел и след това си бе тръгнала от редакцията смазана и отчаяна.

Дейна не искаше това да се случи и с нея. Нямахше да я сполети същото, сигурна бе. Би направила всичко да достигне върха на кариерата си и остане там дълго, дори ако бе необходимо да се завърне

в този район и в този град, който ненавиждаше, за да събира сведения за поредния кандидат носител на Нобелова награда.

След като успя да прогони неприятните мисли от съзнанието си, тя реши да се обади на своята приятелка Ейприл Мериуедър, с която все още изпитваха привързаност една към друга, въпреки че от толкова години ги разделяха разстоянията. Нямаше търпение да каже на Ейприл, че се е завърнала и да разпита старата си приятелка за доктор Янси Грейнджър.

У тях нямаше никого. След сигнала на телефонния секретар тя каза:

— Здравей, познай кой се върна. Ще ти се обадя по-късно.

Беше неспокойна. Искаше ѝ се да излезе навън и да се наслади на прекрасния ден, но имаше работа. Взе папката, седна на колене и започна да преглежда записките си за доктор Янси Грейнджър.

Беше се добрала до две големи статии. Първата беше от „Ню Ингълънд Джърнъл ъв Медисин“. Накратко, статията съдържаше похвали за четиридесет и две годишния доктор Грейнджър като изключителен гинеколог и хирург, номиниран за Нобелова награда за принос в борбата с безплодието.

Тя искаше да научи нещо за самия човек, за личния му живот. По-точно, за нещо тъмно в биографията му. В описанието го изкарваха светец.

Дейна не бе убедена в това. Не е възможно да съществува толкова съвършен човек. Трябваше да открие ахилесовата му пета. Знаеше, че има такава; Уейд Лейнджли, главният редактор на „Исиус“, беше ѝ намекнал за това. Все пак изпитваше известно неудобство от факта, че търсеше тъмната му страна. Но това бе нейната работа — да покаже на света и добрите, и лошите неща.

Дори за миг не се запита защо бяха избрали тъкмо нея. Бяха ѝ възложили тази задача, защото винаги действаше без колебание. Всъщност самата тя смяташе, че притежава хищнически инстинкт, който я подтикваше да прави всичко възможно, за да се докопа до най-сензационната история. Бе готова дори да унищожи някого, ако се налагаше. В нейната професия всеки, който имаше скрупули, накрая сам загиваше.

Когато почувства, че очите ѝ започнаха да се уморяват, Дейна извади очилата си от чантата и ги сложи. В списание „Тайм“ също

имаше статия за Янси Грейнджър. Споменаваха и някои факти от личния му живот, например това, че беше завършил университета във Вирджиния с пълно отличие, а след това бе получил медицинската си титла в „Джон Хопкинс“. След няколко години проучвания се бе върнал в родния си Шарлътсвил, за да работи и обучава студенти, като приложи резултата от проучванията си на практика. Скоро след това бе открита клиника за лечение на стерилитет, клон на университетската болница. Особено внимание отделяха на факта, че в момента доктор Грейнджър работеше и на двете места. Въпреки това, имаше амбиция да открие и болница към новата клиника.

По-нататък в статията се казваше, че Янси Грейнджър принадлежал към стара фамилия от Вирджиния, но зашеметяващият му успех се дължал на неговата упорита работа, а не на името му.

— Разбира се — промърмори Дейна. Трудно ѝ бе да повярва. Аристократ по произход и темперамент, явно така би го характеризирало висшето общество на Вирджиния. Някои фамилни имена винаги успяват да отворят много врати, които биха останали затворени завинаги пред средностатистическите американци като нея. Грейнджър беше едно от тези имена.

Преди да затвори списанието, тя разгледа цветната снимка на доктора. Той несъмнено притежаваше неотразим чар, имаше невероятно ярки сини очи, които почти я плашеха. Изглеждаше като човек, който не само вършеше всичко със замах, но в израза му се долавяше и известно самодоволство, което личеше дори от снимката. Нещо накара Дейна да потрепери.

Все пак би се радвала да се срещне с него лично. Винаги изявяваше желание да се запознае с хората, за които трябваше да пише, и държеше преди срещата да има представа как изглеждат.

— Независимо дали сте готов или не, доктор Грейнджър, аз вече съм тук и отсега нататък животът ви няма да бъде същият.

Но първо трябваше да свикне с обстановката. През останалата част от деня би могла да свърши доста неща.

Петнадесет години. Нима наистина бе изминало толкова време, откакто напусна това място? Сега, когато се завърна тук, ѝ се струваше, че никога не е заминавала. Забеляза доста промени, но и много неща си бяха същите. Красотата на града бе непокътната. Но сега той беше доста по-голям. Населението бе достигнало над петдесет

хиляди души и малкият град, в който някога бе работила, сега ѝ се стори огромен.

Университетът беше направил града известен и осигуряваше най-много работни места за жителите му. Но имаше и други забележителности, които привличаха туристите: Монтичело, къщата на Томас Джеферсън, винарните, които бяха спечелили на Шарлътсвил славата на винарска столица на Вирджиния; и накрая, но не на последно място, това, че се намираше в близост до планината Блу Ридж.

На югозапад беше градчето Бейтсвил, където бе родена и отрасла. Питаше се дали и то не бе станало по-голямо. Може би не бе зле да провери. Не, не беше готова за това. Не още. Засега бе достатъчно, че се е върнала в Шарлътсвил.

След десет минути Дейна спря да зареди на първата бензиностанция, край пътя. Наложил се да почака, за да плати. Обърна се, щом чу зад гърба си гласове.

На една от масите в кафенето седяха двама мъже. И двамата отпиваха от кафетата си и пушеха — единият цигара, а другият — пура. Тя отмести поглед и затаи дъх. Но барманката бе увлечена в разговор с една гостенка и така упорито дъвчеше дъвката си, че Дейна едва не избухна.

Точно тогава чу как единият каза:

— Ей, не само жена ми смята, че Грейнджър е съвършен, явно и той самият се мисли за такъв.

Дейна наостри уши и въпреки неприятния мирис, пое дълбоко въздух и се заслуша.

— Тогава Фред би ти казал, по дяволите, защо не ѝ кажеш да стои далеч от него.

— Искан ми се да можех — отговори мъжът някак тъжно. — Но си е наумила на всяка цена да се сдобие с още едно дете.

Човекът, който бе нарекъл себе си Фред, се засмя и енергично се почеса по главата.

— Поправи ме, ако греша, но това не е ли твоя работа?

Другият го изгледа смаяно.

— Не ставай смешен! Причината не е в мен, а в Лиз. Този доктор непрекъснато ѝ повтаря да си мери температурата, направи това, направи онова.

— Може би е по-добре да си осиновите.

— Не искам чуждо дете.

— Тогава, Кен, приятелю, имай търпение. Може би добрият доктор Грейнджър все пак ще успее да стори чудо.

Кен втренчи поглед в него и каза ядосано:

— Не ми харесва този самодоволен гинеколог. От това, което се говори, разбирам, че е твърде зает да събира пари за онази болница и няма време да си гледа работата. Освен това се носят слухове, че бил женкар.

Фред се засмя:

— Изглежда, с жена ти трябва сериозно да си поговорите.

— Да, прав си — отвърна Кен. — Само че...

— Какво желаете, госпожо?

Дейна бързо се обърна и погледна към продавачката, по чието лице се четеше нетърпение. Нищо чудно, помисли си Дейна, когато осъзна, че двамата зад нея искаха да си тръгнат.

— Извинете — тихо каза Дейна и подаде кредитната си карта, което още повече ядоса жената. Тя я пхна в автомата с рязко движение, като си мърмореше под носа.

Щом се върна в колата, Дейна извади бележника си и записа това, което си спомняше от разговора. Очевидно не всички в града споделяха мнението, че Грейнджър е светец.

Дейна обиколи града, удивена от промените, но и от нещата, които бяха запазили предишния си облик. Сигурна бе, че любимият бутик на майка ѝ няма да бъде там, но все пак сви по улицата.

Магазинът не само си беше на същото място, а и изглеждаше точно така, както преди толкова години, когато майка ѝ бе гледала в захлас новите вечерни тоалети.

Тогава Дейна беше на не повече от десет години, но споменът сякаш се бе запечатал дълбоко в съзнанието ѝ.

Дейна натисна спирачките на своята хонда и погледна нагоре към надписа „Красиви неща“. Там се продаваха доста такива, но тя никога не би могла да ги притежава. Това ѝ бе разяснено още при първото посещение.

Дейна си спомни как някога майка ѝ мереше всички рокли, а тя я наблюдаваше отстрани, облечена с твърде износени дрехи, с които се

срамуваше да се покаже пред хората. Маратонките ѝ бяха скъсани и с пробити подметки.

— Мисис Байвънс, искате ли да извадя няколко детски тоалета, които дъщеря ви би могла да премери? — беше я попитала веднъж продавачката. — Имате...

— Гледайте си работата, госпожо! — троснато бе отвърнала мисис Байвънс.

Продавачката се изчерви, а Дейна бе свела поглед и ѝ се искаше да потъне в земята от срам. След това, когато се бяха качили в колата, майка ѝ я сграбчи за косата и я разтърси.

— Какво каза на онази жена?

— Нищо, мамо — бе прошепнала Дейна с насълзени очи.

— Никога вече не ме притеснявай така. Чуваш ли?

— Мамо, боли ме! — проплака Дейна. Майка ѝ я задърпа още по-грубо.

— И още по-силно ще боли. Обещавам.

Клер Байвънс бе изпълнила обещанието си още същата вечер.

Дейна направи усилие и най-после успя да се отърси от безкрайната мъка, която ѝ причиняваха тези мрачни спомени. Но за миг остана там като вцепенена. В тайното кътче в душата ѝ, където толкова години бе крила тази болка, сякаш изведнъж бяха проникнали жестоки лъчи, които я пронизваха.

Да избяга! Да се върне в Ричмънд, на старата си работа в списание „Олд Дъминиън“! Не бе длъжна да остава тук. Не бе длъжна да прави това. Напротив, трябваше! Имаше на разположение две седмици и щеше да ги използва по най-разумния начин.

Освен това се гордееше, че бяха ѝ гласували доверие и ѝ бяха поверили толкова отговорна задача. Не бе в стила ѝ да разочарова някого и особено себе си. Нямахте да го направи и сега.

Въпреки че ненавиждаше този град и спомените, свързани с него, не изпитваше никакво съжаление, че се бе завърнала тук.

И все пак по пътя обратно към странноприемницата чувстваше напирателна болка и очите ѝ се насълзиха. Но успя да си внуши, че бързо ще ѝ мине. Щеше да подреди багажа си, да вземе душ, да се преоблече и да излезе за вечеря.

На другия ден щеше да се залови за работа.

ВТОРА ГЛАВА

Облечена в копринена рокля с копчета, Вайда Лу Динуидъл хукна надолу по извитата стълба на фамилното имение и се спря чак когато стигна до офиса си в задната част на къщата. На бюрото я чакаше чаша горещо кафе. Скръсти ръце върху силиконовия си бюст. Обожаваше да ѝ се доверяват, чувстваше се поласкана.

А що се отнася до парите, имаше ги в изобилие. Би могла да купи с тях всичко, дори Янси Грейнджър. Загледа се през отворената врата към салона, в който все още висеше великолепият портрет на Алфред Динуидъл. Отначало смяташе да нареди да свалят оттам образа на покойния ѝ съпруг, но се отказа.

Твърде много дължеше на този старец. Беше прелъстила последния от известната във Вирджиния фамилия, когато той бе прехвърлил седемдесетте и вече имаше проблеми със сърцето. Вероятно нейните неутолими сексуални желания бяха допринесли за скорошната кончина на Динуидъл, който почина от инфаркт няколко месеца след като бе променил завещанието си, оставяйки цялото си богатство на нея.

Вайда Лу изпрати въздушна целувка към портрета, а след това седна зад бюрото си и се съсредоточи върху списъка със задачите. Като председател на комитета за намиране на средства за новата женска болница, тя възнамеряваше да изпробва още един източник на пари за проекта, на който с удоволствие се бе посветила.

Усмихна се на себе си. Всъщност не я интересуваше проектът, а докторът, който щеше да го осъществи. Гледаше на болницата единствено като средство, чрез което би могла да постигне целта си. Тази цел беше Янси Грейнджър.

Беше се влюбила в него, след като той бе прекарал една нощ в леглото ѝ. И то каква нощ! Оттогава бяха минали шест месеца, без дори да я докосне, но това нямаше значение. След като вече веднъж бе изпитала наслада от физическата му близост, беше готова на всичко, за да я получи отново. Но той имаше други намерения.

— Това беше грешка — бе й казал миг след като стана от леглото й.

Ледени тръпки полазиха по тялото й, когато видя как грабва джинсите си и бързо ги нахлузва.

— Не го мислиш наистина.

— Последното нещо, което съм мислил, е да те нараня, но...

— Тогава не постъпвай така — Вайда Лу усети, че казва това с тъга и изпита ненавист и към сачмата себе си, и към него.

— Нали знаеш, че не бива да се смесва бизнесът с удоволствието.

— Как можеш да говориш така след това, което се случи снощи?

Когато отново я погледна, видът му бе мрачен и пълен със съжаление.

— Не биваше да се случва — настоя той.

Изпита желание да го удари.

— Виж, наистина смятам, че трябва да спрем дотук. Искам просто отново да бъдем приятели.

— Ще бъда такава, каквато ме искаш — прошепна тя, преглъщайки гнева и гордостта си. След това протегна ръка и добави: — Само нека се любим отново.

— Казах ти, че това няма да се повтори — отвърна той с нескрито раздражение.

В първия момент това така вбеси Вайда Лу, че с радост би прободла студеното му сърце с някой от хирургическите му ножове, но тя отново се овладя, след като осъзна, че имаше един-единствен начин да получи това, което искаше.

А тя искаше Янси Грейнджър не само в леглото, но и в живота си — като неин съпруг. Затова реши, че бе по-добре да отстъпи и да го остави сам да осъзнае, че греши. Все някога той щеше да се предаде. Янси щеше да се вразуми и да се върне при нея, особено когато види пачките, които имаше намерение да натрупа за неговата болница. Тогава той щеше да я боготвори.

Но неговото упорство я отегчаваше. Защо, за бога, не искаше дори да докосне ръката й? Полагаше усилия да обуздае физическия си порив и да играе според неговите правила, но това равнодушие я вбесяваше. Понякога, както сега например, копнежът да го види бе

толкова силен, че не можеше да го преодолее. Това я бе накарало да му позвъни преди малко.

С треперещи ръце Вайда Лу отвори чекмеджето на бюрото си и извади огледало — искаше да се увери, че изглежда така, както най-много би му харесала. „Съвършена“, помисли си тя, усмихна се и отмести една руса къдрица от лицето си.

Никога не бе изглеждала толкова добре.

Сърцето на доктор Янси Грейнджър се сви. Маргарет Дейвънпорт беше една от най-новите му пациентки, само от няколко месеца. Беше тръгнала от дома си в Калифорния с ясна цел, убедена, че той е отговорът на молитвите ѝ.

В моменти като този ненавиждаше професията си.

— Е, докторе? — попита тя с мелодичния си глас, а в тона ѝ се долавяше искрена надежда.

Той седна зад бюрото, преплете пръстите на ръцете си и каза:

— Боя се, че имам лоши новини. Яйчниците ви са силно увредени.

Тя повдигна клепачи и закри устата си с ръка. Въпреки това я чу как изхлипа тихо, а след това добави:

— Налага се да ви направим хистеректомия. Съжалявам.

— Съжалявате! — извика тя. — Само това ли ще ми кажете?

— Зная, че ви е трудно. И на мен...

Тя стана рязко.

— Как е възможно това? Нали вие сте най-добрият. Нали уж сте способен да вършите чудеса! — тя заплака.

Янси стана от стола, приближи се към нея и се опита да ѝ каже няколко утешителни думи:

— Това не е краят на света, Маргарет. Можете да осиновите...

Тя вдигна глава, очите ѝ светнаха срещу него и сякаш го пронизаха.

— А вие можете да вървите по дяволите!

Преди той да успее да каже още нещо, тя се втурна през вратата и я тръшна след себе си.

Янси не знаеше колко време бе стоял там, в средата на кабинета. Сърцето му биеше учестено, а съзнанието му бе изпълнено с болка.

Когато чу, че някой чука на вратата, той бавно тръгна обратно към бюрото си и седна.

Помисли си, че е Броуди Калхоун, началникът „Личен състав“ на болницата — последният човек, когото би искал да види.

След няколко секунди отново се почука, но този път по-силно. Сега разбра, че не е Калхоун. Той би почукал само веднъж и веднага би влязъл с гръм и трясък.

— Влезте — каза Янси с досада.

Влезе млад мъж с полицейска униформа.

— А... вие ли сте доктор Грейнджър?

— Кой иска да знае? — тонът му бе мрачен, но всъщност изпитваше пълно безразличие.

— Аз. Дойдох, за да ви донеса едни книжа.

Янси се изправи.

— Какво?

Младият заместник-шериф се закашля, пристъпи от крак на крак, но не каза нищо. Вместо отговор, подаде на Янси записките. Преди Янси да отвърне, той се обърна и излезе.

Янси измърмори някаква ругатня, докато разкъсваше пакета. След няколко мига вдигна глава и си пое дълбоко дъх.

— Проклет да съм!

Заплахата, която отдавна тегнеше над него, бе станала реалност. Един от най-лошите му кошмари се беше сбъднал.

ТРЕТА ГЛАВА

— Доктор Грейнджър, трябва да говоря с вас. В моя кабинет.

— Не сега, Броуди — каза Янси, докато се разминаваше с него в коридора на университетската болница на път към кабинета си. — По-късно.

— Не, не по-късно — продължи Броуди ядосано. — Сега!

Янси се спря и застана с лице срещу него.

— Какво има?

— Какво, по дяволите, става между теб и Вайда Лу Динуидъл?

— Нищо — излъга Янси, като се питаше какво точно знаеше Броуди. — Защо?

— Преди малко имах доста неприятен десетминутен разговор по телефона с нея. Вярно ли е?

— Да. И какво от това?

— Какво ли! Ами купищата пари? Кой, по дяволите, мислиш, че дърпа конците на спонсорите? Ако искаш пари, за да купиш терен за новата болница, най-добре престани да се правиш на горд и й се обади.

Янси го погледна навъсено.

— Каза каквото имаше да казваш.

— Надявам се, че разбираш — Броуди помълча няколко мига, а след това добави: — Да се връщаме на работа.

Янси връхлетя в кабинета си, но не можа да си намери място. Вместо да седне, отиде до прозореца и се загледа в дъждовните капки, които се удряха в стъклото. Кога беше започнало да вали? Дори не бе забелязал бурята. Мина му през ум да се прибере у дома, бе имал тежък ден. Но денят все още не бе свършил, а и споменът за празното жилище още повече помрачи настроението му.

Колкото и да не му се искаше да си признае, мисълта за истинско съдебно разследване го изкарваше извън нерви. Ненавиждаше това чувство, защото обикновено нервите му бяха здрави като въже.

Не беше се ядосвал така дори когато някой бе пуснал слух, че една от пациентките му щяла да заведе срещу него дело за бащинство.

Дяволски добре знаеше, че това е измислица. Той беше излязъл прав. Слухът не се бе потвърдил. Постепенно беше затихнал и вече никой не говореше за това. Янси се усмихна ехидно, когато се сети за един слабоумен доктор, специалист по лекуването на стерилитет, който наскоро се бе появил по първите страници на вестниците, понеже сам се беше потрудил някои от пациентките му да забременеят.

Сякаш целият свят се бе побъркал. Той самият естествено също имаше своите слабости, но не и тази да използва пациентките си по такъв начин.

Но обвинението в лекарска небрежност бе нещо друго, въпреки че беше също толкова нелепо. Обвинителите изхождаха от това, че бе извършил спешно цезарово сечение на жена с токсемия. Това бе причината за смъртта на детето; сега жената си търсеше изкупителна жертва. Беше набелязала него. Обвиняваше го, че оперирал пиан, и тази лъжа все повече се разчуваше.

Янси знаеше какво бе станало всъщност. Някой го бе видял да пие перие с лимон на едно събиране и явно го беше помислил за алкохол. Малко след това го извикаха по спешност.

Имаше доста врагове. Когато се налагаше, правеше всичко за доброто на пациентките си, без да го интересува кого ще настъпи — другите лекари, сестрите или всеки, който не приемаше неговите правила.

Някога не беше такъв. Бе постъпил в медицинския колеж с желанието да стане лекар, но му липсваше тръпката. Инцидентът на мокрото шосе бе променил живота му и го бе накарал да се отдаде изцяло на кариерата си. Беше твърдо решен на всяка цена да стане най-добрият в професията.

Това не беше лесно. Понякога му се искаше да зареже всичко.

Една от мечтите му бе на път да се осъществи: гинекологична болница, в която да се лекуват безплодни жени. Женската клиника вече бе основана; той работеше в нея по няколко дни всяка седмица. Ако комитетът успееше да набави средства, точно до нея щеше да се издигне малка болница. И двете щяха да бъдат отделения на университетската болница.

Харесваше му и работата като хирург в голямата болница. Но искаше нещо повече — заведение от класа, в което да се занимават с

особените женски проблеми. Нуждаеше се и от място, където да продължи своите изследвания, свързани с женското безплодие.

Освен това много от пациентките му не се чувстваха добре в голямата болница, главно защото се намираше в района на университета и близките им стигаха до тях доста трудно.

Сега Янси мислеше единствено за пациентките си и работата. Не можеше да си позволи да бъде въввлечен в съдебна битка.

— По дяволите! — промърмори той накрая.

Само си хабеше силите в притеснения за нещо, което нямаше да се случи. След време и този слух щеше да отшуми, както предишните. Освен това, преди новата болница да стане реалност, в университетската не биха се справили без него: нали той бе най-големият специалист — гинеколог и хирург. Броуди Калхоун не би позволил на никого да го докосне.

Изсумтя, когато изведнъж се сети за Вайда Лу. Тя имаше власт над него и можеше да го засегне там, където най-много болеше. Намръщи се. Бе благодарен, че Броуди не беше разкрил малката му тайна. Ако беше дочул нещо, щеше да разбере защо той не желаше да разговаря с Вайда Лу.

Проклятие! Как се беше забъркал в тази каша? Защо изобщо ѝ бе позволил да го вкара в леглото си? Тогава причината му се струваше напълно обяснима: беше го сварила в момент на слабост, току-що бе приключил адски напрегнат ден в операционната и беше чул първите слухове, че срещу него вероятно ще бъде повдигнато обвинение в лекарска небрежност.

Измъчваше се от мисълта за Вайда Лу, която, изглежда, си въобразяваше, че бе спал с нея, защото я искаше в живота си. В това нямаше капка истина; въпреки че сега бе богата, всички знаеха как се е сдобила с тези пари.

Похотливото ѝ изражение така го отблъскваше, че едва издържаше да я гледа, въпреки че бе претърпяла множество пластични операции, за да добие привлекателен вид и се перчеше с резултата. Изглеждаше с петнадесет години по-млада, отколкото беше. А с изрусената си коса доста приличаше на Линда Евънс на млади години.

Парите бяха издигнали тази жена от простолюдието, но произходът ѝ си личеше, а тя отказваше да го признае. Искаше хората да имат добро мнение за нея, опитваше се да си създаде репутация.

Това бе невъзможно, понеже всички в Шарлътсвил знаеха нейната история. Един човек от висшето общество бе казал за нея:

— Тази жена и с пари, и без пари си е все същата мръсница.

Въпреки това, благодарение на нейната упоритост, бе успяла да се наложи като председател на най-важния обществен проект в града. Това съвсем не беше умна постъпка от нейна страна, понеже доста хора бяха настроени срещу нея.

Янси не парадираше с аристократичния си произход, понеже знаеше колко повърхностни бяха представителите на висшето общество. За него хората от обществения елит бяха „куп мазни люспи, залепнали една за друга“. Само той не бе „залепнал за тях“. Живееше от приходите, които получаваше като лекар, и дори бе успял да спести известна сума, но съвсем не беше богат.

Бе останал сирак през първата си година като студент в колежа и тогава за първи път в живота си бе изпаднал в нужда. След смъртта на родителите си беше проумял зад каква фасада бе преминал животът им. Бяха продали имотите си един по един, за да си покрият разходите, и му бяха оставили повече неизплатени дългове от парите, които наследи.

Знаеше какво усилие бе необходимо, за да се преодолеят спънките, които създаваха тези сноби. Можеше да се възхити на Вайда Лу заради упоритостта, с която се мъчеше да се впише в тази обществена прослойка, но не изпитваше към нея нищо повече.

Напълно във възможностите ѝ бе да направи този проект осъществим и това бе най-основателната причина, поради която се бе обърнал към нея и дори беше влязъл в леглото ѝ.

Колкото и да не му се искаше да признае, историята с Вайда Лу Динуидъл и нейната безумна страст беше пълна глупост, която, по всичко личи, щеше да му струва скъпо.

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Дейна мразеше да вечеря сама. Надяваше се да се срещне със своята стара приятелка, но Ейприл не ѝ се обади.

Без желание реши да посети новия ресторант в града, които беше ѝ препоръчала мисис Балч. Пролетният въздух беше хладен и тя бе облякла широки копринени панталони и пуловер в подходящ цвят. Беше сигурна, че изглежда чудесно. „Не че това има някакво значение“ — помисли си с тъжна усмивка.

Сега отпиваше от виното, докато чакаше да ѝ донесат салатата и печеното пиле, и разглеждаше обстановката. Погледът ѝ се спря на една маса, на която седяха мъж и жена. Дейна забеляза първо жената, защото видът ѝ беше впечатляващ — слаба, с фигура на манекен, с късо подстригана кестенява коса и лунички по носа. Но когато се вгледа по-внимателно в нея, видя, че е ядосана.

Дейна предположи, че мъжът с нея е предизвикал гнева ѝ и насочи вниманието си към него. В този момент виждаше само профила му. Въпреки това той ѝ се стори толкова познат, че тя потрепери от неудобство. Отмести поглед и лицето ѝ изведнъж поруменя. Изпитваше не само неудобство, а и нещо друго. Нима го бе виждала някъде? Или я бе привлякъл по някакъв начин? Не, разбира се. И двете неща бяха невъзможни. Завъртя се на стола, за да види лицето му поясно. Чертите му бяха изваяни, а изразът така изтерзан, сякаш бе видял нещо ужасно. Въпреки това притежаваше някакъв особен суров чар. Но тя бе способна да устои на изключителната му привлекателност. Имаше достатъчно воля. Но защо, по дяволите, изпитваше чувството, че е виждала това лице и преди? Тя се завъртя още малко встрани и точно тогава ослепително сините му очи срещнаха нейните. Подскочи като ужилена. Списание „Тайм“. Мъжът, който я гледаше, бе самият доктор Грейнджър. От плът и кръв.

По дяволите, тя беше удивително създание — едно от най-прекрасните, които бе виждал, а той беше виждал доста.

Имаше поразителни сиви очи, гладки като порцелан страни и месеста, леко изпъкнала долна устна. Косите и бяха тъмни, почти черни и се спускаха небрежно по раменете ѝ. Имаше строго изражение, но въпреки това лицето и бе очарователно. Привличаше го неудържимо — като буен огън, на който искаше да стопли ръцете си. Изпита желание да я види в цял ръст. Изглежда, бе висока и стройна, с изваяни форми. Червеникавият ѝ пуловер с V-образно деколте подчертаваше едрият ѝ стегнат бюст.

Той внезапно се смути. Сякаш бяха насочили срещу него смъртоносно оръжие. По дяволите! Само миг след като го бе обзело това смущение, погледът му срещна нейния за по-малко от секунда. Това го накара да се почувства още по-объркан. Той притвори очи, сякаш се бе опарил на този неустоим огън. Коя, по дяволите, е тази жена? Твърдо реши да разбере това.

— Не чу нищо от това, което казах, нали?

Янси се обърна към бившата си съпруга, която го гледаше строго и враждебно. Напоследък бе направил твърде много глупави постъпки за човек, който би трябвало добре да познава жените.

Дали и Мисти нямаше да му докара нови проблеми? Ако го направи, щеше да му бъде за урок. Кога най-сетне щеше да проумее, че не бива така лесно да се доверява на жените? Винаги говореха едно, а мислеха друго.

Мисти се бе обадила и беше настояла да вечерят заедно. Тонът ѝ му се стори приятен. Хрумна му мисълта, че след като толкова дълго се бяха карали, може би сега отново биха могли да живеят като приятели.

Когато стигна до извода, че техният брак е голяма грешка и нямаше да просъществува дълго, той бе изпитал известно чувство на вина, понеже никога не бе я обичал. И тя го знаеше. Беше привлечен от нея, но за любов не можеше да става и дума — по дяволите, той дори не знаеше какво означава това и все още не бе разбрал.

Но тогава и тя не го обичаше; беше разбрал това още когато започна бракоразводното дело. Беше заявила ясно, че се е омъжила за него заради това, което представляваше в леглото, и заради изгледите, че скоро ще забогатее.

Сега, две години по-късно, те се виждаха рядко — по време на медицински семинари или случайно.

— Извинявай — промърмори той. — Наистина не те чух.

Тя прехапа тънките си устни.

— Изобщо не си се променил, знаеш ли?

— Защо? — отегчено попита Янси, въпреки че знаеше какво ще му отговори тя. По дяволите, това бе единствената вечер, в която не беше на работа, а той бе избрал да я прекара, слушайки мърморенето на бившата си жена.

— Все още си така самовлюбен и нагъл, какъвто си бил винаги, дори по-зле.

— По дяволите, Мисти!

Нервите му бяха обтегнати до крайност. Тя се усмихна.

— В леглото беше страхотен. Все още не съм срещнала друг толкова добър — усмивката ѝ стана по-закачлива. — Някога и ти мислеше същото за мен.

— Нещата се промениха.

Изведнъж изразът на лицето ѝ стана друг.

— Върви по дяволите, Янси! — каза тя със стиснати зъби.

— Извинявай, това беше неуместно.

— Много добре знаеш, че извинението ти не е искрено.

— Виж, Мисти...

Тя вдигна ръка.

— Не се опитвай да ме успокояваш. Не го умееше, когато бяхме женени, и сега не би успял. Освен това сега до себе си имам човек, който ме обича повече, отколкото себе си.

— Радвам се — отговори отегчено Янси.

— Предполагам, че ще се омъжа за него.

— И защо поиска да се видиш с мен? Пари за сватбата ли ти трябват?

Тя изсъска срещу него. В този миг изглеждаше способна да му извади очите. „За бога“, помисли си Янси. Какъв абсурд!

— Много скоро ще си изпатиш заради голямата уста и наглото си държане. Все пак ще отговоря на въпроса ти. Не, не ми трябват пари. Човекът, за когото възнамерявам да се омъжа, случайно ги има в изобилие.

— Това е много добре, защото аз нямам излишни.

— Не съм изненадана. Навярно тази прословута болница, с която искаш да се сдобиеш, поглъща всичко, което изкарваш. Когато я построят, великият доктор Грейнджър ще стане безсмъртен.

— Не чувстваш ли, че трябва да престанеш? Открай време си такава. Нещастното копеле, което иска да се събере с теб, е направо за оплакване.

— Ти си за оплакване.

— Ако не престанеш да ме разиграваш и не ми кажеш най-после за какво ме повика, ще си тръгна.

Мисти остана с поглед, прикован в него, няколко мига, като че ли се чудеше какви да бъдат следващите ѝ думи. Но когато най-сетне заговори, тонът ѝ бе уверен:

— Скоро чух новината.

— Каква новина?

— Не се прави на глупак.

Янси сви рамене.

— За Нобеловата награда. Това е новината, за която говоря.

Той се засмя, но насила:

— Сигурно не смяташ, че имам шансове.

— Напротив, мисля, че имаш, с твоя инат и късмет.

— Бъди спокойна. Няма да стане.

— Ами ако стане?

Янси отново сви рамене:

— Тогава ще бъда едно щастливо копеле.

— Ами аз?

Той повдигна веждите си.

— Ти ли?

— Би трябвало да ми се полагат част от парите и славата.

Янси бе така смаян, че не можа да каже нищо. Гледаше я втренчено и се усмихваше едва забележимо.

— Да ти призная, Мисти, по куражлия си от доста мъже, които познавам.

— Благодаря.

— Няма за какво.

— Е, да се върнем на въпроса за моя принос.

Янси се наведе напред.

— Това, което съм постигнал в областта на лечението на стерилитета, съм го постигнал сам и ти много добре го знаеш.

— Не е вярно! Помогнах ти с някои много важни изследвания — тонът, с който изрече тези думи, бе също толкова уверен, колкото и изразът на лицето ѝ. — Искам само това, което безспорно ми се полага. Няма да отстъпя.

Янси се усмихна ехидно.

— Хората, попаднали в ада, също искат студена вода, но никога не я получават.

— Ще видим. Да не кажеш, че не съм те предупредила.

— Ти помогна, признавам. Но първоначалният замисъл не беше твой. Така че сега аз те предупреждавам, че ако спечеля, в което много се съмнявам, не възнамерявам даделя печалбата с теб или с когото и да било.

Мисти се изправи в целия си ръст, който бе около метър и седемдесет, след това се наведе и прошепна на ухото му:

— Не бъди толкова сигурен.

Преди да успее да ѝ отговори, тя се обърна и излезе от ресторанта.

— По дяволите! — измърмори Янси, повдигна чашата и отпи голяма глътка перие. В моменти като този му се искаше да пийне „Роял Краун“, но това за него бе минало. Сега за нищо на света не би посмял да посегне към алкохола.

Не знаеше колко време бе прекарал в размишления за разговора с бившата си жена, но това нямаше значение. Проблемът беше, че тя знаеше прекалено много за него. Потъна в още по-дълбок размисъл. Едва когато сервитьорът го попита дали ще поръча друго питие, изведнъж се опомни и осъзна къде се намира.

По дяволите, тази Мисти само се прави на интересна! Той знаеше, че не би се опитала да изпълни заканата си. Но ако се опиташе да го окаля, той нямаше друг избор, освен да ѝ отвърне със същото. И тя самата имаше доста тайни, които не би искала да се разчуят.

Дявол да я вземе! Каквито и заплахи да му отправяше, не си струваше да се притеснява заради тях. Беше работила с него и наистина му бе помогнала, не можеше да го отрече. Но идеите, които бяха в основата на неговите изследвания, са си лично негови. И все пак трябваше да си има едно наум. На жена, която се бе почувствала

измамена, би могло да ѝ хрумне какво ли не. Беше получил този урок от Вайда Лу.

Погледът на Янси отново се спря на привлекателната жена, която все още седеше срещу него. Сега забеляза и нещо друго. Изглеждаше толкова самотна, колкото той бе потиснат.

„Защо пък не?“ — запита се той. Нима щеше да позволи на Мисти да му провали цялата вечер?

Отмести стола си назад, стана и тръгна към нейната маса.

Той забеляза, че над сивите ѝ очи се спускаха гъсти мигли. Отблизо изглеждаше още по-прелестна.

— Направи ми впечатление, че сте сама. Бихте ли пийнали едно кафе с мен?

Тя се усмихна така равнодушно, сякаш тази проява на внимание ѝ бе неприятна.

— Ами приятелката ви? Как би реагирала?

Господи, колко прекрасен бе гласът ѝ! Имаше приятен дрезгав тембър — като този на Катлийн Търнър. Той отново се почувства раздразнен.

— Първо, тя не ми е приятелка — отговори припряно. — Тя е бившата ми жена и освен това няма да се върне.

Дейна се усмихна, този път искрено.

— Щом казвате.

— Не ви лъжа.

Помълчаха няколко мига, докато накрая той каза:

— Е?

— Заповядайте на моята маса, доктор Грейнджър.

Беше удивен.

— Боя се, че нямам честта да ви познавам — каза.

— Дейна Байвънс.

Той седна, без да ѝ подаде ръка, може би защото тя не му подаде своята. Жалко, така би искал да я докосне.

— Откъде разбрахте кой съм?

— Лесно беше. Всички в града са чували за скандалния доктор Грейнджър.

Очите му светнаха за миг.

— Охо, ако е така, значи съм загазил.

— Поне си го признавате — каза тя и се засмя.

В смеха ѝ имаше нещо адски съблазнително, което не би могло да му убегне. Коя ли беше тази жена?

— И вие ли сте жителка на нашия красив град?

— Не — каза тя и докосна с ръка долната си устна. — Всъщност съм журналистка.

Той почти не обърна внимание на думите ѝ, защото бе изцяло погълнат от тъмните ѝ коси.

— Значи сте дошли тук, за да пишете статия?

— Точно така.

— Харесвате ли работата си, госпожице Байвънс?

— А вие, доктор Грейнджър?

Той се засмя. Колко бе проникателна! Веднага бе доловила укора в гласа му. Към тях се приближи сервитьорът.

— Извинете, че ви прекъсвам, докторе — с виновно изражение той подаде на Янси безжичен телефон.

По дяволите!

— Грейнджър е на телефона — той помълча няколко мига, за да чуе това, което му казваха, и изведнъж почувства, че го свива стомахът. — Сега ли? — попита. — В клиниката?

Замълча за още миг и каза:

— Добре. Тръгвам веднага.

След като върна телефона на нетърпеливия сервитьор, Янси отново се обърна към Дейна. Тя се усмихна.

— Трябва да тръгвам.

Усмивката ѝ го накара да изпита още по-голямо съжаление, че се налагаше да я остави. Точно сега ли намери да го търси тази пациентка? Не би могъл да ѝ откаже среща, за него работата винаги беше на първо място. Още веднъж го обзе съжаление, понеже му се струваше, че с тази жена биха могли да прекарат доста приятна вечер.

— Да, трябва да тръгвам — бавно каза той. — В офиса ме чака една важна клечка.

Тя кимна, протегна ръка и взе чантата си.

— Най-добре и аз да тръгвам. Може би ще се видим отново.

— Кога?

Очите им се срещнаха.

Тя отмести поглед от него за миг, след това каза:

— Скоро.

— Кога мога да се свържа с вас? — настойчиво попита Грейнджър.

— Аз ще ви се обадя.

По тялото му премина странна тръпка, породена и от вълнение, и от негодувание. Какво ставаше с него? По дяволите, не би могъл да си позволи отново да се обвърже с жена, независимо колко силно я желаше.

— Хайде — каза той и в думите му прозвуча гневът, който чувстваше у себе си. — Ще ви изпратя до колата ви.

Докато вървяха към автомобила ѝ в ясната вечер, никой от двамата не проговори. Но той дори не усещаше приятния вечерен хлад, вдъхваше аромата на нейния парфюм и наблюдаваше как спортните панталони подчертават формата на бедрата ѝ, които се поклащаха, докато вървеше.

Притежаваше неповторим сексапил, но той би се заклел, че самата тя не го осъзнава.

На всяка цена трябва да я види отново. В нея имаше нещо... нещо различно.

Изведнъж тя се спря, вдигна глава и го погледна. Той не бе забелязал това и неволно се блъсна в нея. Смути се и остана неподвижен за миг, навярно защото гърдите ѝ се бяха допрели до него. Господи!

Прочисти гласа си и тъкмо се канеше да се извини, когато очите им се срещнаха. Този път никой от двамата не се извърна. Той сякаш онемя. Мислеше единствено за допира на твърдите зърна на гърдите ѝ и за въздействието, което бе имал този допир върху тялото му. Питаше се дали тя бе доловила неговата възбуда.

— А... съжалявам — тихо каза той накрая, като все още не откъсваше поглед от очите ѝ.

Дейна отвори уста, сякаш за да каже нещо. Когато видя блясъка на влажните ѝ устни под лунната светлина, той се почувства засрамен и объркан. По дяволите, не знаеше какво бе станало с него, какво бе предизвикало тази реакция, не го и интересуваше. Просто не успя да овладее първичния си инстинкт.

Един внезапен порив, силен като електрически ток, го накара да я притегли към себе си и да впие устни в нейните.

Тя остана вцепенена за миг, което само го подтикна да я притегли още по-близо. Сега гърдите ѝ бяха силно притиснати до него и вече не бе в състояние да обуздае своята страст.

Прокара език по устните ѝ и чу нейния сподавен стон. Явно тази дързост я бе изплашила. Тя рязко наведе глава назад и го отблъсна от себе си, а очите ѝ добиха смаян израз. Неспokoйното им дишане се смеси с шума на силния вятър.

— Никога не съм бил така невъздържан — опита се да обясни той. Сам недоумяваше какво се бе случило. — Аз... — не каза нито дума повече. Истината бе, че не знаеше какво би могъл да каже. Тя се обърна и отвори вратата на автомобила си, но преди това той успя да забележи, че ръката ѝ трепереше. Той я обхвана с дланта си. — Кога ще се видим отново?

Гласът му бе нисък и плътен.

Тя вдигна очи, срещна погледа му и каза:

— Ще се обадя.

Той стоеше там, загубил ума и дума, а знаеше, че вече трябваше да е в клиниката.

Не помръдна оттам, докато задните светлини на колата ѝ не се загубиха в тъмнината.

ПЕТА ГЛАВА

Цялото тяло на Янси бе плувнало в пот и дрехите му бяха мокри, влажна бе дори зелената му хирургическа престилка. Сестрата избърса потта над маската му. Когато най-сетне рязко я свали, той втренчи поглед над операционната маса в двамата стажанти, които също го гледаха втренчено, сякаш Янси бе самият дявол.

— Не стойте така с ръце на кръста — ядосано каза той. — Довършете и я зашийте.

Излезе бързо от операционната, без да се обръща назад.

След няколко крачки се спря, облегна се на стената и няколко пъти си пое дълбоко въздух. От всяка пора на едрото му тяло бликаше пот. Помисли си, че тази вечер нямаше да му се наложи да тича, за да поддържа форма.

— Едва не я загубихме.

Янси вдигна глава и видя Карл Паркър, хирурга, който бе оперирал заедно с него и го бе последвал.

— Защо намесваш и мен? Този път ти беше главният. Какво, по дяволите, стана, Паркър? Ако не бях пристигнал навреме, тази жена щеше да умре от загуба на кръв.

— Аз... — Лицето на Паркър доби червения цвят на косите му.

— Ако това се повтори някога, ще докладвам за теб. Ясно ли е?

— Виж, Грейнджър — запелтечи Паркър. — Накъде биеш?

Янси го погледна право в очите.

— Напомням ти, че аз ръководя гинекологичното отделение на тази болница и ако някой от хората ми се издъни, шефовете ще държат мен отговорен.

— Никой не е свършен — отговори Паркър с язвителен тон. — Дори и ти.

— Тук не си прав. Аз съм свършен. Колкото по-бързо проумееш, че и ти трябва да бъдеш такъв, толкова по-скоро ще се помирим. А сега се размърдай и иди да видиш каква я свършиха онези стажанти.

Докторът не помръдна от мястото си и Янси изкрещя:

— Веднага!

Паркър подскочи като ужилен и се втурна обратно през двойната врата.

— Ей, Грейнджър, Калхоун те вика в кабинета си. Май пак си се забъркал в нещо, а?

— Върви по дяволите, Марш!

Сърдечният хирург се засмя, а след това тръгна надолу по коридора със самодоволна походка.

Янси пое в противоположната посока и забърза към кабинета си. Хвърли се по очи върху кушетката и обхвана с ръце главата си.

Знаеше, че би трябвало да се упреква заради начина, по който се държеше с колегите и подчинените си, но не изпитваше никакво съжаление. В неговата работа нямаше място за сантименталности. Той беше човек на дълга, трябваше да бъде такъв, иначе не би могъл да живее в мир със себе си. Щом животът на други хора е в ръцете му, нямаше място за грешки. Почти никога човек не получаваше възможност да ги поправи.

След време тези, които работеха под неговото ръководство, щяха да му бъдат благодарни. По дяволите, та нали и той самият някога беше стажант при онова старо копеле, което все го хокаше, докато не се научи да върши нещата както трябва. В резултат на това бе добил увереност в своите способности и искаше именно това и за студентите си.

Янси обичаше работата си. Обичаше да помага на болните, приятно му бе, когато видеше радостните сълзи в очите на някоя жена, чула от него новината, че е бременна.

Но тази награда не бе получена лесно. Той бе платил тежка цена. Отлично знаеше това.

Янси погледна часовника си. След около четиридесет и пет минути трябваше отново да бъде в операционната. Следващата му пациентка бе с извънматочна бременност. Беше преминала четиридесетте, а все още нямаше дете. Той се надяваше да ѝ помогне. Рязко вдигна глава и скочи. Не можа да успокои нито тялото, нито ума си. Погледна ръцете си и видя, че треперят. Само да можеше да го види някой от възпитаниците му, особено Паркър.

— О-о, майната им! — измърмори той.

Знаеше коя е причината за тази раздразнителност. Дейна Байвънс. Искаше да я види отново. Искаше я в леглото си. Но нямаше изгледи скоро да намери време за нещо друго. Цял ден бе зает или с работа, или да отговаря на телефонните обаждания на Вайда Лу.

Проклетата да е! Той беше безпомощен пред нея, както и пред Дейна, но по различен начин. Имаше нужда от Вайда Лу, от нейната опитност и хъс, за да построи болницата, която така искрено желаше да създаде. Когато това стане, вече нямаше да му се налага да я среща, освен ако сам не поиска, нито пък щеше да си има работа с некадърници като Карл Паркър. В женската болница той щеше да си подбира персонала сам.

Янси се замисли и му хрумна, че това би могло да се случи и на него. Всъщност беше го преживял някога и затова правеше всичко възможно някой друг лекар да не премине през този ад. Може би се бе отнесъл прекалено строго към Паркър. Би могъл да прояви малко повече тактичност. И все пак грешката на Паркър можеше да бъде избегната. Беше си заслужил наказанието и Янси не съжаляваше, че го е смъррил. Но осъзна, че причината за неговото избухване бяха собствените му терзания.

В мислите му отново изплува образът на Дейна Байвънс. Глупаво бе постъпил, когато я целуна. Дори сега усети как през тялото му премина тръпка. Беше толкова сладка, ароматът ѝ бе така приятен, а при допира на тялото ѝ бе почувствал истинско блаженство. Но повечето от жените, с които се бе срещал по-рано, също притежаваха тези качества. Тогава как Дейна бе успяла да стори с него нещо, което никоя друга жена не бе могла да направи? Беше го накарала да загуби контрол, да копнее за нещо, което не можеше да има. Не искаше всичко да свърши така. Не искаше...

Дали не се почука на вратата, или бе чул ударите на сърцето си? Янси се опомни и се заслуша. Отново чу същия звук.

— Отворено е — каза той.

Секретарката му надникна в стаята.

— Доктор Калхоун ви чака.

— Благодаря, Аби. Кажи му, че идвам.

Янси потърка с ръце тила си, пое дълбоко дъх и излезе от кабинета навъсен като буреносен облак.

Доктор Броуди Калхоун се почеса по темето, на което, въпреки че той не искаше да повярва — се бе появила малка плешивина. Всъщност толкова често я търкаше с пръсти, че вече го болеше, но тази болка беше нищо в сравнение с яда му.

Проклет да си, Янси Грейнджър! Някой ден щеше да сложи този доктор на място. „Друг път ще успееш да го направиш“ — каза си Калхоун с горчива усмивка. Все пак нямаше намерение да се отказва. Трябваше някой от време на време да посплашва Янси, за да си затваря устата. И този някой беше той. Ако не го правеше, болницата би се превърнала в свят от изтерзани души.

Проблемът на Янси бе, че не искаше да бъде част от екипа. Той срещу всички останали.

Всъщност Броуди се тревожеше за Янси, особено заради мнението на ръководството за него.

— Ако ще ме съветваш да лижа задника на някога от ръководството — бе казал Янси, — по-добре се откажи.

Това бе наистина първото нещо, което Янси каза при постъпването си на работа в университетската болница. Оттогава не бе престанал да повтаря тези думи, което вбесяваше ръководството и персонала на болницата.

„Но какво мога да сторя?“ — запита се Калхоун. За университетската болница Янси Грейнджър бе ужасно ценен, а и ако тази негова специализирана болница стане реалност, това щеше да е от полза за икономиката не само на Шарлътсвил, а и на цялата област.

Вдигна поглед към тавана, сякаш да помоли за божията помощ. Искаше само Янси да бъде като другите лекари: да си върши работата, а след това да се прибира при жена си и децата си. Броуди се засмя, когато си представи картинката. Дори и сам да пожелаеше, Янси не би могъл да стане като другите лекари. Болницата бе неговият дом.

Броуди беше направил опит да обясни това на ръководството, но те се чувстваха обидени от отношението на Янси.

Фабриката за клюки в болницата работеше непрестанно и през повечето време тези клюки бяха за Янси. Като че ли му правеше удоволствие да създава проблеми, сякаш за да докаже, че е велик. Броуди подозираше, че Янси е твърдо решен да убеди всички, че разчита само на своя талант, а не на името Грейнджър.

Ако някой успееше поне отчасти да укроти този дързък и безскрупулен човек, тогава неговата работа като главен лекар би била много по-лесна. През повечето време тя беше истински ад.

Боеше се, че може би този път Янси е отишъл твърде далеч.

— Ако ме викаш заради Паркър — каза Янси, докато прекрачваше прага, — по-добре се откажи.

Броуди го изгледа гневно.

— Дяволите да те вземат, следващия път почукай!

— Казвай бързо какво има. Трябва да бъда в операционната точно след...

— Поне веднъж седни и си затвори устата.

Янси го гледа няколко мига, след това сви рамене:

— Добре, но пак ти казвам, ако е заради Паркър...

— Няма нищо общо с Паркър, въпреки че той току-що ми докладва за конското, което си му чел пред всички.

— Е, и? Онова сополиво копеле си го изпроси. Жената можеше да умре.

— Радвам се, че каза това.

— Какво, по дяволите, искаш да кажеш?

Броуди усети, че отново протяга ръка към плешивината си и рязко я отпусна.

— Необходимо ли е да ти напомням, че и под твоя нож са умирали хора?

— Добре, Броуди, да си дойдем на думата.

— Махни тази самодоволна усмивка от лицето си.

Един мускул до челюстта на Янси трепна конвулсивно.

— Какво, по дяволите, става тук?

— Завеждат дело срещу теб. Това не те ли притеснява?

Изражението на Янси не се промени.

— Да. И какво от това?

— Какво ли? Как можеш да си стоиш там, като че ли нищо не се е случило? По дяволите, Янси, винаги съм те имал за приятел. Дори съм те защитавал пред ръководството, и то много пъти. Но в този момент се изкушавам просто да ги оставя да правят с теб каквото искат.

— Виж, трябва да ми вярваш. Това съдебно дело не представлява нищо.

— Бебето умря, за бога!

Янси скочи от стола и тропна с юмруци по бюрото на Броуди.

— Да не би да мислиш, че не знам това? — изсумтя той. — Не ти ли минава през ум, че аз живея с това всеки ден? Няма нужда ти или онези лицемери от ръководството да ми го натякват.

— Съжалявам, но такъв е животът, приятелю. И точно сега те са готови да те разкъсат.

— Просто им кажи да се успокоят. Аз ще се справя с положението. Не бях пиян, когато направих тази спешна операция. По дяволите, не бях пийнал нито капка!

— Но има свидетели...

— Пет пари не давам колко свидетели има! — гневно каза Янси. — Това е просто едно скалъпено обвинение, а вие правите от мухата слон.

— Дори и така да е, ние, ти и болницата, трябва да понесем последствията. Ключките са лошо нещо, но ако бяха само те, нямаше да те викам.

— Ами какво друго?

— Двадесет минути ми четоха конско заради теб и делото, ето какво. Искам да знам какво смяташ да направиш по въпроса.

— Както казах, ще се справя с положението. Ще... се измъкна.

— Защо ли това не ме успокоява? — попита Броуди.

— Защото си вечният песимист.

Броуди изсумтя:

— Това не е шега, Янси. Сериозно говоря.

— Аз също. Особено след като направих всичко, което беше по силите ми. Никой не би могъл да спаси това бебе. Още преди капналият от умора съпруг да позвъни на 911 в онази нощ, състоянието на бебето вече е било критично. Аз не съм Господ.

Броуди отново изсумтя:

— Сигурен ли си в това?

— Да, сигурен съм — отговори Янси отегчено.

— Добре, какво да правим? Как да се измъкнем от тази бъркотия?

— Не се безпокой. Дори сега, когато си говорим, се вземат мерки по въпроса.

Броуди почувства, че настроението му се подобрява, но все пак тонът му остана подозрително предпазлив:

— От кого?

— От най-добрия адвокат, когото моята застраховка срещу обвинения в лекарска небрежност може да купи.

— И кой по-точно е това? — попита Броуди, чийто глас все още беше предпазлив.

— Синът на стария Тримейн — Руни, който има кантора в Ричмънд.

Броуди почувства, че кръвта във вените му застива.

— Сигурно се шегуваш?

— Не.

— Но това е абсурдно!

— Аз си мислех, че е гениално хрумване.

— Но това е чист сблъсък на интереси. Какво ще стане със собствеността на Шелби Тримейн върху въпросната земя?

— Руни не притежава земята. И, както казах, е най-добрият.

Чертите на Броуди се изостриха.

— А какво ще стане, ако това провали сделката? Какво ще стане, ако старият Тримейн реши, че не харесва тази мръсна афера, в която си се забъркал? Още повече, какво ще стане, ако не му хареса фактът, че ти въвличаш сина му? Знаеш как брани честта на фамилията.

— Значи просто ще трябва да измисля начин да го накарам да промени мнението си, нали така?

— Руни за нищо на света няма да се захване с това дело.

Янси се изправи, отиде до вратата, а след това се обърна, усмихна се и каза:

— Да се хванем ли на бас?

Щом остана сам, доктор Броуди Калхоун отново се отпусна на стола си, а опасенията все повече завладяваха съзнанието му.

ШЕСТА ГЛАВА

Дейна още веднъж удари с юмрук по възглавницата. После отпусна глава върху нея и се загледа в тавана. Единствената причина за безсънието ѝ бе доктор Янси Грейнджър.

За нейно съжаление, той не се бе оказал стар и грозен. Ако беше такъв, поне щеше да се чувства защитена в две отношения: нямаше да владее мислите ѝ и тя щеше да се възползва от лекарския му опит.

Помисли си, че това е ирония на съдбата. Намираще се в един град, известен с това, че в него работеха най-добрите специалисти по лечение на стерилитет, а тя нямаше достатъчно смелост да предприеме нещо. Само да можеше да събере кураж и веднъж завинаги да се отърве от опасенията си, че не е способна да има деца. След злополуката и физическото, и емоционалното ѝ състояние бе объркано. Не знаеше дали би могла отново да забременее.

Изведнъж Дейна рязко тръсна глава. Какво имаше да му мисли? Наистина искаше да получи отговор на този натрапчив въпрос, но не от Янси Грейнджър.

Обзета от гняв, тя погледна часовника си. Седем. Чудеше се дали да не стане и отиде до централната част на града, където между бутиците и антикварните магазини бе попаднала на истинско съкровище — малък ресторант, в който предлагаха чудесни сладкиши и силно кафе. Но тялото ѝ отказваше да се движи. Тя реши още веднъж да се опита да заспи. Трябваше да напегне ума си до крайност в този ден. Възнамеряваше да се захване сериозно с работата си.

Дейна промърмори, страните ѝ порозовяха, а сърцето ѝ започна да бие учестено. По дяволите, защо трябваше да пише точно за този чаровник — доктор Грейнджър? Все още не можеше да повярва, че просто беше стояла там и бе позволила на този мъж да я целува.

Защо не го удари с лакът в корема? Дори не се бе замислила за това.

Мислеше си само, че неговата целувка не бе я изплашила. Напротив, бе почувствала приятна топлина и неописуемо удоволствие,

особено когато езикът му проникна в устата ѝ и тя усети силата на неговото желание. Дори само споменът за това я караше да тръпне.

Безспорно бе привлекателен. Както и много други мъже. Но тя рядко бе излизала с някого от тях и за нищо на света не би им позволила да я целуват. Руни беше единственият мъж, но не я бе докосвал от години.

С какво толкова бе по-различен Янси Грейнджър, освен с красивите си и строги аристократични черти? Тя не знаеше и това най-много я плашеше. Представи си го такъв, какъвто бе в ресторанта.

Докато разговаряше с бившата си жена и не се опитваше да я съблазнява, бе някак различен. Без покоряващия глас и неустойчивата усмивка, от която сърцето ѝ бе затуптяло силно, изглеждаше по-възрастен, с измъчено и почти мрачно изражение.

Непокорният кичур, който се спускаше над челото му, сякаш все още бе пред очите ѝ. Но това, което се бе запечатало най-дълбоко в съзнанието ѝ, бяха очите му. И то какви очи. Те не само бяха неповторимо сини, но сякаш притежаваха и някаква сила, с която напълно я обезоръжаваха.

Трябваше да внимава с него поради не една причина. Нейната реакция бе неволна и неочаквана. Вече бе успял да ѝ влезе под кожата. Той я отблъскваше и същевременно я привличаше. Агресивният му чар я плашеше, а изключителната му дързост я покоряваше. И двете бяха смъртоносни.

Никога не би се държала така отново. Не беше направила опит да се съпротивлява и бе позволила да се случи недопустимото. Затова сега ѝ бе трудно да продължи играта. Тя беше нарушила едно основно правило — да не се замесва лично в историята и да не се обвързва с човека. Беше ли се провалила в работата си още преди да я започне?

Знаеше, че няма да е лесно да вземе интервю от него. Но това беше и предизвикателство за нея.

Дейна отново удари с юмрук по възглавницата. Този път по-силно. Спри да мислиш за този глупак! Неговата впечатляваща мъжественост би могла да съблазни, която и да е жена, включително и нея самата. Ядът ѝ пламна отново.

Нима беше си загубила ума? Да, за миг беше го загубила миналата вечер. По-лошо, неговите влажни и горещи целувки бяха я накарали да почувства непозната досега болка между бедрата.

Тя притисна ръка на корема си, понеже ѝ се гадеше. Беше се надявала да постигне истински триумф с една изключителна история. Бе изпратена да се рови в сърцето и душата на доктор Янси Грейнджър, да разкрие дали той наистина заслужава Нобеловата награда, а също и цялата слава и почит, която му бе отдадена.

А сега трябваше да се бори не само с Янси Грейнджър, но и с Руни Тримейн. Руни я беше посрещнал на аерогарата след завръщането ѝ от едно интервю за списание „Исиус“.

Беше я завел във френския ресторант на вечеря. Те едва бяха седнали, когато той я погледна с очи, пълни с любов.

Бе избегнала погледа му, защото не можеше да му отвърне по същия начин, въпреки че ѝ се искаше да би могла. Той не беше хубав като много други мъже, които бе познавала, но това нямаше значение. Притежаваше много други качества. Беше джентълмен и преуспяващ адвокат със собствена фирма. Имаше много пари и аристократичен произход.

Обаче това нямаше никакво значение. Тя просто не го обичаше. Дейна знаеше, че той иска тя да изпитва повече от привързаност към него, но все пак не беше настоятелен, за което му бе благодарна.

Ала съдейки по начина, по който я гледаше, тя не беше сигурна колко дълго би могла да отлага неизбежното.

Нямаше никакво желание да го наранява. Той беше толкова добър към нея. Но тя осъзнаваше, че нищо не остава неизменно и че някога те щяха да стигнат до определен етап в отношенията си, когато в тях щеше да настъпи обрат.

— Липсваше ми, знаеш ли? — беше казал той, за да наруши мълчанието.

Тя все още се колебаеше.

— И ти ми липсваше.

— Но нещо става. Нещо не е наред. Чувствам го.

Той посегна да я хване за ръката, но тя се отдръпна. Руни стисна устни.

— По дяволите! Никога не съм казвал каквото и да било, но мисля, че е време да ми отговориш честно.

— За какво? — попита тя с учуден поглед.

— Защо мразиш аз или който и да е друг мъж да те докосва?

— Това не е вярно — отрече тя. — Ти си ме докосвал...

— Разбира се, докосвал съм те, дори съм те целувал, но ти никога не си отвързала и сама го знаеш.

Той замълча.

— Това не се отнася само до мен. Виждал съм те да реагираш по същия начин, когато някой друг мъж неволно те докосне, както направих аз сега.

— Виж, Руни...

— Кой те е наранил?

Дейна отвори уста, после я затвори, но не свали очи от Руни.

— Въобразяваш си.

— Така ли?

— Да — отговори тя хладно.

— Не мисля така, но да оставим тази тема.

— Така ще бъде най-добре, защото имаме повод за празнуване.

— Нали не ме заблуждаваш?

Дейна се изчерви, после каза с престорен глас:

— Хайде, Руни, просто продължи да ми бъдеш приятел. Моля те!

— Не се тревожи. Винаги ще бъда.

Тя направи усилие да го хване за ръката и да я стисне.

— Благодаря — прошепна Дейна. После прочисти гласа си и добави: — „Исус“ ме искат за шеф на бюро то във Вашингтон.

— Но това е чудесно!

— Да, но първо трябва да се докажа, да завоювам позиции и тогава да говорим за това.

Руни махна с ръка.

— Ти можеш да го направиш без особено усилие.

— Аз също съм сигурна, че мога.

— И така, къде те изпращат? Надявам се да не е далеч.

— В Шарлътсвил — Дейна мислеше, че може би ще се задъха, когато произнася тази дума. И наистина едва се сдържа. Дявол да го вземе!

— Аз търсех начин да те накарам най-после да посетиш семейството ми. Ето че го намерих. Възможността сама ми се разкри.

Дейна го погледна, в очите ѝ се долавяше смущение.

— Забравила си, нали?

— Какво да съм забравила?

— Че съм от Шарлътсвил.

В гласа му имаше нотка на упрек.

Смущението на Дейна премина в сливане. Изведнъж започна да гледа на възложената ѝ задача по съвсем друг начин. Щом трябваше да остане в Шарлътсвил няколко седмици, тя не би могла да намери начин да избегне срещата със семейството му. Едно е да имаш мимолетна връзка с него, докато живееш в Ричмънд, друго бе да се сближи със семейството му. Тя не искаше да признае това, но тази мисъл я караше да се чувства неудобно. Въпреки че беше горда със своите постижения, все пак изпитваше чувство на малоценност, когато се изправеше лице в лице с кастовата система на стария Юг, която бе толкова влиятелна във Вирджиния. Тя знаеше, че никога няма да издържи на проверката на семейство Тримейн.

Руни очевидно не разбра причината за реакцията ѝ.

— Не исках да те притеснявам, няма причина да се тревожиш за каквото и да било. Ние от Вирджиния нямаме нищо против тексасците.

— Но...

— Нима е твоя вината, че родителите ти загинаха при автомобилна катастрофа? Хайде, Дейна, моите родители не са чак толкова задръстени. Те ще те обикнат.

Дейна не бе убедена в това, но запази лека усмивка на лицето си. Знаеше как първите семейства във Вирджиния се отнасяха към синовете и дъщерите си и бе сигурна, че ще бъде подложена на изпитание.

— Права си — засмя се той и се опита да смени темата. — Ние наистина имаме какво да празнуваме.

— Руни...

— Направи ми поне това удоволствие.

Тя кимна и вдигна във фалшив тост чашата с шампанското. Какво беше направила? Като му каза за назначението, тя почти бе потвърдила решението си да приеме работата.

Дълбоко в себе си знаеше, че ще я приеме, но досега все пак имаше известни колебания. Би могла да позвъни на Уейд Лейнджли. Дейна преглътна шампанското заедно с нерешителността си.

Всичко щеше да бъде просто чудесно! Не бе положила напразно толкова усилия. Само небето е недостижимо. Би могла да се справи с всичко пред себе си. Но миналото щеше да я спре.

Или само се заблуждаваше? Дейна почувства болка в стомаха и точно тогава телефонът иззвъня. Това я изтръгна от мислите ѝ, тя протегна ръка и вдигна слушалката.

— Дейна!

— Ейприл!

— Да, аз съм. Не звъня ли твърде рано?

— За бога, не! Аз не спях. Впрочем мислех, че си изчезнала от лицето на земята или че си ме зачеркнала от списъка на приятелите си.

Ейприл се засмя със звънливия си смях, който времето не бе променило. Той успокои обърканото съзнание на Дейна, както малко други неща биха могли.

— Запазила съм цялата сутрин за нас. Няма да приема отрицателен отговор.

Дейна отговори на свой ред с тих смях:

— Ни най-малко не си се променила. Властна както винаги.

— Бързо скачай от леглото и тръгвай!

СЕДМА ГЛАВА

Дейна изгледа приятелката си от главата до петите и установи, че не само смехът ѝ бе същият, а и всичко останало. Още бе малко пълничка, но по лицето ѝ не се бяха появили много бръчки, а трапчинките ѝ не можеха да останат незабелязани.

Единствената промяна бе, че сред кестенявите коси на Ейприл сега имаше няколко побелели кичура, през които тя прокара ръка, докато стоеше облепната от страни на стола си и гледаше Дейна.

— Изглеждаш страхотно. Виждам, че изобщо не си се променила.

Дейна се усмихна.

— Тъкмо щях да кажа същото и за теб.

— Не е вярно. Никога не съм била толкова дебела. Въпреки че каза това с укор към себе си, Ейприл се усмихна и показа раздалечените си предни зъби.

Това накара Дейна да си спомни как веднъж Ейприл беше ѝ казала, че никога няма да иде на зъболекар, за да намали това разстояние, защото любимата ѝ актриса Лорън Хътън имала същите редки зъби. Тази мисъл накара Дейна да се усмихне.

— Какво има? — попита Ейприл и повдигна вежди.

— Сетих се за онова, което ми каза за Лорън Хътън.

— Господи, нима вярваш, че бих посмяла да се сравнявам с нея?

— Да — подразни я Дейна.

— Да, само че сега бих предпочела да имам нейната фигура вместо зъбите ѝ.

— Защо? Имаш прекрасен съпруг, който те обича такава, каквата си. При това изкарва добри пари и вече не се налага да работиш. Имаш си две чудесни деца. Какво повече ти е нужно?

— Да, права си, признавам. Но когато погледна твоето стройно и грациозно тяло, позеленявам от завист.

Този път Дейна завъртя очи.

— О, моля те, престани!

— А и понякога ми липсва работата.

— Ти си луда.

И двете замълчаха и отпиха по глътка кафе. Още щом влезе в жилището на приятелката си — двуетажна къща, боядисана в жълто и ремонтирана наскоро, Дейна успя да го разгледа. Въпреки че интериорът бе чудесен, той не можеше да се сравнява с външния облик на къщата.

От стола си на терасата Дейна разгледа малката, грижливо поддържана градина, огромната плачеща върба, сред чиито клони чуруликаха птици, и вдъхна аромата на цветята до нея. В този момент Дейна бе тази, която изпитваше мъчително чувство на завист. Ейприл притежаваше това, което тя самата искаше, но никога не би могла да има.

— За какво си мислиш? — попита Ейприл.

Дейна се усмихна лъчезарно.

— За това, че всъщност аз ти завиждам.

— По дяволите, аз пък завиждам на теб!

— Наистина ли ти липсва работата на журналистка?

Ейприл се усмихна.

— Всъщност винаги съм си мислила, че ние двете сме по-скоро любопитни шпионки, отколкото журналистки.

— Май си права. Тази сутрин се замислих колко ми харесва да отбивам удари и нападки, а вярвам, че и ти си се забавлявала колкото мен.

— Не чак толкова, но почти.

Дейна не отговори веднага, понеже бе погълната от заниманието да прелиства албума с най-новите снимки на Ейприл и семейството ѝ, докато топлите слънчеви лъчи галеха гърба ѝ. Струваше ѝ се, че с Ейприл ще останат приятелки завинаги; бяха се запознали като гимназистки, когато работеха в училищния вестник. Въпреки това имаше неща, които не бе споделяла с Ейприл и никога не би го направила.

Дейна знаеше, че Ейприл е любопитна да научи нещо за миналото ѝ, главно защото собственият ѝ живот беше като отворена книга.

Но когато тя отказа да ѝ се довери, Ейприл престана да я разпитва и така запазиха приятелството си.

— Е, и какво те води отново насам? Сигурно някое горещо събитие. Така ли е?

Дейна прокара пръст по ръба на празната си чаша.

— Да.

— В Шарлътсвил? — засмя се Ейприл. — Мили боже, не мога да се сетя за нещо или за някого, който би предизвикал сензация.

— Ами доктор Янси Грейнджър?

Ейприл затаи дъх.

— Шегуваш ли се?

— Знаеш, че не.

Лицето на Ейприл стана сериозно.

— Сигурно си чула, че е номиниран за Нобелова награда?

— Може би. Мисля, че това не ми направи особено впечатление.

— Тук съм, за да разбера дали наистина е достоен кандидат.

— И какво откри? — нетърпеливо попита Ейприл.

— Ей, нали ти казах, че сега пристигам? Сигурна съм, че ще разбера, преди да изтече срокът ми, особено ако ти се опиташ да хвърлиш малко светлина по въпроса за добрия доктор.

— А, значи не си дошла само на гости?

Дейна се засмя:

— Знаеш как стоят нещата.

— Търсиш ново предизвикателство, а?

— Точно така. И ако успея да го откроя, бих могла да получа стабилна работа в друго списание. Но това все пак да си остане между нас.

— Значи се опитваш да надушиш нещо?

Дейна се изчерви.

— Нещо такова, не че ми харесва особено, но...

— Ей, хлапе, използвай шанса си. Ако не го направиш, някой друг ще се възползва. В любовта и журналистиката целта оправдава всички средства.

— Любовта може да бъде и жестока — каза Дейна.

— Искаш да кажеш, че между теб и Руни нещата не вървят?

— За мен вървят... но не и за Руни. Не знам, Ейприл. Просто не чувствам... е, Руни е чудесен човек, но аз не го обичам. Искам да кажа, не по този начин.

— Той изглежда доста добре и...

— И иска да ме запознае с родителите си тук, в Шарлътсвил. Те са със синя кръв, Ейприл. Познаваш този тип хора и знаеш, че няма големи сноби от тези във висшето общество на Вирджиния. Какво да им кажа? „Не се притеснявайте, приятели, не обичам сина ви достатъчно, че да се омъжа за него.“ Това ще съсипе Руни.

— Може би когато получиш тази работа и се преместиш във Вашингтон, всичко ще се оправи.

— Но първо трябва да получи работата.

— И как бих могла да ти помогна?

— Както ти споменах, можеш да ми разкажеш всичко, което знаеш за Янси Грейнджър — и хубавото, и лошото, и грозното.

Ейприл се засмя:

— Добре, но първо ми кажи какво си научила досега.

„Нищо особено, освен че целувките му страшно ме възбуждат“ — помисли си Дейна, след това едва не заплака. Прочисти гласа си и забеляза, че Ейприл я гледа учудено.

— Добре ли си?

— Разбира се.

Ейприл взе каничката от масата и отново наля кафе в празната чаша на Дейна.

— Изпий го. Моето кафе е лек за всяка болка.

— Вярно. Страх ме е, че ще ми поникнат косми по гърдите.

И двете се засмяха, а след това станаха сериозни.

— Всъщност — каза Дейна — единственото нещо, което знам със сигурност, освен че е номиниран за Нобелова награда, е, че си е наумил да открие нова болница.

— Това всички го знаят.

— А всички ли знаят, че срещу него може би ще бъде повдигнато обвинение в лекарска небрежност?

Ейприл я погледна смаяно.

— Е, кажи нещо. Само слух ли е или в него има и известна доза истина? Ти си бивш репортер — би трябвало да знаеш нещо.

— За съжаление не знам — каза Ейприл, — но предполагам, че не е вярно. Най-лошото, което съм чувала за Янси Грейнджър, е, че бил женкар.

Дейна се извъртя на стола и отново прочисти гласа си.

— Защо ли това не ме изненадва?

— Май долавям известен сарказъм?

Дейна се усмихна глуповато.

— Да, но не обръщай внимание.

— И е амбициозен колкото всичките ми познати, взети заедно.

— Което означава, че за нищо на света не би рискувал кариерата си.

— Точно така.

— Това би трябвало да означава, че обвиненията в лекарска небрежност са несъстоятелни.

— Да, бих казала, въпреки че се говори, че някога е имал проблеми с алкохола.

— Нима?

Ейприл сви рамене:

— Но не знам никакви пикантни подробности. Виждала съм го само веднъж, на един прием, и тогава си пийваше или така ми се е сторило. Държеше в ръка чаша и тя не беше празна.

— Ами семейството му?

— Всички знаят за фамилията Грейнджър. Типични аристократи от Вирджиния. Но когато неговите родители починали, му оставили много дългове. Все пак някога са имали пари в изобилие. А и когато човек се е родил със синя кръв, независимо богат ли е или беден, той си остава със синя кръв. Но ти сигурно знаеш и това.

— Не, не го знаех — Дейна дори не се опита да прикрие горчивата нотка в гласа си. След тези думи и двете замълчаха.

— Имам една приятелка, която добре го познава — каза Ейприл и лицето ѝ отново засия. — И смята, че той е най-великото творение след машинно нарязания хляб.

Дейна направи усилие да се усмихне.

— Да, така мисли. Какво бих могла да кажа? Благодарение на неговото лечение сега тя има две деца. Преди да се обърне към Грейнджър, ходи при няколко други лекари и не успяха да ѝ помогнат. Всъщност — добави Ейприл — вратата ѝ в него е толкова силна, че се е включила в комитета за набиране на средства за терена.

— Как се казва тя?

— Алис Креншоу.

Това събуди интереса на Дейна.

— Има ли нещо, свързано с този комитет, което би трябвало да знаем? Има ли там някакви търкания?

— Сигурна съм. Всеки от петимата участници си има собствени амбиции, особено Вайда Лу Динуидъл.

— Коя е тя?

— Едно чудо на пластичната хирургия.

— Друго за нея?

— Тя е председателката и както се говори, ще успее да се наложи.

— Как?

— Не знам, но тази кучка е най-богатият човек в целия град. Когато умря старецът Динуидъл, се носеха слухове, че станало, докато бил с нея в леглото.

Устните на Дейна трепнаха.

— С други думи, хвърлил е топа заради нея.

— Това не е всичко, сега разправят, че се опитвала да свали личния си тренъор.

— И твърдиш, че в тази дупка не се случвало нищо сензационно.

И двете се засмяха, а Дейна реши веднага да научи нещо повече за госпожа Динуидъл. Много вероятно бе тя да се окаже човекът, чрез когото би могла да получи повече информация за самия доктор, а и за целия проект и шансовете да бъде осъществен.

Дейна погледна часовника си.

— Най-добре е да потеглям. Почти стана време да си прибереш хлапетата.

— Можеш ли да дойдеш с мен?

— Не, не мога. Но преди да си тръгна, знаеш ли нещо за терена? Ако съберат достатъчно пари, университетската болница ще го получи ли?

— Предполагам — каза Ейприл, — понеже сега е собственост на една друга важна клечка и явно болницата ще носи неговото име.

— И кой е този човек?

— Старият Тримейн.

— Роднина ли е на Руни Тримейн? — попита Дейна.

— Да. Това е бащата на Руни, Шелби Тримейн.

Дейна я погледна с недоумение.

— Значи земята е негова?

— Да. Това говори ли ти нещо?

Дейна прехапа устни.

— Нищо особено.

Но всъщност не бе така. Руни бе пропуснал да ѝ каже тази съществена подробност. Защо ли?

— Ще направиш голяма грешка.

Доктор Мисти Грейнджър прикова поглед върху мъжа, с когото спеше вече повече от година — доста заможен брокер на недвижими имоти. Въпреки че Тони Браун с удоволствие харчеше парите си за нея, това не ѝ бе достатъчно. Той не бе от хората, които обръщат особено внимание на фигурата си, и ако се съдеше по бледото му гладко лице, явно не влагаше много усилия в работата си. Дори и парите му не биха могли да я задържат, понеже и тя самата получаваше голяма заплата. Не, Мисти искаше повече от това. Много повече.

Искаше власт — власт, получена чрез работата. Най-важното нещо за нея бе да получи обществено признание. Не ѝ се бе удало досега. За сметка на това, Янси бе на път да постигне истински триумф и тя не можеше да се примири.

— Не ме интересува — каза Мисти най-сетне в отговор на Тони.

— Не, скъпа, много добре знаеш, че те интересува. Просто излишно се нервираш.

Бяха в леглото в луксозния му апартамент в Ричмънд; току-що бе започнало да се съмва. Мисти се бе прибрала от една научна конференция в Атланта, спонсорирана от Американската медицинска асоциация, и се бяха любили цялата нощ. Искаше да се срещне с Янси, но не успя да го открие и това още повече я бе разстроило и разгневило.

— Вече съм достатъчно ядосана, но това няма да бъде излишно. Уверявам те.

Тя забеляза, че Тони направи недоволна гримаса, но лицето му бе все така хубаво. Всъщност бе почти красавец. Никой друг мъж нямаше такива дълбоки кафяви очи, съвършени черти, ослепителни зъби и покоряваща усмивка. Единственият му недостатък бяха тлъстините около кръста, които се бяха появили в резултат от прекаленото пиене и липсата на движение, и тази мъртвешки бледа кожа. За бога, нима този човек никога не бе чувал, че съществуват солариуми?

Понякога, особено когато бяха голи в леглото, тя неволно сравняваше тялото му с това на Янси. Въпреки че, доколкото знаеше, бившият ѝ съпруг никога не се бе занимавал със спорт, бе мускулист и почти нямаше тлъстини. Знаеше, че това се дължи на наследствеността и напрегнатия живот.

Но сега, когато пръстите на Тони си играеха с къдриците между бедрата ѝ, тя не искаше да мисли за Янси.

— Забрави го — каза той спокойно, но някак рязко. — Не... не ти трябва този нахален гинеколог. Ти сама ще си създадеш име в медицинските среди.

— Но Янси ще...

— Майната му на Янси! Ти самата си достатъчно интелигентна, изключителна си... и доста по-красива.

Той сложи цялата си длан там, където бяха пръстите му, и тя изстена и вдигна поглед към него.

— О, Тони! — прошепна тя.

— Точно така, скъпа. Аз, Тони Браун, ще ти дам всичко, от което се нуждаеш.

Той сведе глава към гърдите ѝ и обиколи с език едно от малките ѝ зърна.

Тя изстена по-силно, когато ръцете и устните му почти я накараха отново да получи оргазъм, но сега не мислеше за Тони, а за Янси. Въпреки насладата, която той доставяше на тялото ѝ, тя имаше сметки за уреждане с бившия си съпруг, които точно сега бяха неотложни.

Мисти знаеше как трябва да постъпи.

ОСМА ГЛАВА

„Обади му се — каза си Дейна. — Уговори си среща с него.“

Сега бе моментът да направи своя ход. Ако беше някой друг, а не Янси Грейнджър, сигурно вече щеше да обмисля как да нанесе своя удар.

Вместо това, тя се бавеше — Дейна Байвънс, известна в журналистическите среди като агресивна и пряма репортерка. Ако колегите ѝ можеха да я видят сега, биха ѝ се подиграли, биха казали, че се е побъркала. И щяха да бъдат прави.

Тя се засмя на себе си. Беше проявила агресивност към доктор Грейнджър, но не по начина, по който трябваше. Всеки път, когато си спомнеше за горещата им, страстна целувка, я свиваше стомахът. Но за съжаление стомахът не бе единствената част от тялото ѝ, която реагираше, и в това бе същността на проблема. Е, добре, беше оплескала работата. Не можеше да го отрече. Сега трябваше да забрави за цялата случка и за това, което бе изпитала, и да продължи напред, сякаш нищо не бе станало. Би могла да го направи, наистина умееше да се преструва. През по-голямата част от живота си бе правила само това.

И така, трябваше да започне всичко отначало: да се изправи срещу него и да започне да се рови в живота му, в миналото и настоящето. Трябваше първо да опознае характера на този човек.

Колкото и твърдо да бе решила да се захване с това, не мислеше, че ще ѝ бъде лесно, въпреки че се бе свързала с него по такъв начин. Той използваше чара си, когато бе необходимо, за да получи това, което искаше, но инстинктът ѝ подсказваше, че зад този чар се крие суров и непреклонен човек, който не обича да си пъхат носа в работата му.

Жалко за него, помисли си тя и започна отново да добива увереност. Трябвало е да помисли, преди да стане обществена фигура. Тя щеше да се свърже с комитета за набиране на средства, като започне от председателката — Вайда Лу Динуидъл. Вече бе опитала да се

добере до тази госпожа Динуидъл, но икономката беше ѝ казала, че тя е заминала въвн от града и не знаеше кога ще се върне.

Още преди да излезе от къщата на Ейприл, бе разбрала имената и на останалите от комитета. Беше им се обадила и бе успяла да си уговори срещи с трима от тях за следващия ден.

Сега възнамеряваше да разпита жената, която бе подала жалба срещу Янси.

За миг Дейна престана да мисли за това и се изпъна назад, понеже отново почувства болка в стомаха. Погледна часовника си и видя, че е почти дванадесет, а от сутринта не бе хапвала нищо. Преди да обядва, реши да се обади на Руни.

Вдигна слушалката и точно тогава някой почука на вратата. Помисли, че е мисис Балч и отначало се поколеба дали да ѝ отвори. Хазяйката ѝ харесваше, но бе толкова бърлива, че щом заговореше, бе трудно да я спрат. Дейна нямаше време за приказки.

— Влез — извика тя, защото все пак ѝ стана съвестно.

— Обзалагам се, че не ме очакваше.

Дейна погледна изненадано Руни Тримейн, който прекрачи прага със самодоволна усмивка.

— Не, но се радвам да те видя.

Руни ѝ смигна.

— Нима? Е, това е изненада за мен. Не си спомням някога да си ме посрещала с такъв ентузиазъм.

— Повярвай ми, наистина имам сериозна причина.

— А, знаех си, че има нещо. Не те ли интересува защо съм тук?

— Всъщност — да. Тъкмо се канех да ти се обадя.

— Значи не е било случайно, а защото съм ти липсвал и не би могла да издържиш дори миг повече, без да ме видиш?

Дейна направи усилие да се усмихне. Когато пожелаеше, Руни можеше да бъде изключително мил или просто непоносим. Точно сега ѝ се искаше и да го прегърне, и да му зашлеви шамар. Не направи нито едното, нито другото.

— Ял ли си?

— Не.

— Добре тогава. Хайде, каня те на обяд.

— Благодаря, ще дойда, но е мой ред да черпя и ако не си съгласна, няма да мръдна оттук.

— Добре, ти черпиш.

След като седнаха на терасата пред Чизъпийк Бейджъл Къмпани и получиха своите сандвичи с пилешка салата и двата студени чая, Дейна не губи повече време за празни приказки.

— Защо не ми каза, че този имот е собственост на баща ти?

— Не си ме питала.

— Би трябвало да ми кажеш и без да те питам.

Руни свали очилата си, духна върху всяко от стъклата и ги забърса със салфетката. Дейна се опита да скрие нетърпението си.

— Знаеше, че идвам тук, за да търся материали за Янси Грейнджър.

Руни сложи отново очилата си и я погледна.

— Да. Но ако не си спомняш, точно когато ми каза това, ни прекъснаха. Трябваше да тръгвам за съда.

— Спомням си, но все пак...

— Какво „все пак“? Нарочно не ти казах. Впрочем какво толкова те притеснява?

— Какво ли? Може би това, че ако теренът не бъде закупен, няма да има болница.

— Има ли значение какво ще прави моят старец със земята? — попита Руни.

— Кажете ми, ще я продаде ли татенцето?

Руни помълча няколко мига.

— Кой го знае? Ако съберат достатъчно пари, мисля, че ще я продаде.

— Значи го интересуват парите, а не това, което е най-добро за града?

Лицето на Руни почервения, а тонът му стана отбранителен:

— Не бих казал, че е така, или поне не съвсем. Признавам, че моят старец си пада сребролюбец, казва, че искал да натрупа пачки и да ме вкара в политиката. Питам се дали не се шегува. Но повече от всичко на света обича земята си и не би се разделил лесно с нея. В края на краищата тази земя е собственост на нашето семейство от няколко поколения. Тя е историческо място. По време на Гражданската война там са се водили сражения.

— Разбирам.

— Може би, но точно сега земята не е единственият ни проблем.

— А какво друго?

— Скандалите около доктор Грейнджър.

Дейна едва успя да прикрие вълнението си.

— Наистина ли?

— Така и предполагам.

— Престани с тези намеци и изплюй камъчето.

— Той е причината да съм тук — Руни помълча няколко мига и с по-спокойно изражение добави: — Освен че исках да те видя, разбира се.

Дейна не обърна внимание на последното и попита:

— Защо? Искам да кажа, нищо не разбирам. Какво общо имаш ти с Янси Грейнджър?

— Той е мой клиент.

— Клиент?

Дейна усещаше, че ако изражението ѝ е така глуповато, както ѝ се сториха думите ѝ, значи в момента е в голяма беда.

— Да, срещу него са завели дело за лекарска небрежност и аз ще се заема със случая — той се захили: — Сега ясно ли ти е, скъпа? Ще се виждаш с добрия стар Руни доста често, понеже добрият чичо доктор здравата е загазил.

— Защо точно ти? — успя да попита Дейна.

— А защо не?

— Например, защото баща ти е собственик на имота.

— И какво от това? Тази земя не е моя.

Въпреки че все още бе смаяна от това странно развитие на нещата, Дейна попита:

— И каква е тази история с обвинението в лекарска небрежност?

— Твърдят, че е оперирал бременна жена с натравяне и детето е починало.

— Боже мой!

— И аз си помислих така, баща ми също. Направо подскочи, когато му казаха — Руни се почеса по главата. — Не е ли това истински скандал?

— Кое?

— Един кандидат за Нобелова награда да бъде съден за небрежност, а може би и за убийство.

Дейна бе зашеметена. Убийство!

Къщата изглеждаше точно като всяко средно жилище в Америка. „Може би само отвън е такава“ — помисли си Дейна и направи опит да овладее неволния си гняв. Чакаше в колата и гледаше бялата дървена ограда, обрасла с орлови нокти. Чудеше се с каква ли жена ще се срещне. Отчаяна? Отмъстителна?

Докато Дейна седеше в колата, тревогата ѝ нарастваше. Това бе единственото интервю, което ѝ се искаше да не се бе налагало да взима. От ресторанта бе отишла направо в съда и бе успяла да прегледа копие от делото. Не бе посмяла да разпита Руни по-подробно, защото знаеше, че професионалният дълг му забранява да дава повече информация. Но почти всичко от това дело вече не беше тайна и тя беше открила това, което ѝ е нужно засега.

Жалбата бе кратка и ясна: доктор Янси Грейнджър бе обвинен в лекарска небрежност, което означаваше, че не бе изпълнил достатъчно добре професионалните си задължения. Делото беше отскоро и затова все още нямаше допълнителни бележки.

Жената, която го бе завела — Мери Джефърис, живееше във фронт Роял, на около двеста километра от Шарлътсвил по магистрала 81. Дейна си бе уговорила среща с нея. Тя излезе от колата в слънчевия следобед и тръгна по тротоара. Вратата се отвори още преди да успее да почука. Пред Дейна застана жена, в чийто вид нямаше и следа от страдание, сякаш не бе загубила дете.

Страните и устните ѝ бяха по-яркочервени, от която и да е пожарна кола, която Дейна бе виждала някога. Но това, което ѝ се стори странно, бе облеклото на жената — измачкана тениска, която подчертаваше големия ѝ бюст, и прилепнала къса пола, под която се виждаха пълните ѝ бедра. Определено имаше нещо нередно.

— Госпожа Джефърис?

— Същата — отговори жената и шумно замляска с дъвката си. — Вие ли сте онази от вестника?

Дейна кимна.

— Мога ли да вляза?

— Разбира се.

Мери Джефърис застана встрани от вратата и покани с жест Дейна да мине първа.

Щом влезе и седна на ръба на един диван, Дейна разгледа жилището. Вътре изглеждаше доста по-занемарено, отколкото отвън. Мебелите бяха стари и очукани, а въздухът бе пропит с миризма на тютюн.

— Е, това няма да отнеме много време, нали? — попита госпожа Джефърис.

— Не, но ако ви е неприятно...

— Всъщност не, имам няколко свободни минути — каза тя и се усмихна. — Но имам уговорка, която трябва да спазя.

„Ясно“ — помисли си Дейна и приготви бележника и химикалката.

— И така, какво се случи в онази нощ?

— Бебето ми умря.

— Съжалявам.

Мери погледна встрани.

— Да, аз също.

— Как стана? — Дейна се стараеше да говори спокойно и все пак настойчиво.

Господи, колко ѝ бе неприятно, че трябваше да зададе тези въпроси! Те накараха толкова спомени да оживеят отново...

— Искате ли нещо за пиене?

Дейна поклати глава и се усмихна:

— Не, благодаря.

— За момент ми се стори, че пребледнявате.

— Добре съм — побърза да каже Дейна и мислено се упрекна заради неволната си реакция. — И така, какво според вас причини смъртта на детето ви?

— Не съм сигурна. Нищо не разбирам от медицина.

— Опитайте, моля ви — настоя Дейна.

— Докторът каза, че ние със съпруга ми сме получили някакво натравяне — тя замълча за миг и завъртя очи. — Никога няма да запомня тази дума.

— Токсемия.

— Да, така беше. Както и да е, нещо е станало с тялото ми, не знам какво.

— И вие обвинявате лекаря.

— Да, понеже беше пиян и не можа да направи каквото бе необходимо. И не е само това, казаха ми, че вече не мога да имам деца. Моят старец полудя, понеже повече от всичко на света искаше син, а бебето беше момче.

— Имате ли свидетели, които биха потвърдили, че доктор Грейнджър е бил пиян?

— Разбира се. Искате ли имената им?

— Ако обичате.

Малко по-късно Дейна се върна в колата си. Включи двигателя и вдигна слушалката на телефона, твърдо решена да интервюира тези свидетели. Нямахме късмет. Единият беше извън щата, а другият щеше да се върне чак следващия петък.

Дейна потегли и погледна в огледалото за обратно виждане. Мери Джефърис стоеше на вратата и я наблюдаваше.

Дейна се намръщи. Първото ѝ впечатление не се бе променило. Ако тази жена скърбеше заради загубата на детето си, определено изразяваше скръбта си по доста странен начин.

Безкрайно озадачена, Дейна поклати глава. Безспорно тук нещо не се връзваше.

— Ей, докторе, почакай!

Янси се спря в средата на паркинга пред болницата и се обърна. Тед Уилкинс се хилеше насреща му и показваше потъмнелите си зъби.

— Какво те води тук, по тези свети земи? — попита Янси.

— Ще оперират жена ми, нищо сериозно.

Тед бе застрахователен агент, с когото Янси беше играл голф на няколко благотворителни турнира.

— Надявам се да няма проблеми.

— Благодаря — отвърна Тед. — Смятам, че всичко ще бъде наред. Е, как е при теб?

— Все същото, само работа.

— Знаех си, че скоро не си излизал.

— Избягвам да се показвам пред хора.

— Е, надявам се да успеем... с новата болница. Може би това ще ти помогне.

Янси видя как Тед бръкна в джоба си и извади издут пакет.

— Какво е това?

— Две хиляди. Чисто нови, в брой — отговори той и му подаде пакета.

— Полудял ли си? — опита се да се измъкне Янси.

— Хайде, вземи ги. Нека това да бъде моят принос за болницата. Спечелих ги във Вегас и ако жена ми ги докопа... — сви рамене.

— За бога, Тед, оценявам това! Не ме разбирай погрешно. Просто не искам да поемам отговорност за пари.

— О, това е само една скромна сума. Хайде, вземи ги и се радвай, че ги получи.

— Щом така поставяш нещата, признавам, не бих могъл да откажа — каза той и стисна ръката на Тед. — Ако кажа „благодаря“, би било неуместно.

— Само ми изпрати една квитанция, когато можеш — той се засмя: — За да знае жена ми какво съм направил с тях.

— Няма проблем; още веднъж ти благодаря.

Янси проследи с поглед Уилкинс, а след това се качи в колата си и веднага позвъни на Картър Липтън, касиера на компанията, който притежаваше собствен бизнес.

Избра номера му пет пъти, докато най-сетне телефонният секретар се задейства. Янси затвори. Никак не му се искаше да говори с машина, нито пък да се обади на Вайда Лу, на която бе най-разумно да повери парите.

Тогава се сети за Херман Грийн, който също бе в комитета и чийто офис се намираше наблизо. Янси му позвъни.

— С какво мога да ви бъда полезен, докторе?

— Да вземеш едни пари — каза Янси и му обясни за какво ставаше въпрос.

— След малко излизам, но секретарката ми ще бъде тук. Просто ела и остави парите в чекмеджето на бюрото ми.

— В чекмеджето на бюрото ли? Сигурен ли си?

— Разбира се. Освен това няма да се бавя много. Когато се върна, ще се погрижа да стигнат до Липтън.

— Не бих искал да те притеснявам, но нали нямаш нищо против да изпратиш на Тед квитанция?

— Разбира се, че не. Ще кажа на секретарката ми.

— Благодаря. Задължен съм ти.

Докато караше към офиса на Грийн, Янси си подсвиркваше.

ДЕВЕТА ГЛАВА

Ниският, но добре сложен човек погледна останалите, които седяха около малката кръгла маса, а след това се отпусна в плюшеното си кресло и се усмихна.

— Е, господа — каза той. — Всички сте вече тук и можем да започваме.

Отначало никой не показва признаци на ентузиазъм и това накара Нютън Андерсън да се намръщи. Всъщност всички изглеждаха напълно отегчени, а дали лицата им не издаваха и известен гняв?

По дяволите, беше се надявал, че няма да има проблеми с тези хора! Сам ги бе открил и знаеше, че и тримата са заможни, влиятелни и интелигентни. И най-важното, бяха решителни и упорити и щяха да се справят с всичко. Или поне той смяташе така. В момента изглеждаха така, сякаш бяха стъпили с единия крак в гроба, а с другия — върху динена кора. Дявол да го вземе!

Може би тяхното унило настроение се дължеше на това, че бе свикал съвещанието в седем часа сутринта в събота в своя офис, който се намираще високо над град Атланта. Но не искаше да чака повече. Беше станал в четири и половина, беше пробягал ежедневните си седем-осем километра и след това се бе отправил към офиса, обзет от нетърпение най-сетне да уреди този въпрос. Освен това, бе оставил в леглото си една „дама“ и не искаше да я кара да го чака дълго. Само мисълта за нещата, които бе направила и щеше да продължи да прави с тялото му, го накара да кръстоса краката си.

Това движение сякаш подтикна останалите да се събудят.

— За бога, Нютън, защо ни извика толкова рано?

— Е, Едуин, недей да се ядосваш — каза Нютън, но си помисли, че все едно му бе казал да спре да диша. Най-големият недостатък на този банкер бе избухливостта му. Но все пак Едуин Миншоу бе червив с пари и той не биваше да се отказва от неговото съдействие само заради този недостатък.

— Да, и аз бих искал да знам — намеси се Бартън Енгълс, който през цялото време се държеше за десния джоб на самото, където имаше кутия цигари.

Нютън потрепери при мисълта каква ли миризма се разнасяше из неговия офис, щом бе такъв заклет пушач. Дори и да беше воняща дупка, неговата фирма бе едно от най-престижните архитектурни сдружения в Атланта.

— Позволи ми да запаля една цигара, за бога! — Енгълс изрече това, почти хленчейки. — По дяволите, по това време имам нужда от кофеин!

— Стига с този кофеин, Енгълс — каза Уинстън Тейлър, последният от тримата. Той притежаваше строителни компании в целия свят.

Нютън се усмихна на своите избраници; те щяха да го направят богат колкото тях самите и в същото време да му помогнат да постигне още една своя цел.

— Пристрастен си към тези проклети неща и не искаш да си го признаеш — добави Тейлър. — Ей там има кафе, иди да си налееш, а за цигарата забрави.

Енгълс погледна приятеля си с недоумение, но все пак стана и тръгна към кафеварката.

Щом архитектът седна отново на мястото си, Нютън се облегна на масата и тъкмо щеше да заговори, когато Едуин Миншоу размаха ръка пред лицето си.

— За бога, Нют, да не би да се къпеш в този твой проклет одеколон? По дяволите, предпочитам миризмата от цигарите на Енгълс!

Всички се засмяха, освен Нютън. Той усети, че се изчервява и се усмихна снизходително.

— Какво да ви кажа, момчета. След последното духане Шерил настоя да ме намаже целия с парфюма си.

— Дявол да те вземе! — каза Тейлър с отвращение.

— Ти си мръсник, Нютън — добави Енгълс. — Но съм съгласен с Миншоу — отсега нататък не прекалявай с помадите.

Този път Нютън се усмихна фалшиво.

— Е, добре, позабавлявахте се. А сега да се залавяме за работа.

— Целите сме в слух — каза Тейлър. — Твоята глава роди това нещо, ти си първи.

— Мисля, че имаме добри шансове да получим земята.

— Кажете ми пак къде беше този терен — каза Миншоу.

— В Шарлътсвил, Вирджиния.

— И все още ли смяташ, че това е най-доброто място за нашия проект?

— Без съмнение — отвърна уверено Нютън. — Олбърмейл е област, която се разраства изключително бързо. Както повечето от вас знаят, тя е известна не само с университета, а привлича и все повече туристи с красотата си. Както виждате, това е истинска златна мина — той се захили: — Не търсете скрит смисъл в думите ми — всички се засмяха.

— Не търсим — каза най-сетне Енгълс и отново сложи ръка на джоба си.

— Защо просто не я купиш? — попита Тейлър. — Имаме ти доверие, иначе не бихме дошли тук по никое време.

— Не е толкова просто — каза Нют и се намръщи.

— Защо? За бога, парите не са никакъв проблем! Ако не стигнат, всяка банка би ни отпуснала заем.

Нют поглади гладко обръснатата си брадичка.

— Има и други кандидати за това парче земя.

— Просто ги изтичай, като предложиш по-голяма сума.

— Не е толкова просто — повтори Нютън, залюля се на стона и погледна всеки от тримата. — Всъщност причината, поради която свиках това съвещание, беше да ви накарам да ускорите това, което вече съм започнал.

Всички наостриха уши.

— Другият кандидат е едно местно сдружение. То иска терена за малка болница само за жени, които не могат да имат деца. Точно до него има клиника, която ще бъде свързана с болницата.

— Ако земята е толкова ценна, колкото твърдиш, ще е престъпление да бъде изхабена за друга болница. Всъщност последното нещо, от което се нуждае този град, е още една болница. И без това в университетската се раждат прекалено много бебета.

— Точно така разсъждавах и аз — каза Нют. — Именно затова съставих план, по който вече действам.

— Посвети ни тогава — казаха тримата в един глас.

— Опитвам се да обърна нещата в наша полза. Първата стъпка, която предприех, е срещу Янси Грейнджър, доктора, който е инициатор на начинанието. Той се кани да става шеф на болницата. Направих опит да го компрометирам.

— Необходимо ли е? — попита Енгълс.

— Налага се. Справих се с домашната си работа. Идеята принадлежи на Грейнджър. Без него и без доверието, което всички имат в неговите способности, няма да има нужда от нова болница.

— И какво точно си направил?

Нют им се усмихна самодоволно.

— Срещу доктор Янси Грейнджър е повдигнато официално обвинение в лекарска небрежност заради смъртта на едно новородено — усмихна се по-широко. — А жената, която подаде обвинението, е една кучка с късмет, главно защото всичко ѝ бе напълно компенсирано.

— А, значи обвинението е скалъпено — каза Миншоу и потърка тъмната си набола брада. — Но има ли шансове да спечели? Знаеш колко е трудно да накараш лекарите да си правят мръсни номера един на друг.

— Няма нужда някой друг лекар да застава срещу нещо. Възможността да окаляме Грейнджър ни падна направо от небето. Видели са го в нощта на спешната операция с питие в ръка.

Последваха няколко мига мълчание.

— Значи искаш да кажеш, че е бил пиян? — попита Енгълс.

— Това няма значение — каза Нют с по-мрачно изражение. — Имаме двама свидетели, които биха потвърдили, че питието е съдържало алкохол. Е, сега виждате, че наистина сме притиснали Грейнджър до стената.

Тейлър изгледа Нют някак странно.

— За бога, говориш с такова злорадство, сякаш имаш нещо лично против този тип.

— Само бизнес, приятелю, само бизнес.

Имаше и нещо друго, освен бизнеса. Но не беше длъжен да споделя личните си мотиви. Все пак трябваше да внимава: или бяха по-проницателни, отколкото бе очаквал, или сам се бе издал. Ако беше така, не би допуснал това да се случи отново.

Но щеше да му бъде трудно да прикрие вълнението си. Не можеше да повярва, че е имал такъв късмет. Понякога се случват дори по-странни неща, отколкото човек може да си представи.

Изведнъж Нютън мислено се пренесе няколко години назад, когато първата му жена искаше да има дете. Беше чула за Грейнджър още преди да стане известен и бе настояла да се прегледа при него. Накрая се бе оказало, че той, Нют, е стерилен.

Още в деня, в който Янси Грейнджър бе нахълтал в офиса му и му беше съобщил това, той го намрази и се закле никой, подложил Нютън Андерсън на подобно унижение, да не се отърве безнаказано.

Сега имаше възможност да даде на този кучи син да разбере и щеше да се възползва от нея. Освен това, когато успее да осъществи тази сделка, щеше да има повече пари, отколкото нито той, нито любовниците му биха могли да изхарчат.

— Нют?

Той зарови пръсти в пепеляворусата си коса и поклати глава.

— Извинете. Стратегията, която предлагам, е да съсипем репутацията на Грейнджър много преди делото да стигне до съда. По този начин със сигурност ще получим земята.

— С други думи, ако репутацията на Грейнджър бъде окаляна, тогава гражданите не биха развързали кесииите си с такава готовност — Уинстън замълча за миг и се замисли. — Това ми харесва.

— Добре — каза Нютън с усмивка. — Има и още нещо, което може да ни бъде от полза. Собственикът на земята не обича скандалите; той е един задръстен пазител на традициите.

— Което значи, че и той ще обърне гръб на добрия доктор — заключи Енгълс.

Нют кимна.

— И нещо още по-интересно. Жената, на която платихме, се обади и каза, че я посетила някаква журналистка, която пишела статия за Янси Грейнджър.

Миншоу се засмя:

— Успяла ли е да й наприказва своите измислици?

— Не, не се е наложило. Явно журналистката е знаела за това и е отишла само за да го чуе от нейната уста.

— Това не ми звучи зле — каза Енгълс.

— На мен също — намеси се Уинстън. — Имаш нашата благословия, Нют. Така че, дръж се! Няма нищо на света, което да ни харесва повече от оспорваната борба — той се усмихна. — За всемогъщия долар, разбира се.

— Радвам се да го чуя — каза Нют, — понеже по всяка вероятност ще се случи точно това. Но аз възнамерявам да я спечеля, господа. Няма съмнение, тази земя ще бъде наша.

Дейна се прозина и отпи още една глътка кафе. Тази сутрин ѝ бе трудно да се събуди. Все пак беше неделя и би могла да си позволи мотаенето. Не, не би могла. Трябваше да разпита още хора за Янси Грейнджър, но подозираше, че на жителите на малкия град няма да им бъде приятно да нарушат спокойствието им, особено в празничния ден.

Освен това бе обещала на Руни да прекарат заедно следобед и вечерята. Няколко пъти бе вдигала слушалката, за да му откаже, но не успя да събере достатъчно кураж. Искрено го харесваше и ѝ се искаше и той да изпитва към нея само това.

Дейна взе броя на „Уошингтън Пост“. Остави чашата си, прегледа заглавията и се спря на светската хроника — нещо, което четеше с удоволствие, въпреки че не искаше да си признае.

Първото заглавие от колоната привлече вниманието ѝ.

„Ще има ли нов човек в Конгреса?

Носи се слух, че говорителят на Конгреса, Клейтън Крауфорд, и младата му чаровна съпруга Глория се опитват да си направят бебе. И понеже това не ставало, тя решила да се консултира с известен акушер-гинеколог. Има ли нещо вярно в тези слухове, господин конгресмен?“

Ръката на Дейна сякаш замръзна върху страницата, а сърцето ѝ започна да бие учестено. Янси Грейнджър! Сигурно той бе докторът, за когото ставаше дума. Но защо тя не бе узнала за това? По дяволите! Щом Нанси Симънс, авторката на светската хроника, е разбрала за жената на конгресмена, значи и тя би трябвало да знае. Всичко, свързано с Янси Грейнджър, е нейна работа.

Изведнъж Дейна се сети за телефонното обаждане, което Янси бе получил онази вечер. Не би могла да забрави израза на лицето му. Но тогава той бе тръгнал незабавно и беше казал, че го чака някаква особено важна личност. Тогава тя не се бе замислила за тези думи, особено след неловкото положение, в което бе изпаднала малко след това. Тази целувка бе изместила от съзнанието ѝ всичко друго.

— По дяволите! — повтори тя, този път на глас. Не бе необходимо да търсиш доказателства, че наистина Янси е докторът на мисис Клейтън Крауфорд и да размишляваш какви последствия би имало това за него. Веднага ѝ дойдоха наум няколко неща: пари, престиж, популярност, а и това несъмнено би го издигнало доста в очите на хората от Шарлътсвил.

Но ако усилията му се окажат напразни, нещата биха се обърнали срещу него. Би се превърнал в изкупителна жертва. Жената щеше да обвини него за това, че не може да зачене.

Каквото и да стане, би се получила интересна история. Тя щеше да се възползва от тази възможност, и то скоро.

Дейна реши, че вече се чувства толкова жизнена и заредена с енергия, че не може повече да стои в стаята си облече се и тръгна с колата из града. Щеше да хапне нещо набързо и в същото време да прегледа списъка с въпроси към Янси Грейнджър.

Мирисът на препечен хляб подразни приятно обонянието ѝ още преди да влезе в любимото си кафене. Тъкмо когато се канеше да седне, случайно погледна към бара.

Единственият човек, който стоеше там, срещна погледа ѝ.

— Здравей, Дейна. Отдавна не сме се виждали.

Дейна се хвана за облегалката на най-близкия стол, кръвта ѝ сякаш изстина, а умът ѝ заработи трескаво. Албърт Рамзи, един от най-ненавижданите журналисти на свободна практика, ѝ се усмихваше така, сякаш е негова стара приятелка. Тя мразеше и него, и начина, по който действаше. Той не би се спрял пред нищо, за да се добере до някоя сензационна история. Пред нищо. Беше толкова дебелокожо същество, че дори да го набодат целия с игли, не би трепнал. Беше напълно безчувствен.

— Какво правиш тук, Рамзи? — попита тя студено.

Той сложи ръка на мускулестите си гърди, но не огромното му пъпчиво тяло я накара да потрепери, а лицето му. Или по-скоро презрението, което бе изписано на него — презрение към всичко и всички.

Един друг журналист бе описал Рамзи като човек, който винаги изглежда така, сякаш току-що е настъпил купчина тор. Дейна напълно споделяше това мнение.

— Ей, така ли се разговаря с приятел? — каза той.

— Ти не си ми никакъв приятел и никога не си бил.

— Ей, ей, сигурно си станала наопаки тази сутрин.

— Какво правиш тук? — повтори тя и го изгледа гневно.

— Доколкото ми е известно, в една свободна страна всеки има право да бъде там, където му харесва — отвърна той провлачено и подигравателно. — Освен това и аз бих могъл да ти задам същия въпрос.

— Стой далеч от мен, Рамзи.

Той се засмя:

— И аз бих ти казал същото. Но понеже съм в доста добро настроение, ще ти отговоря. Тук съм по работа, скъпа.

Обзе я страх, понеже в съзнанието ѝ изведнъж изплува споменът за статията от светската хроника. За нищо на света не би позволила на това копеле да напише голям материал за Янси Грейнджър преди нея. За нищо на света!

Сякаш прочел мислите ѝ, Рамзи се засмя:

— Ей, сладурано, да не би някой току-що да ти е потопил гемиите?

Дейна прехапа устни.

— Иска ти се, Рамзи. Иска ти се.

Преди напълно да загуби самообладание и се впусне в словесен двубой с този червей, тя се обърна и излезе.

ДЕСЕТА ГЛАВА

— Още ли ми се сърдиш?

— Не съм ти се сърдила.

Руни сложи ръката си на гърдите, сякаш бе почувствал болка в сърцето.

— Шегуваш ли се? Усетих как заби камата си точно тук — той удари с длан по гърдите си. Дейна завъртя очи.

— Преиграваш.

Току-що бяха вечеряли в най-люксовия ресторант в Шарлътсвил, там, където се бе запознала с Янси Грейнджър. Почти цялата вечер бе приятна.

До последната минута Дейна нямаше никакво желание да излиза с него. Но не бе успяла да намери начин тактично да му откаже и бе спазила уговорката.

Освен това изгледите за една самотна вечер не ѝ се сториха особено примамливи, понеже не можеше да мисли за нищо друго, освен за Янси. Решението да се възползва от възможността да разпита Руни как щеше да организира защитата на Янси бе събудило у нея известен ентузиазъм.

За да подобри още повече настроението си, бе решила да се облече официално за случая, понеже знаеше, че Руни ще бъде с риза и вратовръзка. Той винаги се обличаше така, независимо къде отива. Отдавна бе свикнала с това, защото смяташе, че се дължи на аристократичното му възпитание. За миг дори си бе представила как баща му води жена си към брачното ложе, облечен с фрак.

Беше се засмяла на тази измислена сцена и бе облякла непретенциозна черна рокля — модел на Ан Тейлър. Когато се бе срещнала с Руни във фоайето на Б&Б, той си подсвиркваше с уста.

Но сега я гледаше като строг началник. Въпреки шеговитите намеци, които ѝ отправяше, той явно не разбираше какво става в съзнанието ѝ.

— Признавам, че в първия момент наистина се ядосах.

— Всъщност нямаш вина за това. Трябваше да ти кажа, че моят старец е собственик на земята. Просто не се сетих. А що се отнася до решението ми да се заема със случая, ти чу за това малко след като ме наеха.

— Знам. Просто това съвпадение ми се струва толкова странно, че ми е трудно да го проумея.

— Сега, след като вече ти казах, при всяка възможност можеш да ме разпитваш как вървят нещата.

— Ако считаме това за въпрос, ти вече ми отговори.

Той я погледна с раздражение.

— Успя ли вече да си напъхаш хубавото носле в работите на доктора?

— Все още не.

— Това, което научих за него досега, ме кара да мисля, че няма да му хареса особено.

Дейна се намръщи.

— За съжаление това е положението. Всъщност вече започнах.

— Знам. Мери Джефърис ми каза, че си ходила при нея.

Дейна се обърна рязко встрани.

— И какво ти е мнението?

— За кое?

Изражението на Руни ѝ се стори толкова невинно, че за миг почти се почувства неловко. Тя поклати глава:

— О, не. Ти току-що спомена, че бих могла да те питам за всичко, което знаеш.

— Но не съм казвал, че ще ти отговоря на всички въпроси — отвърна Руни и се усмихна широко. — Когато се захвана с това ровене в чуждите работи, ти не си очаквала, че ще мога да ти помогна.

— Знам, че това е поверителна информация.

— Тогава защо се опитваш да я изкопчиш от мен?

— Защото съм журналистка и са ме изпратили тук, за да напиша обширен материал за твоя клиент, което означава, че трябва да проуча всичко, свързано с живота му. Това е част от работата ми.

— А част от моята работа е да си държа езика зад зъбите. Но, от друга страна, ако откриеш нещо, което според теб би трябвало да знам, твой дълг е да ми кажеш. Бих искал да измъкна човека от тази каша.

— Без да си сигурен или да те интересува дали е невинен или виновен?

Дори и да се засегна от думите, Руни не го показа. Сви рамене:

— Ще се опитам да избегна този въпрос и да не се притеснявам за това.

— Разсъждаваш като повечето адвокати, което е една от причините за провала на съдебната ни система.

Руни повдигна едната си вежда.

— Господи, не знаех, че този въпрос толкова те вълнува!

— Е, сега вече знаеш — отвърна тя, като леко повиши тон.

Руни се усмихна, а след това надникна над рамото на Дейна и изведнъж стана сериозен.

— Я виж ти!

— Какво?

— Току-що видях човека, за когото говорим.

Дейна се опита да запази самообладание. Какво ставаше с нея? Би трябвало да се радва на късмета си, когато пътищата им с Янси Грейнджър се пресекат.

Но не бе така. При всяка среща с него тя настръхваше. Защото я беше целунал. Защото тази целувка бе така покоряваща, че още усещаше вкуса ѝ. Вкусът на неговите устни. Защото я бе накарала внезапно да почувства болка между бедрата. Ето какво беше станало! Просто би трябвало да забрави и да продължи напред. Нито бе дошъл краят на света, нито пък нещо би могло да я накара да се откаже от работата си.

Все пак изпита желание да си тръгне, но гордостта не ѝ позволи да помръдне от мястото си.

— Сам ли е?

— Не, но не мога да ти кажа с кого е. Жената е с гръб към нас.

Дейна не можа да превъзмогне любопитството си и се обърна. Янси бе в другия край на помещението, но се оказа точно пред погледа ѝ. Бе навел глава и явно разгледаше менюто. Тогава Дейна отмести поглед към придружителката му, която очевидно не бе бившата му съпруга. Лицето ѝ не се виждаше, а косата ѝ бе светла, изрусена. Като че ли казваше нещо на Янси.

Дейна отново погледна Янси, неволно обзета от ревност. Господи, какво ли бе сторил този човек с нея?

В този миг той затвори менюто и вдигна глава. Погледите им се срещнаха. Дейна направи усилие да успокои пулса си, когато улови неустоимия блясък на ярките сини очи.

Тя откъсна поглед от нещо и се обърна отново към Руни, който попита:

— Предполагам, че би искала да му кажеш нещо?

Това бе последното нещо, което Дейна желаше поне в този миг, но в никакъв случай не би го признала пред Руни.

— Може би по-късно. Не мисля, че моментът е подходящ.

— Защо?

— Защото вечерят.

— Искаш да кажеш, ще вечерят.

— Добре, ако трябва да бъдем точни, така е.

Резкият тон, с който изрече това, накара Руни да я погледне озадачено и точно тогава пристигна сервитьорът със сметката. Руни му подаде кредитната си карта и се наведе над масата.

— Независимо дали ти е приятно или не, трябва да се отбием до тяхната маса, понеже ще минем покрай тях на излизане и би било невъзпитано, ако не спрем.

— Не се безпокой.

— А, сега виждам с кого е. Познах я.

— Е, и?

— Това е Вайда Лу Динуидъл, председателката на комитета.

Настроението на Дейна се възвърна.

— В такъв случай си прав. Наистина трябва да спрем. Тя е в списъка на хората, с които трябва да се срещна.

— Така и предполагам. Освен това би било от полза да се запознаеш с нея. Тази жена има връзки на доста места в града.

Дейна се канеше да го попита още нещо за Вайда Лу Динуидъл, но в този момент се върна сервитьорът. Руни написа името си на чека и погледна Дейна.

— Готова ли си?

— А ти?

— Да тръгваме.

Дейна разбра: Янси знаеше, че ще спрат, защото още преди да стигнат до масата им, той стана. Столът до него беше свободен.

— Тримейн — каза той и се здрависа с Руни. Последва неловко мълчание, когато Янси прикова поглед върху Дейна, а тя направи усилие да прикрие чувствата си. Неволно долови аромата на неговия одеколон, примесен с мириса на мъжественото му тяло. Изглеждаше невероятно секси, небрежно облечен с джинси, които подчертаваха дългите му мускулести бедра, и бледожълта тениска, контрастираща със слънчевия му загар.

— Ето че се срещнахме, мис Байвънс — каза той най-сетне.

Тя затаи дъх и едва успя да отвърне:

— Здравейте, докторе.

Той непрекъснато я смущаваше и дори я плашеше. Стоеше неподвижна, дори да я връхлетеше стадо диви коне, не би могла да помръдне.

Сякаш прочел мислите ѝ, той отново я погледна в очите и бързо отмести поглед. Твърде бързо.

— А, ето я и Вайда Лу.

Дейна разбра това, без да се обръща: бе усетила силния ѝ парфюм.

— Здравейте, госпожа Динуидъл — каза Руни приятелски, сякаш за да напомни за присъствието си. — Това е моята приятелка Дейна Байвънс, с която, предполагам, не сте се запознали.

— Така е, не се познаваме — Вайда Лу застана срещу Дейна.

Усмивката на Дейна застина, когато погледна в лицето ѝ и разпозна майка си.

ЕДИНАДЕСЕТА ГЛАВА

След всичките тези години Дейна стоеше отново лице в лице с жената, която ѝ бе дала живот, жената, която тя смяташе за мъртва. Но явно не беше.

Изпита желание да избяга. Неочакваният удар, който току-що бе понесла, едва не я накара да изкрещи. Единственото, което искаше да стори в този момент, бе да удари плесница на самодоволното лице отсреща. Но не можеше да направи нищо, стоеше вцепенена, с поглед, прикован върху лицето на жената, която не бе престанала да я проклина от деня, в който се бе родила, до деня, когато напусна къщата ѝ.

Дейна премигна. Дори гласът ѝ бе различен. Грубият, дрезгав тембър, който помнеше, бе изчезнал и сега тя говореше напевно и провлачено като южнячка, но беше толкова фалшиво, че на Дейна ѝ прилоша.

Тази жена се бе променила до неузнаваемост, но още в първия миг позна Дейна; Вайда Лу знаеше, че пред нея стои собствената ѝ кръв и плът. Дейна инстинктивно усети това. Но щом майка ѝ предпочиташе да запази тайната, беше добре дошло за нея. Дейна също не искаше никой друг да разбере. Мразеше тази жена. Може би това бе грях, но Дейна не се упрекваше. Вайда Лу — или каквото и име да си бе избрала — я бе родила, но тя съвсем не я считаше за своя майка и никога не би я приела за такава.

— Да, мисля, че не сме се срещали — каза Дейна, за да наруши мълчанието и се измъкне от неудобното положение.

— Как върви събирането на средства за проекта, госпожо Динуидъл? — попита Руни и направи усилие да се усмихне.

— О, чудесно, Руни! — тя отвърна на усмивката и сложи ръка на рамото му. — И, моля те, наричай ме Вайда Лу.

Този път Дейна наистина потрепери от възмущение. „Фалшива“ бе твърде мека дума за онова, което представляваше тази жена. Нима никой друг не бе успял да прозре това?

— Добре, Вайда Лу — отвърна Руни и се усмихна по-широко, сякаш всяка нейна дума му доставяше безкрайно удоволствие. Дейна се обърна настрана. И тогава отново срещна погледа на Янси. Изражението му бе спокойно, но имаше нещо странно в тези сини очи.

— Как върви работата ви, мис Байвънс? — попита той с плътен глас и почти рязък тон.

Отмести поглед към устните ѝ. Дейна направи усилие да остане спокойна, но отново цялото ѝ тяло потрепери. Проклет да е! Проклетата да е и Вайда Лу Динуидъл!

— Горещо-долу.

Той повдигна вежди.

— Защо така?

— Бихте ли ми отделили малко време за едно интервю?

След тези думи настъпи тишина, тогава Дейна осъзна, че Вайда Лу и Руни бяха прекъснали разговора си и слушаха нея и Янси.

— Интервю? За вас?

Дейна разбра, че бе успяла да го изненада. Фантастично!

Усмихна се хладно и каза уверено:

— Да. Ако си спомняте, онази вечер ви казах, че съм тук, за да пиша статия.

— Искаш да кажеш, че вече сте се срещали? — прекъсна ги Руни и изгледа и двамата.

С периферното си зрение Дейна наблюдаваше Вайда Лу. Усмивката ѝ сега бе застинала. Дейна едва се сдържа да не се усмихне. Нищо не се бе променило. Майка ѝ винаги беше искала да бъде център на вниманието и когато някой друг заемаше мястото ѝ, я изпълваше гняв.

— Да — каза Янси на Руни, без да сваля очи от Дейна.

— И така — побърза да продължи Дейна, — трябва да пиша за вас, доктор Грейнджър.

— Значи си тук заради Янси? — попита Вайда Лу с глас, в който се долавяше и изненада, и безпокойство.

Дейна отново прикри усмивката си. Изглежда, бе успяла да я смути, от което истински се зарадва.

— Точно така — тя погледна към майка си. — Дойдох в този град, за да напиша обширен материал за доктор Грейнджър. Все пак би било интересно, щом е номиниран за Нобелова награда.

— Разбирам — каза Вайда Лу, погледна към Янси и дълго не откъсна очи от него.

— Е, докторе, утре удобно ли е? — настоя Дейна.

Янси се усмихна учтиво.

— Съжалявам, но утре съм зает.

— А вдругиден?

— Пак съм зает. Но знаете ли какво, аз ще ви се обадя.

„Разбира се“, помисли си тя.

— Мисля, че би било по-добре аз да поддържам връзка с вас — Дейна замълча за момент. — Сигурна съм, че ще измислим нещо.

— Не бих разчитал на това, мис Байвънс. — Тонът му бе все така спокоен и учтив. — Точно сега ми е трудно да намеря време дори за сън.

Би могла да изкоментира факта, че е намерил време да вечеря с Вайда Лу, но не го направи. Не искаше да проиграе възможността да вземе интервю от него.

— Всъщност мисля, че е най-добре да си изберете друга тема — каза Янси с раздразнение.

Господи, каква внезапна промяна е настъпила в чувствата му. След онази целувка бе изгарял от нетърпение да я види отново. Сега, след като бе научил, че тя е тук, за да го интервюира, не искаше да има нищо общо с нея. Защо ли?

Дръзките и самоуверени хора като Янси Грейнджър обикновено се стремяха да са в светлината на прожекторите, особено когато имаше вероятност да им бъде присъдена престижна награда, освен ако не криеха нещо за себе си. Може би бе толкова неотзивчив заради заведеното дело и опасенията си, че биха могли да повдигнат и друго подобно обвинение. А може би имаше и други тайни.

— А аз не мисля така, докторе — Дейна му се усмихна закачливо. — Ще ви се обадя.

Лицето на Руни бе добило суров израз.

— За какво беше всичко това?

— Най-добре е да бъдеш винаги нащрек, приятелю, или накрая ще се побъркаме от дрънченето на телефона.

Руни изсумтя и погледна напред, но Дейна забеляза, че изражението му не се промени.

— Защо не ми каза, че познаваш Грейнджър? — попита той с лек укор. — Почувствах се като пълен глупак.

Дейна въздъхна и се опита да запази привидното си спокойствие. Не искаше да излива вътрешния си гняв върху Руни, но той сякаш нарочно я предизвикваше с агресивното си и собственическо отношение.

— Нямам представа защо си се почувствал така.

— Първо, начинът, по който те гледаше, сякаш...

— Въобразяваш си разни неща — прекъсна го Дейна.

— Нима? Аз не мисля така.

— Ей, какво ти става? Като че ли ревнуваш, което е нелепо.

Руни отново я прониза с поглед.

— Знаеш какви чувства изпитвам към теб, Дейна. А Янси Грейнджър е толкова... — той замълча и стисна зъби.

— Руни, мислех, че помежду ни съществува разбирателство. Тук съм, за да пиша статия, най-важната в кариерата ми — тя усети, че в гласа ѝ прозвуча нотка на отчаяние, но не успя да се овладее. — Нужна ми е твоята подкрепа, на упреците ти. Още по-малко пък тази твоя параноя.

— Извинявай — промърмори той. — Просто има нещо в този човек, което поражда у мен желание да го цапардосам.

Дейна го погледна с недоумение.

— И имаш намерение да го защитаваш?

— Не е нужно да го харесвам, за да си свърша работата.

Дейна поклати глава:

— Мъже! А всичките си мислите, че ние сме трудни за разбиране.

Последва кратко мълчание и Руни сви с БМВ-то си по пътеката към странноприемницата.

— Имаш ли нещо против да вляза? — попита той.

Дейна сложи ръката си на дръжката на вратата.

— Нека друг път, а?

След това добави с по-нежен глас:

— Все пак ти благодаря за хубавата вечер.

— Ще ти се обадя — каза Руни, обнадяден от думите ѝ.

Тя се доближи към него и го целуна по бузата.

— Ти си добър приятел, Руни. Благодаря ти за това.

Докато изричаше тези думи, тя слезе от колата и бе сигурна, че когато се прибере в стаята си, отново нямаше да заспи.

Жената приближи бюста си към устата му. Устните на Нютън Андерсън обхванаха едното от набъбналите зърна.

— О, господи, Нют, не знаеш какво удоволствие ми доставя това.

— Но знам какво удоволствие доставя на мен — каза той, отместе се и потърси ръката ѝ.

— Доста е голям за дребничък мъж като теб, знаеш ли?

— Радвам се, че ти харесва. Обичам да си играя с него. Доста години това бе единственото ми развлечение.

— Сигурно се шегуваш.

— Не, но това е вече минало. Сега ти си играеш с него.

— Прав си, скъпи.

— А сега покажи колко много го харесваш — простена той и почувства, че се възбужда само като я гледаше.

Високата енергична жена седна върху него и русите ѝ къдрици се спуснаха по младото ѝ лице. Тя му се усмихна и още веднъж направи това, което бе сторила вече два пъти през последните два часа.

— О, господи! — извика той в мига на върховната си наслада.

Когато тя се отдръпна и легна до него, Нют се загледа в тавана и се замисли за телефонното обаждане, което очакваше. Надяваше се да не позвънят скоро. Бизнесът можеше да почака, но не и тялото му.

Освен това, рядко му се удаваше възможност да бъде с жена като тази, която сега лежеше до него, особено откакто втората му съпруга бе започнала да се разпорежда с живота и парите му.

Беше благодарен, че сестра ѝ почина и тя веднага отпътува за Мейн за погребението. Надяваше се да остане там поне седмица. Рано или късно щеше да я разкара от живота си.

Когато най-сетне склучи тази примамлива сделка, би могъл да си позволи разходите по един развод и след това да заживее охолно като петролен магнат от третия свят.

— Трябва да тръгвам, скъпи — прошепна тя в ухото му и го докосна с език. — Имам работа, нали знаеш?

Хладни тръпки пропълзяха по гърба на Нютън, когато телефонът иззвъня.

— По дяволите!

Протегна ръка към слушалката, сигурен, че е секретарката му.

— Обади се от Вирджиния, сър. Не исках да ви безпокоя, но...

— Добре. Свържи ме.

След няколко секунди Нют попита:

— Какви са последните новини? — заслуша се, като кимаше.

— Страхотно. Продължавайте все така. И поддържайте връзка.

Щом затвори телефона, Нют се обърна към приятелката си и прошепна в ухото ѝ:

— Какво ще кажеш за една екскурзия до Бахамските острови?

Тя се усмихна и сложи ръка на голите му гърди.

— Само кажи кога.

— Скоро, скъпа, скоро.

Нют я притегли надолу към себе си.

Наистина не бе могла да заспи. Дейна стоеше до прозореца и наблюдаваше първите утринни лъчи. Дори не си бе направила труда да се преоблече. Единственото разумно нещо, което бе сторила, откакто Руни я беше изпратил, бе да светне лампата. Прекара часове до прозореца.

Жената, която сега се представяше като Вайда Лу Динуидъл, бе завладяла всяко кътче от съзнанието ѝ. Беше изместила дори Янси Грейнджър. Петнадесет години. От толкова време не беше срещала майка си. Въпреки това би я разпознала, където и да я види.

Все пак тази метаморфоза на майка ѝ я бе смаяла, името също. Дейна едва не се усмихна. Вайда Лу. Какво име! Откъде ли ѝ бе хрумнало? Приличаше на псевдоним на циркова актриса. Звучеше толкова простовато, никак не би подходило на жена със синя кръв. Неволно си спомни старата пословица: „От всяко дърво свирка не става.“

Майка ѝ определено не бе подходящо „дърво“. Беше си сменила името и външния вид, но нищо не би могло да прикрие недодяланите ѝ маниери и студения, суров израз на очите, особено когато гледаше Дейна.

Всеки път, когато срещнеше този поглед, Дейна знаеше, че я очаква нещо ужасно. Майка ѝ влизаше с важна походка в килера, измъкваше оттам някоя закачалка и се връщаше при дъщеря си.

— Кога най-сетне ще се научиш да изпълняваш това, което ти се казва?

Дейна си спомни как тогава започваше плахо да пристъпва назад със свито сърце, онемяла от страх.

— Отговори ми, дяволите да те вземат!

Брадичката на Дейна затреперваше, а очите ѝ се изпълваха с горещи сълзи.

— Но, мамо, аз направих това, което ми каза.

— Да не си посмяла да спориш с мен. Сваляй гащите и застани до онова легло. Веднага!

— Мамо, моля те, недей! — хленчеше Дейна. — Ще бъда добра.

— Хайде!

Изведнъж Дейна потрепери в тъмнината, сякаш отново изживяваше болката от ударите на метала, които се сипеха по голото ѝ тяло. И заплака.

Не искаше да мисли за тези кошмарни мигове, нито пък за майка си. Но веднъж вече събудени, спомените се втурнаха като порой със смразяваща сила.

Боят бе достатъчно жесток, но това, което се случи по-късно, в деня, когато майка ѝ я изхвърли от къщата в последния месец от бременността ѝ, беше най-унизителното ѝ преживяване.

— Стига! — прошепна си Дейна.

Сякаш собственият ѝ глас я изтръгна от мислите за миналото. А може би се бе стреснала от нещо друго. Каквото и да беше станало, тя бе благодарна. Краката ѝ се бяха подкосили и едва успя да ги раздвижи, влезе в банята и наплиска с вода пламналото си лице.

Погледна се в огледалото и мислено си каза няколко успокоителни думи, сега майка ѝ не можеше да я нарани. Всъщност обратното бе възможно, тя би могла да нанесе на Вайда Лу удар, на който тази жена не бе способна да отвърне.

Ако разкрие колко жестоко я бе предала преди години, целият град щеше да заклейми Вайда Лу.

Но положението бе такова, че никоя от двете не би спечелила, ако разкрие връзката. Обаче Вайда Лу живееше според някакви свои

правила и невинаги се ръководеше от здравия разум. Дали нямаше да ѝ хрумне да представи на всички своята дъщеря — дъщерята, от която се бе отрекла и която презираше? Не, освен в случай, че тази дъщеря се превърне в заплаха за нея.

Дейна потръпна и отмести поглед от огледалото. Зад фалшивия чар на майка ѝ биеше сърцето на зла и отмъстителна жена, която не би се спряла пред нищо, за да получи това, което иска.

Не беше ли доказала това преди петнадесет години, когато бе позволила на един от любовниците си да се позабавлява с Дейна? Разбира се, че беше. Дейна още страдаше заради това.

Изведнъж прехапа устната си, за да не трепери. Власт. Ето какво искаше Вайда Лу Динуидъл. „Не“, каза си Дейна. Това, което майка ѝ желаше повече от всичко на света, бе аристократите от Вирджиния да я признаят за една от тях. Не би се спряла пред нищо, за да го постигне.

Вайда Лу не би допуснала някой да застане на пътя ѝ, особено нейната дъщеря. Затова би постъпила най-правилно, ако стои настрана от нея, напише статията си и след това си отиде от този град.

Дейна се опитваше да си внуши, че не бива да се страхува от миналото.

А майка ѝ? Господи, досега си бе мислила, че Клара Байвънс е напуснала това място и никога вече няма да се върне.

Беше смаяна от обрата на събитията, но за нищо на света не би се предала. Нямаше да допусне Вайда Лу да излезе победителка, не и този път. Съдбата си бе направила с нея невероятно грозна шега. Но този път тя нямаше да отстъпи. Щеше да даде добър урок на тази усойница. Но сега най-важното нещо за нея бе работата ѝ по статията за доктор Янси Грейнджър.

ДВАНАДЕСЕТА ГЛАВА

— Не ме свързвай с никого, Инес. Освен, разбира се, ако се обади доктор Грейнджър.

Инес кимна на Вайда Лу и каза плахо:

— Да, госпожо. Желаете ли още нещо?

— Да. Донеси ми чаша чай. И гледай този път млякото да не е развалено. Ако е... — Вайда Лу не довърши мисълта си, но разбра, че икономката е схванала намека, понеже лицето ѝ пребледня, а Вайда Лу бе искала точно това.

„Господи, колко е трудно да си намериш добра домашна помощница в днешно време“ — помисли си Вайда Лу, докато се качваше по стълбите към офиса си. Трябваше да организира нов благотворителен прием. Надяваше се този път да има по-голям успех, отколкото миналия.

Вайда Лу прекоси плюшения килим и седна зад бюрото. Секретарката ѝ трябваше да дойде по-късно. Сега искаше да остане за малко сама, да помисли и да реши коя би била най-вълнуващата тема за това тържество. Нямахше да бъде доволна, ако не успееше да събере половината град.

Набирането на средства не бе тръгнало по вода, както тя очакваше. Отначало започна добре, но напоследък сякаш интересът бе намалял. Онова копеле Шелби Тримейн също не бе отстъпил от първоначалната си цена.

Вайда Лу престана да мисли за него и насочи вниманието си към списъка с идеи пред нея. Почти не забеляза Инес, когато тя сложи сребърния поднос за чай на количката до бюрото от черешово дърво и излезе от стаята.

Когато вдигна чашата си, Вайда Лу усети, че ръцете ѝ треперят.

— По дяволите! — извика тя и остави чашата, потискайки импулсивното си желание да я запрати към отсрещната стена.

Гневът не би ѝ помогнал да постигне целта си. Нужно бе само търпение и внимателно планиране. Това, което я бе разтърсило така

дълбоко, бе появата на дъщеря ѝ в Шарлътсвил. „По дяволите, защо трябваше точно сега да получа този ритник в зъбите? Не е честно“ — нервно си мислеше Вайда Лу. Дори не бе предполагала, че някога отново ще види това слабоумно дете.

Когато откри, че е бременна, тя беше взела палка за мухи и се бе удряла с нея, надявайки се да пометне. Не беше успяла, но бе разбрала това твърде късно. Тогава беше дебела и глупава и не знаеше.

След като превъзмогна шока от раждането, искаше да даде бебето за осиновяване, но процедурата ѝ се стори толкова сложна, че тя нямаше да се справи. Освен това тайно се бе надявала бащата на детето да се ожени за нея.

Не беше го направил. И така, в уплахата и невежеството си бе задържала Дейна, което бе най-голямата ѝ грешка. Сега тя се бе върнала, за да я измъчва отново.

Изведнъж тялото на Вайда Лу плувна в пот и я сви стомахът. Вбесяваше я не само моментът, в който Дейна се появи, а и поводът за пристигането ѝ. Не искаше тя да се върти около Янси. Той бе нейна лична собственост. Мисълта, че някоя друга жена би могла да стои толкова близо до него, бе непоносима. Особено ако това е прелестната ѝ дъщеря.

Вайда Лу трябваше да признае, че Дейна наистина се бе превърнала в красива млада жена, колкото и неприятно да бе това за нея. Завиждаше на дъщеря си за това, че сигурно нямаше да ѝ се наложи да си прави пластични операции, за да запази този вид.

Вайда Лу бе заслепена от гняв, породен от ревността ѝ. Скочи от стола и нервно закрочи из стаята. Но това, което я бе накарало да изпадне в паника, не бе ревност. Беше страхът, че Дейна би могла да съсипе репутацията и авторитета ѝ.

Ако тайната, която бе успяла да запази през всичките тези години, излезе на бял свят... „Не, това няма да стане“ — опита да се успокои Вайда Лу, спря се в средата на стаята и присви очи. Никой нямаше да разбере коя е Дейна, понеже щеше да бъде изпратена другаде, Вайда Лу щеше да се погрижи за това.

Изведнъж тя се захили. Чудеше се защо изобщо се тревожи. Имаше достатъчно власт и пари, за да стори чудо, ако пожелае.

Дейна Байвънс бе просто още една мушица, която тя трябваше да стъпче, за да стигне там, закъдето бе тръгнала.

Щом измисли начин да се отскубне от това положение, Вайда Лу реши да се обади на Тайсън Питърс, неин личен треньор и любовник. Тя се усмихна. Господи, какво правеха с тялото ѝ неговите големи ръце! Той я масажираше, докато успее да прогони напрежението ѝ, а след това я любеше, докато ѝ се завие свят.

Да, Тайсън бе доста добър, но когато му плащаше добре. Тя нямаше нищо против. Имаше нужда от мъж и понеже сега не можеше да има Янси, се развличаше с Тайсън. Но скоро щеше да го изгони от живота си. Скоро Янси щеше да заеме неговото място.

Вайда Лу хвана слушалката на телефона и се стресна, когато той иззвъня. Беше казала на Инес да не я свързва с никого. „Дяволите да я вземат тази жена!“

— Да — каза Вайда ядосано.

— Вайда, Лестър е.

Вайда Лу се постара да прикрие раздразнението си. Лестър Мейфийлд бе член на комитета за набиране на средства и един от хората, които най-активно подпомагаха клиниката. Дълбоко в себе си тя ненавиждаше и него, и съпругата му. Но той имаше пари и влияние, които компенсираха всичко.

— Надявам се, че няма да се разсърдиш на Инес. Аз настоях да ме свърже. Просто исках да ти напомня за срещата тази вечер.

— Това ли е всичко?

Този път Вайда Лу не се опита да скрие нетърпението си.

— И да, и не.

Тя долови известно раздразнение в гласа му и веднага смени тона.

— Връзката е лоша, Лестър. Какво става?

— Не мога да ти кажа със сигурност. Обади се на Янси и му кажи и той да дойде.

След като каза това, затвори. Вайда Лу остана с поглед, прикован в слушалката. За какво, по дяволите, бе всичко това?

В момента, в който се отвореха вратите на операционната, Янси освобождаваше съзнанието си от всичко друго, освен това, което бе длъжен да направи. Усещаше само аромата на дезинфекциращи вещества, който изпълваше помещението, и мислеше единствено за

пациентката пред себе си. В този ден наистина бе изцяло погълнат от работата си.

Вече бе извършил две успешни операции и трябваше да направи още една, която, както предчувстваше, щеше да бъде също толкова успешна.

Но сега имаше няколко свободни минути, преди отново да се появи на сцената. Надяваше се да успее да подремне.

— Добра работа, докторе.

— Благодаря, Рик — каза Янси и рязко издърпа хирургическите си ръкавици.

Рик Клайн, който бе асистент на Янси и един от любимците му, продължи с възхищение:

— Прекланям се пред способността ти да постигаш това, което другите считат за невъзможно.

— Успявам, защото съм добър.

Рик поклати глава:

— Освен това си самоуверено копеле и мисля, че там се крие тайната.

Янси се засмя:

— Ще изляза за малко. Чао засега.

Щом влезе в кабинета си, едва не падна върху кушетката. Беше ужасно уморен. Очите и стомахът му сякаш горяха. Цяло чудо бе, че си свърши работата както трябва.

Всичко се дължеше на стреса. Преди сексапилната Дейна Байвънс да се появи в града, той винаги успяваше да превъзмогне този стрес, който бе неразделна част от неговата работа.

Напоследък беше твърде разсеян и това го вбесяваше. Последното нещо, което му бе нужно в този свят, беше да го преследва някаква амбициозна репортерка, дори и да е адски привлекателна.

От друга страна, как би могъл да изпусне подобна възможност? Ако тя бе решила да напише задълбочена статия за личността му, какво лошо има в това? Така той и болницата биха спечелили изключителна популярност.

„Не постъпвай прибързано, Грейнджър“ — каза си той, понеже изведнъж инстинктът му за самосъхранение се бе задействал. Интерес към личността му, друг път. Това, което тя възнамеряваше да прави, беше да се рови в живота му. Не би го допуснал.

Винаги бе избягвал публичността, защото не искаше една част от неговото минало да стане обществено достояние. Предпочиташе сам да изживее кошмарите си. Дяволите да я вземат тази Дейна Байвънс с горещите ѝ устни и поразително красивото ѝ тяло. Трябваше да си отваря очите на четири.

Щеше да направи всичко, което се налагаше, за да запази достойнството си на лекар и мъж.

Дейна седна между възглавниците на леглото и опря слушалката на рамото си.

— Открий каквото можеш и ми се обади пак, а?

— Добре.

— И моля те, Били, не казвай на никого.

— За бога, Дейна, за идиот ли ме смяташ?

— Не, разбира се. Просто...

— Знам, знам — прекъсна я Били. — Ако някой разбере къде си и с какво си се захванала, спукана ти е работата.

Въпреки тревогата си, Дейна се засмя:

— Рискове на професията.

— Не се тревожи, скъпа, Били ще се погрижи за теб. Някога да съм те мамил?

— Не, не си. Знаеш ли, вечно ще ти бъда признателна.

— Няма за какво.

— Благодаря ти. Ще чакам да ми се обадиш.

След този телефонен разговор Дейна остана усмихната още няколко минути. Беше благодарна, че можеше да разчита на своя колега и приятел Били Барнс, който работеше във Вашингтон. Познаваха се от години и ги свързваше искрено приятелство.

Беше се обадила на Били в дома му и го бе попитала какво знае за историята с конгресмена Клейтън Крауфорд и съпругата му Глория. Били се бе срещал с конгресмена и беше написал няколко статии за него. Каза ѝ, че знае за слуховете, но не разполага с подробна информация, особено за доктора.

Дейна се молеше този доктор наистина да е Янси Грейнджър. „Исиус“ щяха да бъдат впечатлени.

Тъкмо се канеше да излезе, когато позвъни Ейприл.

— Какво става?

— Тръгвам за едно събрание, за което със сигурност ще ти бъде интересно да узнаеш.

— Безкрайно съм любопитна.

След няколко минути Дейна грабна куфарчето и дамската си чанта и изтича през вратата.

Всички членове на комитета, с изключение на Вайда Лу, се бяха събрали в една зала в сградата на общинския център. Дейна стоеше до вратата и наблюдаваше групата. Нямаше представа как биха я приели, но знаеше, че ако иска да се срещне с всички от комитета, то сега е моментът. Щом пристигнеше Вайда Лу, Дейна нямаше да бъде допусната вътре.

Погледна часовника и понеже познаваше майка си, се досети, че тя е решила да закъснее, за да привлече вниманието на всички още с влизането си.

Дейна отвори вратата и влезе усмихната и уверена. Трима мъже и една жена прекъснаха разговора си и приковаха погледи в нея.

— Надявам се да ме извините за нахълтването. Аз съм Дейна Байвънс — тя се усмихна на всички. — Журналистка съм и пристигнах в града, за да напиша статия за доктор Грейнджър и проекта за болницата.

Всички се спогледаха, сякаш не знаеха какво да кажат или направят, но по израженията им личеше, че бяха поласкани. Дейна си представи как през съзнанието на всеки от тях минаваха мисли за слава, авторитет и пари...

Тогава един висок мъж със скулесто лице и крив нос стана и й подаде ръка.

— Херман Грийн.

Дейна пристъпи напред и се здрависа.

— Това е Лестър Мейфийлд — добави Грийн.

Дейна се ръкува и с тъмнокосия черноок мъж, по чиято пълничка фигура се познаваше, че прекалява с питиетата, храната или и двете.

— Приятно ми е, мистър Мейфийлд.

— А аз съм Картър Липтън, мис Байвънс. За кое издание работите?

За разлика от пълничкия Мейфийлд, Липтън бе доста строен, а тирантите, които носеше, му придаваха момчешки вид.

— Статията е за „Исус“ — плахо каза тя, но въпреки това забеляза, че лицата им светнаха, когато назова името на престижното издание.

— Ей, момчета, я по-спокойно!

Всички се засмяха и се обърнаха към жената, която не бе станала от мястото си. Дейна разбра защо тя се радваше на такова внимание от страна на мъжете. Сигурно бе висока около метър и осемдесет.

— Вие трябва да сте Алис Креншоу, приятелката на Ейприл.

Алис се усмихна и лицето ѝ сякаш засия. Когато стана и се ръкува с Дейна, очите ѝ заблестяха.

— Същата. Тя вече ми каза за вас.

— Охо! — засмя се Дейна. — Не знам това за добро ли е или за лошо.

— О, за добро е — каза Алис и отново седна. — Тя смята, че сте страхотна.

— Това е твърде далеч от истината, но въпреки това се радвам да го чуя.

Дейна си позволи да сложи куфарчето си на масата, а след това го отвори и извади бележника и химикалката си.

— Имате ли нещо против да ви задам няколко въпроса?

Всички поклатиха глави и започнаха да говорят в един глас, което ги накара отново да избухнат в смях. Дейна бе истински развълнувана от въодушевлението, с което те се съгласиха да говорят. Споделиха надеждите си за женската болница и какво според тях би означавала тя за града.

Разбира се, никой не спомена нищо за предстоящия съдебен процес, за който бе сигурна, че всички знаеха. Всъщност никой от тях не каза дори една дума за Янси Грейнджър, която да я наведе на мисълта за нещо нередно.

— Значи разчитате единствено на репутацията на доктор Грейнджър да привлече достатъчно средства за закупуването на земята? — попита Дейна и точно тогава вратата се отвори с трясък.

Дейна затаи дъх, когато видя майка си да влиза, облечена така, сякаш току-що е слязла от страниците на „Вог“ и се усмихва високомерно.

Когато видя Дейна, изразът на лицето ѝ изведнъж се промени.

— Какво правите тук? — попита тя с нескрита злоба.

Дейна почти не ѝ обърна внимание, но Алис Креншоу не отмина това. Тя погледна Вайда Лу с укор и каза рязко:

— Вайда Лу, това е мис Дейна Байвънс, репортерка.

— Познаваме се — каза Вайда Лу с доста по-спокоен тон.

Дейна направи усилие да стане, но усмивката бе друго нещо. Сякаш лицето ѝ бе направено от сух гипс и щеше да се пропука, ако се усмихне. Но тя все пак успя да се престори.

— Здравейте отново, мисис Динуидъл.

— Споделяхме с мис Байвънс последните новини за болницата и Янси — продължи Алис.

— Добре, но се боя, че сега се налага да напусне. Имаме важни въпроси за обсъждане — Вайда Лу замълча за миг и застана с лице срещу Дейна. — Сигурна съм, че разбирате.

— Разбира се — каза Дейна, докато прибираше нещата си. — Благодаря ви за вашата откровеност и прямота. Сигурна съм, че ще се срещнем отново.

Дейна току-що бе излязла в коридора, когато погледна напред и го видя да свива зад ъгъла. В този миг той също я забеляза. Двамата се приближиха един към друг.

Дъхът на Дейна секна, когато уплашеният ѝ поглед срещна неговия.

„Янси изглежда така, сякаш е преминал през ада“ — помисли си тя, щом видя сплъстените му неподстригани коси, които се търкаха в яката, дълбоките бръчки по лицето, измачканото бяло палто и се досети колко е напрегнат.

Изведнъж тя потрепери.

— Какво правиш тук? — попита той рязко.

— Върша си работата.

— И каква е тя?

— Опитвам се да науча възможно най-много неща за теб. Но ти знаеш това.

— Не си спомням да съм ти давал разрешение — докато казваше това, устните му трепереха, а погледът му бе студен. Нямаше и следа от сексапилния му чар от миналата нощ. Дейна знаеше, че ако не бе

дошла тук, за да го интервюира, той сам щеше да я преследва. Какво лицемерие!

— Но предполагам, че ще ми позволиш — в тона ѝ нямаше заядлива нотка, въпреки че дълбоко в себе си изпитваше неудържим гняв към него заради самодоволството, с което я смяташе за поредната кукла на конци. — Все пак един добър материал в пресата би бил от полза за теб.

Неочаквано той протегна ръка, стисна китката ѝ и я изви.

— Не си играйте с мен, мис Байвънс. Гарантирам ви, че ще загубите.

Той я пусна, обърна се и влезе в залата. Дейна опря гръб на стената и чу как той каза:

— Дано това наистина да е толкова важно, Вайда Лу.

Тя едва стоеше на краката си. Защо всеки път, когато го види, едва не припаднаше? Това беше глупаво и съвсем необяснимо.

Щеше да си тръгне, ако не бе чула отговора на Вайда Лу:

— Важно е. Възникна проблем.

„Проблем?“ Журналистическият инстинкт на Дейна заработи.

— Какъв проблем? — попита Янси. Тогава всички заговориха в един глас и Вайда Лу тропна по масата.

Дейна осъзнаваше, че не бива да подслушва, но не помръдна от мястото си. Стоеше неподвижна и се бореше със съвестта си, която ѝ казваше: „Махни се оттук, по дяволите!“ И все пак разумът я съветваше: „Остани!“ Как трябваше да постъпи?

ТРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Вайда Лу зае строга поза и погледна останалите. Не можеше да каже нищо; гневът сякаш бе заседнал в гърлото ѝ.

— Вайда Лу, какво ти е, по дяволите? — попита накрая Херман Грийн. — Изглеждаш така, сякаш след миг ще получиш удар.

— Защо сте пуснали тази журналистка? — попита Вайда Лу и сама усети как гласът ѝ затрепери, въпреки че се опитваше да запази самообладание.

— Вдигаш много шум за нищо, Вайда Лу — каза Янси, седна в единия край на дългата маса и кръстоса крака. — Влязла е и толкова. Освен това, не е твоя работа.

Вайда Лу отново почувства как адреналинът ѝ се покачи. Не било нейна работа! Как смееше да ѝ говори така? Последният човек, на когото би позволила да слухти около комитета, бе Дейна. Трябваше да внимава как да се държи, докато дъщеря ѝ е в града, и как да се справи с цялото положение.

Но нямаше да забрави пренебрежителното отношение на Янси и щом сложи халката на пръста ѝ, тя щеше да го накара да си плати. Дотогава трябваше да угажда на капризите му, както и на всички други от комитета.

Идиоти. Точно такива бяха — тесногръди хора с големи амбиции, които си мислеха, че са нещо повече от другите и особено от нея.

Колко жестоко се лъжеха! Когато успее да изкопчи това парче земя от собственика му, те щяха да пълзят в краката ѝ.

— Е, и защо беше толкова наложително да дойда? — попита нетърпеливо Янси.

Вайда Лу долови раздражението в гласа му и ѝ стана ясно, че всеки момент щеше да избухне или — което бе още по-лошо — да си тръгне.

— Всъщност и аз не знам. Давам думата на Лестър.

Тя се обърна към Лестър Мейфийлд, който изведнъж се извъртя на стола си и тлъстините на корема му потрепериха. Всички останали също впериха поглед в него.

Лестър прочисти гласа си и сложи ръка на устата си, но със закъснение. Вайда Лу чу как той се оригна.

— А... извинете — каза Лестър със зачервено лице. Отново прочисти гласа си. — Накратко, жена ми срещнала в магазина съпругата на Тед Уилкинс и тя ѝ каза, че не е получавал квитанция за дарението си.

— Продължавай, довърши си мисълта — каза Алис. — Усещам, че искаш да кажеш и още нещо.

Все още зачервен, Лестър прибави:

— Ами жената на Тед се чудела дали парите изобщо са стигнали до комитета.

Той погледна безпомощно Вайда Лу. Тя поклати глава:

— Не знам нищо по въпроса, но дори и най-малкото съмнение, че някой злоупотребява с парите от даренията, би могло да се окаже съдбоносно.

— Хайде де — каза Янси ниско и с пренебрежителна нотка в гласа. — Кой обръща внимание на такива отвратителни слухове, особено когато в тях няма и капка истина!

— Дарителите, ето кой — каза рязко Картър Липтън, чието лице също бе пламнало.

Лестър потърка брадичката си и гневно изгледа Янси.

— Жената на Тед казва, че той е дал парите на вас, докторе.

— Точно така. Даде ми ги — каза Янси, този път спокойно и с досада. — А аз ги занесох в офиса на Херман и ги сложих в чекмеджето на бюрото му, както се бяхме разбрали — той погледна Херман. — Човекът си иска квитанцията, така че размърдай си мързеливия задник и му я изпрати. Това ще сложи край на слуховете, както и на цялата тази история.

Херман поклати глава:

— Не мога.

— Защо? — попита Вайда Лу.

— Изобщо не съм получавал тези пари — каза Херман и прикова поглед в Янси.

Последва кратко мълчание, но във въздуха се долавяше силно напрежение, като че ли бе паднала бомба. Янси се изправи рязко.

— Какво каза?

— Когато се върнах в офиса, парите ги нямаше в чекмеджето.

— По дяволите, сигурен съм, че ги оставих там!

Вайда Лу вдигна ръка, понеже ѝ се струваше, че скоро ще трябва да влезе в ролята на рефер, въпреки че Янси и Херман бяха приятели.

— Тогава защо ни го казваш чак сега, Херман?

Херман бе този, който в момента седеше на горещия стол, въпреки това, изглежда, там му бе доста удобно. Държеше се хладнокръвно и спокойно.

— Надявах се, че парите ще се появят отнякъде.

— По дяволите! — каза Янси и тръсна ръце.

— За каква сума говорим всъщност? — попита Алис загрижено.

— Две хиляди долара — каза Херман. — Поне така разбрах от Янси.

Янси го изгледа студено.

— Можеш да бъдеш сигурен, че бяха точно толкова.

— Преброи ли ги? — попита Картър и се наведе напред, сякаш за да вижда Янси по-ясно.

— Не, по дяволите! Тед ми ги даде в пакет. Обадих се на Херман от телефона в колата ми и той ми каза да ги занеса в офиса му и да ги сложа в чекмеджето на бюрото му.

— Не си ли помисли, че това би било неразумно? — попита Картър. — Искам да кажа...

— Много добре знам какво искаш да кажеш — Янси стисна юмруци. — Може би наистина не постъпих много умно, но тогава трябваше да мисля за куп други неща, като например, че трябва да се връщам на работа.

— Както и да е, мога да кажа единствено, че парите ги нямаше.

— Значи някой ги е взел! — каза Янси с укор към Херман.

— Ами секретарката? — попита Лестър почти отчаяно — тя сигурно би свидетелствала в твоя полза, Янси.

— И нея я нямаше. Предположих, че е отишла при колежките си в другата стая — Янси разцепи въздуха с ръка. — Всъщност не видях никого. Ти си отговорен за това, Грийн!

Херман скочи и присви очи.

— Само почакай една минута!

— Престанете! — каза Вайда Лу. — И двамата. Спокойно. Никой никого не обвинява — тя се обърна към Херман: — Трябва да има някакво обяснение. Може би някой ги е взел от офиса ти, например чистачката. Възможно ли е?

— Разбира се. Всичко е възможно. Точно затова досега не бях споменавал пред комитета — Херман се обърна към Янси: — Ей, ти нали си ми приятел; знам, че си оставил парите в чекмеджето. Но понеже не ги открих, се заех сам да разнищя случая, като се надявах парите да се намерят и да не се налага да ви занимавам с това.

— И разбра ли нещо? — попита Алис намръщено.

Херман поклати глава:

— Все още не.

— По дяволите! — промърмори Янси с пламнало от гняв лице.

Вайда Лу губеше контрол над положението и това я вбесяваше. Всички бяха ядосани и готови да избухнат. Всички трябваше да се опитат да преценят действителното положение. Най-вече Янси. Ако избухне, щеше жестоко да си изпати. Тя не би им позволила да напуснат стаята, докато не станат отново сплотена група и не заработят като добър екип, за да успеят да съберат парите.

Вайда Лу бе сигурна, че съществува разумно обяснение за изчезването на дарението. Вярваше на Янси. Той нямаше полза да крие парите. Въпреки че имаше доста недостатъци — беше нагъл, самовлюбен, нетактичен и какъв ли не, — в никакъв случай не би откраднал. Освен това проектът за болницата беше всичко за него. За нищо на света не би рискувал.

Вярваше и на Херман Грийн. Той беше член на църковното настоятелство на местната баптистка църква и сигурно никога в живота си не бе крал. Вайда Лу едва не се засмя на картината, която си представи. За бога, бе готова да се обзаложи, че той нямаше достатъчно смелост дори да откъсне косъм от интимните части на собствената си жена.

Но парите наистина бяха изчезнали. Това бе достатъчно, за да подкопае авторитета на комитета и да попречи на работата му.

— Докато не разрешим този проблем, никому нито дума за това — каза Вайда Лу. — Разбрано?

Другите се спогледаха. Само Янси се осмели да проговори, като гледаше Херман:

— Изпрати на Тед квитанция. Днес. Аз лично ще внеса парите в проклетата каса.

— Не, не го прави — каза Херман. — Ще се намерят. Ако не стане, тогава ще видим какво ще правим.

— Все пак Вайда Лу е права — каза Алис. — Това е сериозно. Помисли само какво би станало с репутацията ти, Янси — гласът ѝ отслабна, но не и въздействието на думите ѝ.

— Точно това имах предвид, Алис — отвърна той. — Тед трябва да получи квитанцията или ще загазим. Гражданите ще си помислят, че си дават парите на банда крадци.

— Точно така — по горната устна на Лестър изби пот и той скръсти пълните си ръце над корема. — Трябва да имат пълно доверие в нас, за да ни поверят парите си.

— Никой не те обвинява, Янси — каза Картър. — Знаеш това. Не обвиняваме и Херман.

Вайда Лу стана.

— Случилото се наистина е неприятно, но все пак не е краят на света или на този комитет, а просто една пречка по пътя — за миг тя погледна към Янси, който сякаш все още изпитваше силно желание да удари някого. — Отново ще ви помоля да си държите езика зад зъбите и нито дума от казаното тук да не се чува във от тази стая. Нали се споразумяхме?

Всички кимнаха, побутнаха столовете си назад и тръгнаха към вратата.

— Янси.

Той се спря и се обърна.

Вайда Лу изчака няколко мига, докато останаха насаме.

— Искам да поговорим.

— Нека друг път, а?

— Не, сега. Мисля, че ти не разбираш колко сериозно би могло да се окаже това.

Жилите по врата на Янси изпъкнаха.

— Защо ми го казваш, нали само моето положение е напечено?

— Не е вярно и ти го знаеш. Никой не мисли, че ти си задържал парите.

Той се приближи. Щом срещна гневния му поглед, тя се отдръпна и затаи дъх. Когато бе в подобно настроение, той я плашеше.

— Но те определено не смятат, че Херман ги е присвоил.

— Разбира се, че е така, а и ти не смяташ, че е той.

— Очевидно някой е бръкнал в меда и бих искал да зная кой е.

— Сигурна съм, че скоро ще разберем.

— Да видим какво си измислила. Разчитаме на теб да се погрижиш за парите и всичко, свързано с тях.

Вайда Лу пребледня и яркото червило на устните ѝ се открои още повече.

— Да не би да намекваш, че аз имам някаква вина?

— Не. Опитвам се да кажа, че се надявам да направиш някаква магия и да ликвидираш опасността, преди да е станало твърде късно.

— Знаеш, че ще направя каквото мога — тя се усмихна самодоволно. — Сигурна съм, че когато Херман изпрати квитанцията, тази история ще отшуми.

— Аз също искрено се надявам.

Щом стигна до вратата, тя отново го накара да спре.

— Ами онази?

— Коя?

— Репортерката, Дейна Байвънс. Мисля, че така се казваше.

Янси се усмихна подигравателно.

— Много добре знаеш, че се казва така.

Вайда Лу нямаше намерение отново да споменава името на дъщеря си, но не можа да се въздържи. Не искаше Янси да разговаря с нея. След днешната случка присъствието на Дейна би могло още повече да усложни положението.

— Ще ѝ позволиш ли да пише за теб?

— Може би — той сви рамене. — А може би не.

— Разбирам.

Янси се засмя насила:

— Ти май не одобряваш.

— Не съм казала това.

— Напротив, каза го.

След тези думи той излезе.

Вайда Лу заби нокти в дланите си и прехапа долната си устна, за да не изкрещи от отчаяние.

След миг спокойствието ѝ напълно се възвърна. Търпение — това е ключът. То би ѝ помогнало най-много.

ЧЕТИРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Янси никога не бе харесвал Ричмънд. По нищо не се отличаваше от всички големи градове, в които е бил. Въпреки че някои квартали на Ричмънд бяха запазили южняшкия си чар и красивите си стари къщи, градът не представляваше нищо особено в сравнение с другите областни центрове и бе пълен с престъпници и бездомни хора.

Може би това, което го вбесяваше, бе мисълта, че се е наложило да дойде тук заради толкова неприятна среща. Бяха му нужни цели два дни, за да направи промени в графика на операциите и прегледите и да си осигури достатъчно свободно време за пътуването. Асистентите му и специализантите щяха да поемат спешните случаи.

Не бе имал никакъв избор. Руни Тримейн беше настоял да се срещне с него във връзка със съдебния процес на своя територия. Затова беше дошъл и караше по една от централните улици на Ричмънд, а гневът му все повече нарастваше, докато дъждовните струи обливаха предното стъкло. Едва виждаше къде се движи.

Най-сетне Янси различи сградата с офисите на Руни Тримейн и зави към паркинга. След няколко секунди беше във фоайето и се чувстваше толкова мокър, сякаш бе взел душ с дрехите на гърба си. Щеше да се появи при адвоката в ужасен вид, но всъщност това съвсем не го интересуваше.

Когато Янси влезе в помещението пред офиса на Руни, долови в изразителните очи на секретарката известно неодобрение.

— Господин Тримейн ви очаква, докторе — каза тя. Янси ѝ се усмихна едва забележимо, преди да изчезне зад вратата на Руни.

— А, докторе, радвам се, че си успял да се измъкнеш — Руни се изправи зад масивното бюро.

— И аз.

Руни се намръщи.

— Чудо голямо.

Тогава Янси осъзна, че отговорът му бе прозвучал грубо и добави:

— Няма нищо. Добре съм.

Той направи усилие да се усмихне.

— Сигурен ли си? — попита Руни със строг тон.

— Да... искам да кажа, ако не ти е неприятно да виждаш пред себе си един удавен плъх.

Лицето на Руни доби спокоен израз.

— Всъщност виждал съм удавени плъхове, които представляваха доста по-приемлива гледка.

— Сигурно затова секретарката ти ме гледаше така странно.

— А, не се притеснявай от Памела. Много лесно се нервира.

След като бяха разчупили леда с този безсмислен разговор, Янси искаше да се заловят за работа. Нямаше търпение тази среща да приключи и да се завърне в Шарлътсвил. Според прогнозите дъждът нямаше скоро да спре. Освен това ставаше нервен, когато се намираше в някоя адвокатска кантора.

Руни като че ли усети настроението му.

— Струва ми се, че тук не ти харесва, докторе.

— Бих предпочел да ми инжектират барий.

Руни се засмя:

— Явно наистина ти е ужасно неприятно. Но може би тази мъчителна история ще има щастлив край. Хайде, седни и да започваме.

Въпреки че дрехите му бяха мокри, когато седна в плюшеното кресло, се почувства по-удобно. Янси усещаше слабост във всичките си стави. Все още не можеше да си спомни кога за последен път бе спал достатъчно.

— Според мен — каза той — няма какво да започваме. Аз съм невинен.

Руни седна и прехапа устни.

— Иска ми се нещата да бяха наистина толкова прости.

— За мен всичко е ясно. Или си невинен, или виновен.

— Пак ти казвам, за съжаление нашата съдебна система не действа така.

Янси сви рамене и огледа стаята. Стените бяха боядисани в кремаво и по тях бяха окачени картини, които сигурно струваха цяло състояние. Тъмнозелените кожени мебели и мекият килим очевидно също бяха от най-добро качество.

Доколкото можеше да се съди по този офис, Руни Тримейн наистина бе едно преуспяло копеле.

Но неговият старец, Шелби Тримейн, беше богато копеле. Би се обзаложил, че татенцето е помогнало доста на единственото си дете да достигне върха на кариерата си.

— Тогава какво ще ме посъветваш? — попита накрая Янси. — Как ще разиграеш този сценарий? Но трябва да знаеш, че съм невинен. Не се съмнявай в това.

Руни вслука едната си буза навътре и я прехапа. Янси го гледа няколко мига и се обърна на другата страна. Все още и двамата мълчаха. Той стана и закри из стаята. Чувстваше се като животно в клетка.

— Докторе, седни, ако обичаш.

Янси се спря внезапно, а Руни намести очилата си. Помисли си, че наистина трябваше да изяснят този въпрос.

— Не мога — каза той троснато.

— Както искаш, но поне застани на едно място. За бога, спираш ли се някога изобщо?

— Каж ми какво точно стана в нощта, когато оперира мисис Джефърис.

Янси потърка брадичката си и изгледа адвокатата сурово.

— Появих се на едно парти, рядко се случва, но този път направих изключение.

— Наистина ли пи нещо?

— Две чаши перие с малко лимон.

— И нищо по-силно?

— Нищо, за бога!

— Ей, успокой се — Руни поглади ярката си вратовръзка от „Контес Мара“. — Аз съм на твоя страна, помниш ли?

— Сигурен ли си? Моят шеф...

Руни се усмихна.

— Шеф ли? Не знаех, че имаш шеф.

— Странно — каза Янси с кисела усмивка.

Руни прочисти гласа си.

— Извинявай. Продължи, ако обичаш.

— Завеждащият „Личен състав“ беше сигурен, че няма да поемеш случая.

Лицето на Руни остана със спокоен израз.

— Защо не?

— Защото баща ти е собственик на терена, който искаме за болницата. Ти имаш ли нещо общо с това?

— Знаеш ли, за втори път ми задават този въпрос.

Янси се досещаше кой го бе задал преди него — Дейна Байвънс. Нали в онази вечер ги бе видял двамата с Руни да вечерят заедно в уютна обстановка и неволно беше изпитал ревност.

— Е, тогава какъв е твой отговор? — попита той най-сетне.

— Отговорът ми е „не“. Това дело няма нищо общо със спора за земята. Тя е на баща ми, а не моя.

— Добре. А ще можеш ли да ме отървеш от този кошмар?

— Ще направя всичко, което е по силите ми. Ето как стоят нещата в общи линии. Първо, ти, като неин лекар, е трябвало да изпълниш дълга си към своята пациентка, както си и направил. Второ, нарушил ли си професионалните си задължения? Ако е така, трябва да го докажат.

— Казах ти, не съм извършил нищо нередно в операционната — отвърна уверено Янси. — Направих всичко възможно да спася живота на бебето. Но пъпната връв се бе увила около врата му и...

Не искаше отново да преживява тези мигове: това му причиняваше много болка. Когато бебето посиня и престана да диша, бе поискал да умре. Всеки път, когато си спомняше, а това се случваше всеки ден, той се чувстваше по същия начин. Мисълта за тази загуба бе като отворена рана, която никога нямаше да заздравее.

— Точно това имам предвид — каза Руни. — Нейният адвокат трябва да събере достатъчно доказателства, че не си изпълнил професионалните си задължения. А това ще бъде почти невъзможно, въпреки че жената продължава да твърди, че е било така.

— Значи си разговарял с нея?

— Да.

Янси изсумтя:

— Би могла да кандидатства за наградата „майка на годината“, а?

— Не и в този живот.

— Радвам се, че сме на едно мнение.

— Все пак има свидетели, но още не съм прегледал показанията

им.

— Мисля, че се досещам кой е единият от тях — онзи проскубан барман.

— Наистина си познал. Мисис Джефърис ми каза, че той би се заклел, че ти е направил алкохолен коктейл.

— Значи лъже. Явно някой му е напълнил гушата.

— Имаш ли представа кой може да е?

Янси въздъхна:

— Списъкът е доста дълъг.

— Е, не се притеснявай. Просто остави всичко на мен. За това ми плащат.

— Тогава действай.

— През следващите няколко седмици ще идвам в Шарлътсвил доста често и непрекъснато ще поддържам връзка с теб — Руни замълча за миг и се усмихна. — С Дейна Байвънс сме много близки приятели. Тя е там, за да пише материал за теб, и пътищата ни ще се пресичат, сигурен съм.

Значи Руни Тримейн наистина е хлътнал по прелестната журналистка. Янси отново бе обзет от ревност.

— Преди да си тръгнеш, бих искал да ми кажеш имената на свидетелите, които ще те подкрепят.

— В онази нощ бях в доста кисело настроение — призна Янси. — Не съм сигурен дали размених дори пет думи с някого.

— Най-добре си спомни тези пет думи и на кого може да си ги казал.

Янси го погледна с раздражение.

Руни прелисти някакви книжа, а след това прониза с поглед Янси.

— Каж ми, докторе, водило ли се е дело срещу теб преди?

— Не.

Когато стигна до своето жилище в Шарлътсвил, Янси вече се чувстваше крайно изтощен. През целия път климатикът в колата му бе работил с максимална мощност и въпреки това той бе плувнал в пот. Причината не бе температурата, а огънят, който го изгаряше, отвътре.

Трябваше да се стегне: животът на много хора зависеше от него. Ръцете му трябваше да бъдат точни, умът — бистър, а чувствата —

оставени на заден план.

Беше затънал до гуша и го знаеше. При мисълта за съдебния процес кръвта му застиваше, понеже кариерата и репутацията му бяха поставени на карта. Не можеше да забрави и за изчезналите пари и това така го вбесяваше, че изпитваше желание да ритне някое куче. А той обичаше кучетата. Не можеше да се отърси и от силните противоречиви чувства към Дейна Байвънс.

— По дяволите!

Янси се почувства облекчен, когато видя пътеката към своя гараж. Беше му дотегнало от параноични мисли. Искаше единствено да вземе горещ душ и се пъкне между чаршафите. Не си спомняше по-рано да е бил толкова изтощен и умствено, и физически.

Отключи вратата на жилището си и изведнъж замръзна. Не беше сам. Късно разбра, че това е очевидно, но когато забеляза признаците, вече бе твърде късно. Най-много се ядоса, че не бе видял колата й. Как можеше да бъде толкова отнесен? Или може би я бе паркирала на друго място, където не се виждаше.

— Вайда Лу.

Беше я познал по парфюма, който имаше сияен мирис на орлови нокти и рози. Потрепери от погнуса и гняв.

Обърна се и видя, че тя стоеше зад гърба му, а устните и бяха само на няколко сантиметра от неговите.

— Здравей, скъпи — прошепна Вайда Лу с дрезгав глас и обви ръце около врата му.

Едва успя да се обърне леко встрани и влажните и червени устни докоснаха крайчеца на неговите. Следата от червило, която оставиха, приличаше на кръв. Беше се измъкнал от един кошмар и се бе втурнал с главата напред към друг.

— Как влезе? — попита той и почувства, че се задушава.

Тя се усмихна и се приближи още повече към него с блясък в очите.

— О, мога да бъда доста убедителна, когато поискам, а твоят управител е лесен. Освен това нямах търпение да ти съобщя добрата новина.

— Открили са парите?

— Не, за съжаление — отвърна Вайда Лу и облиза устни.

— Тогава за какво говориш?

— Измъкнах те от кашата. Дадох на Херман парите и му казах да изпрати квитанцията и да мълчи.

— Какво си направила? — попита той строго, но без да избухва.

Тя сложи ръка на гърдите си.

— Мислех, че ще се зарадваш.

— Оценявам жеста ти, но ще се боря сам — Янси я хвана за рамото и я избути към вратата. Когато тя излезе на площадката, той каза: — Имах ужасен ден. Ще си поговорим друг път.

Вайда Лу изглеждаше така, сякаш се канеше да спори, но вместо това се усмихна и прокара нокът по бузата му.

ПЕТНАДЕСЕТА ГЛАВА

Сутринта обещавахе да бъде наситена с преживявания. Дейна имаше намерение да свърши доста неща и да работи без почивка. Събуди се рано и докато се обличаше, неумолимият часовник дълбоко в съзнанието ѝ продължаваше да тиктака. Най-ценно бе времето и тя не можеше да си позволи повече разтакаване. Трябваше да довърши проучванията си и да напусне този град.

По-рано си мислеше, че ще може да превъзмогне миналото, ако случайно се върне отново там, където бе родена и отрасла, и може би дори би предприела пътуване до мястото на катастрофата. Може би наистина щеше да го направи, ако не се бе натъкнала на майка си.

Всеки път, когато излизаше от стаята си, имаше чувството, че майка ѝ я чака зад някой ъгъл. Побиваха я хладни тръпки на безпокойство, докато най-сетне осъзнаеше, че Вайда Лу не е там. Поне не в този момент.

След като се облече, Дейна мислено възпроизведе разговора, който бе дочула през вратата на заседателната зала.

През цялото време си повтаряше, че трябва да си тръгне, че няма повече работа там. Въпреки това беше останала! Ако не друго, самата същност на работата ѝ изискваше да стои там и да узнае всички подробности.

Липсващи пари. Това наистина бе неочакван обрат. Дори не бе ѝ минавало през ум, че Янси Грейнджър би могъл да присвои пари, предназначени за проекта. Но някой го бе направил. Възможно ли беше да е някой от офиса на Херман Грийн, както бяха споменали? Това бе най-логичното обяснение, но не беше единственото. Дейна не знаеше до какъв извод би трябвало да стигне, но нещо не се връзваше в цялата история, както бе с Мери Джефърис и процеса. И в двата случая имаше някакъв скрит опит за унищожаване на Янси и тя твърдо реши да разкрие това, но не беше напълно убедена, че той не би могъл да бъде обвинен в нищо.

Вече бе разбрала, че недостатъците му никак не са малко. Не би се отказала да узнае тайните, които беше сигурна, че се криеха зад надменната му маска, или да се възползва от неговата избухливост. Мислеше, че именно това я плаши и привлича в цялата история. То я изпълваше и с решителност да я разнищи.

Спомни си за неочакваната среща с Янси в коридора. „Животинска привлекателност“ бяха първите думи, които ѝ хрумнаха. Той я притежаваше в изобилие и дори само това би могло да я накара да постъпи прибързано. Но всъщност тя искаше всичко да продължи по-дълго, защото в него имаше нещо, което я озадачаваше и вълнуваше. Не искаше този неустойчив чар да изчезне, не още.

„Ти наистина си се побъркала“ — каза си тя.

След това признание се успокои и съсредоточи върху работата си.

Най-важното нещо, което бе запланувала за тази сутрин, беше да разпита бармана на клуба, където, както твърдяха обвинителите, Янси се е почерпил.

След това щеше да отиде в университетската болница, за да поговори с някои от хората, които работеха с него — и лекари, и медицински сестри.

Дейна току-що бе изпила кафето си, когато телефонът иззвъня. Беше Били Барнс, нейният колега и приятел, който работеше във Вашингтон.

— Здравей, малката — каза той с неизменния си приповдигнат тон. — Как върви работата?

— Бавно, за което сама съм си виновна.

— Трудно е за вярване. Никога по-рано не си се мотала така.

Дейна се засмя:

— Е, поне е интересно — помълча един миг. — Били, случвало ли ти се е някога да тъпчеш на едно място?

— Направо ми е писнало от такива положения.

— Точно това стана с историята с Янси Грейнджър или поне така изглежда.

— Ами щом вече заговорихме за доктора, ето как стоят нещата с конгресмена Крауфорд. Накратко, Крауфорд и жена му Глория наистина се опитват да се сдобият с дете. Моите информатори са ги

засичали в Шарлътсвил неведнъж. Значи въпросният доктор най-вероятно е Янси Грейнджър.

— Което означава, че ако успее да им помогне, това ще бъде от огромна полза за него.

Били се засмя:

— Почти виждам какво се върти в главата ти. Как ще използваш тази информация?

— Не съм сигурна, но определено тук става нещо нередно, щом онзи червей Албърт Рамзи е дошъл в града. Има нещо гнило.

— И аз бих казал същото. Тогава им разкажи играта, малката, и ми се обади, ако мога да ти помогна с още нещо.

— Благодаря ти, Били. Длъжница съм ти.

— Следващия път, когато дойдеш във Вашингтон, можеш да ме почерпиш една пържола.

— Дадено. Чао.

Когато затвори телефона, Дейна продължи да мисли за въпроса на Били. Как да използва информацията за конгресмена? Разбираше желанието на Крауфорд това да остане негова лична тайна. Но ако я разкрие, дали не би помогнало на Янси? Нима той нямаше да спечели, ако гражданите научат, че се е заел да помогне на една двойка с голямо политическо влияние да се сдобие с наследник? След публикация с подобно съдържание към касата на проекта биха потекли хиляди долари.

Освен ако...

Дейна затаи дъх. Освен ако какво?... Освен ако Янси нямаше причина да пази споразумението им в тайна. Ако някоя от страните бе подкупила другата по някакъв начин, Янси не би искал това да се разчуе.

Но Дейна трябваше да го направи. Като представител на пресата, тя бе длъжна да информира обществеността за намеренията на нейните избраници. А ако в историята бе замесен и един скандален доктор, номиниран за Нобелова награда, какво да се прави?

С тази мисъл Дейна позвъни в офиса на конгресмена.

— Моля, кой се обажда? — попита секретарката с любезен, но делови тон.

— Дейна Байвънс. Репортерка съм и бих искала да се срещна с господин Крауфорд, за да поговорим за доктор Янси Грейнджър.

Последваха няколко мига пълно мълчание. След това Дейна чу как жената изскърца със зъби. Когато отново заговори, гласът ѝ прозвуча доста хладно:

— Съжالياвам, но това не е възможно. Списъкът на конгресмена за следващите няколко седмици е препълнен.

— Благодаря — отвърна Дейна. — Ще опитам отново.

В слушалката прозвуча сигнал „свободно“. Скандалното име ставаше все по-популярно с всеки изминал ден. Дейна се усмихна и затвори телефона.

— Оценявам това, че се съгласихте да ми отделите малко време, докторе.

Карл Паркър кимна и на червендалестото му лице, заобиколено с рижи коси, се появи едва забележима усмивка.

— Успях да се освободя само за малко, но времето, с което разполагам, е изцяло ваше.

— Отново ще ви кажа, че оценявам това. А сега нека поговорим по същество. Става въпрос за доктор Грейнджър.

— Какво искате да знаете за него? — попита Паркър с известна предпазливост.

— Сигурна съм, че вече сте разбрали, че пиша статия за него и проекта за болницата. За начало бих искала да чуя какво е мнението ви за доктор Грейнджър и как се работи с него.

Паркър се намръщи и се обърна с лице към прозореца.

Явно не искаше да разговаря. Разочарованието на Дейна бе толкова голямо, че едва не заплака. Беше очаквала да е по-словоохотлив, понеже бе чула, че няколко пъти той и Янси се бяха хващали за гушите. Но явно нямаше да се получи.

Преди да дойде в болницата, Дейна се бе отбила в клуба, където Янси беше прекарал вечерта преди операцията. Без проблем бе успяла да открие бармана и да го накара да говори.

— Това, че докторът си пийна тогава, е самата истина — каза той. — Аз знам най-добре. Нали сам му направих коктейлите.

Костваше ѝ голямо усилие да се съсредоточи върху думите на Фред Ларкин и да не обръща внимание на външния му вид. Този човек

имаше нужда от едно хубаво изтъркване — от сплъстените руси коси на главата чак до петите.

— Ще потвърдите ли това под клетва в съда? — попита тя и отмести поглед от него.

— Да. Така казах и на онзи следовател, който ми се обади от адвокатската кантора.

Значи най-сетне някой от кантората на Руни бе дошъл да го разпита. Тя се чудеше как Руни би могъл да обори това твърдение. А може би той казва истината. Или неговите показания бяха верни, или тези на Янси. Ако Янси е пил, би могъл да загуби всичко. Все пак, необяснимо защо, тя не вярваше в това. Твърде силно желаше тази болница да бъде построена и не би рискувал всичко по такъв начин.

Но ако Фред Ларкин лъжеше, каква бе причината?

Този въпрос я измъчваше и сега, докато чакаше доктор Паркър да отговори на въпроса ѝ. Но търпението ѝ вече се изчерпваше.

— Докторе?

Той се обърна и каза със сериозно изражение:

— Извинете.

— Ще споделите ли нещо?

— Да, мога да ви кажа доста неща. Не бих го полял с вода, ако се подпали, по-скоро бих се изпикал върху него. Ако грубият ми език ви шокира, извинете — той сви рамене: — Но нали ме попитахте...

— А бихте ли споделили защо се чувствате така?

— Мисля, че вече знаете отговора на този въпрос. Той се прави на Господ и се държи ужасно нахално, особено в операционната.

— Смятате ли, че той не е способен лекар?

— Не. Дразни ме само подходът му към работата.

— Искате да кажете, че уважавате доктор Грейнджър като лекар, но го презирате като човек.

— Да, почти така стоят нещата.

Дейна стана и му подаде ръка.

— Благодаря ви още веднъж, че се отзовахте и бяхте така откровен.

Когато излезе от кабинета на Паркър, тя имаше намерение да интервюира някого от хората, присъствали на партито в онази нощ. Стигна до портала, но се обърна и тръгна обратно по коридора.

„Защо не?“ — запита се тя, докато тракаше с токчетата си по пода. Защо да не се възползва от тази възможност и да вземе интервю от главния герой на историята? Твърде дълго бе отлагала.

Освен това си имаше и лични планове. Преди да загуби контрол над чувствата си, Дейна отвори вратата на чакалнята пред лекарския кабинет на Янси и отиде до бюрото на секретарката.

— Добър ден, аз съм Дейна Байвънс.

— А, значи вие сте журналистката, която ще пише материал за доктора.

Дейна се усмихна.

— Да. Вътре ли е докторът?

Жената се поколеба, преди да отговори:

— Всъщност вътре е, но след няколко минути трябва да излезе.

— Обещавам, че няма да му отнема много време.

След тези думи Дейна тръгна към затворената врата до бюрото на секретарката.

— Госпожице, не може — запелтечи тя. — Почакайте, ако обичате...

Дейна не ѝ обърна внимание, спря се само за миг, за да почука на вратата, преди да я отвори, и влезе. По-късно, когато си спомни за тази случка, не можеше да повярва какво е направила.

— Какво, по дяволите...

Думите на Янси сякаш заседнаха на гърлото му, когато се обърна и я видя.

Бе застанал до етажерката с документи, облечен с тъмни спортни панталони и бяла лекарска престилка, а над челото му се спускаше кичур коса.

За миг Дейна изпита желание да отиде при него и да отмести този кичур назад. Тя смръщи вежди.

— Ти? — каза той шепнешком по-скоро на себе си, отколкото на нея.

Зениците му бяха разширени, не сваляше очи от нея и тя забеляза как по горната му устна избиха капчици пот. Това внезапно събуди спомена за вечерта, когато я бе целунал.

Тя потръпна и за миг сякаш онемя. Очевидно и той изпитваше същото чувство. В този момент и двамата стояха неподвижни и се взираха един в друг.

— Какво искаш?

Тонът му бе рязък, но гласът му леко затрепери и тя веднага долови това. Не ѝ убягна и откровената сладострастност в погледа му. Опита се да си възвърне самообладанието, което я бе напуснало.

— Какво искаш? — повтори той.

Тя направи усилие да се усмихне.

— Много добре знаеш какво — интервю.

Той помръдна устни, за да заговори, но преди да успее да каже нещо, тя добави:

— Но преди това искам и нещо друго.

Изразът на лицето му издаваше, че е изненадан и ядосан от нахлуването ѝ в територията му. Тогава защо се колебаеше, вместо да ѝ даде веднага това, което искаше от него?

Може би не самите думи, а начинът, по който ги каза, събуди любопитството му и го накара да попита със спокоен тон:

— И какво е то?

— Бих искала да стана пациентка тук.

Янси зяпна от изненада.

ШЕСТНАДЕСЕТА ГЛАВА

— Не ме гледай така смаяно, докторе, нямах предвид твоя пациентка.

Дейна все пак бе успяла да изрече тези думи, въпреки че самата тя почти бе изпаднала в шок. Беше си представяла този момент много пъти, откакто пристигна, но не вярваше, че някога ще успее да събере куража, който ѝ бе нужен.

— Та аз дори не съм си го помислял. Моля те, седни.

Това предложение бе съвсем обикновено, но в създалото се положение то прозвуча толкова странно, че на Дейна ѝ се искаше да се засмее. Но дори това бе невъзможно, понеже наистина бе крайно объркана. Досега не бе имала намерение да ангажира нито него, нито когото и да било с личния си проблем.

— Ще седнеш ли?

Коленете ѝ затрепериха и само това я накара да се отпусне върху най-близкия стол.

— Готов съм да те изслушам, когато се решиш да проговориш.

Последваха още няколко мига напрегната тишина, в които на Дейна ѝ бе трудно да остане с лице към Янси. Но очите му бяха така откровени и неустойими, че не можеше да откъсне поглед от тях. Освен това, тя самата бе зачепкала тази тема. Вече беше твърде късно да се откаже. Или не?

— Не би ли предпочел да отида в друга клиника?

Дейна не успя да овладее треперещия си глас и неволно се изчерви.

Той я прониза със зашеметяващите си сини очи.

— В никакъв случай.

След тези негови думи Дейна реши, че тя самата би предпочела да се обърне към друга клиника. Испита вътрешно облекчение. Изправи се.

— Знаеш ли, забрави, че аз...

— Не си тръгвай.

Неговият глас също затрепери. Това накара сърцето ѝ да подскочи и още повече я обърка. Усети, че той бе не по-малко смутен от нея.

Опитваше се да намери изход, но бе сигурна, че тази мина, върху която бе стъпила нарочно, можеше всеки момент да избухне.

— Аз...

— Седни, ако обичаш.

Не можа да отмине тази молба, изречена почти шепнешком.

— Лесно мога да ти уредя преглед при един мой колега. Всъщност тази година доктор Конър пише дисертация по проблема безплодие и провежда първите прегледи на всички мои пациентки — той погледна часовника си. — В момента се занимава точно с това. След малко би трябвало да приключи за днес. Сигурен съм, че би могъл да те вмести в графика си.

Дейна не отговори. Да я прегледат сега? След минути? Тя прехапа долната си устна, за да не затрепери. Ако в очите ѝ се бе появила дори една сълза, тя би пожелала да умре. Но гордостта ѝ я спаси. Къде изчезна силната, уравновесена жена, която през краткия си живот бе прескочила толкова много препятствия?

— Искаш ли да обсъдим твоите проблеми?

Дейна поклати глава. Изпита ужас при мисълта за разговор, в който трябваше да сподели страховете си. Наистина онази силна и уравновесена жена бе изчезнала. Краката ѝ се подкосиха. Но знаеше, че се намира сред най-добрите акушер-гинеколози в страната. Нима би пропуснала тази възможност?

— Виж, може би друг път — каза тя накрая. — Просто забрави, че съм ти споменала, а?

— Не, няма да стане, Дейна. Няма да ти позволя да си тръгнеш отгук, преди да съм разбрал същността на проблема.

— Аз не съм някой от твоите специализанти, докторе.

Изражението му стана сурово, но в гласа му нямаше укор:

— Нали ти започна този разговор.

— Значи имам право да го прекратя.

Той въздъхна дълбоко и я изгледа с недоумение.

— Щом така искаш, добре.

Дейна отиде до вратата, сложи ръката си на дръжката, но се спря, обзета от нерешителност. Обърна се и погледна Янси, който сега

стоеше с гръб към нея. Трябваше да си тръгне. Трябваше да излезе от тази стая, да се качи в колата си и да замине колкото е възможно подалеч от него, от болницата и от този град.

Дейна затвори очи за миг и се опита да прецени кое би било по-лошо: да преглътне част от гордостта си или да узнае отговора на един въпрос, който я бе измъчвал дълго време.

— Искам да разбера дали съм нормална — промълви тя. — Дали мога да имам деца.

Янси се обърна рязко и отвори широко очи.

— Извинявай — каза Дейна и опита да се усмихне. — Колкото и да те шокира това, така е.

Той премигна.

— Чувал съм и доста по-шокиращи неща. А що се отнася до това, за което се притесняваш, много лесно може да се провери. Да позвъня ли на доктор Конър?

Дейна облиза изсъхналите си устни и почти прошепна:

— Добре.

— След прегледа — каза Янси — той ще се консултира с мен. Това притеснява ли те?

— Не — отвърна Дейна, като го гледаше право в очите.

Янси отвори уста и веднага я затвори. Дейна знаеше, че би искал да ѝ зададе хиляди въпроси. Почти успя да прочете мислите му. Но той реши да се въздържа, сякаш бе усетил, че в момента положението е твърде деликатно. Тя бе твърде крехка. Една неуместна дума — и щеше да се втурне навън.

Янси натисна интеркома на телефона.

— Сестра, ако обичате, позвънете на доктор Конър и елате тук.

След няколко секунди през прага влезе дребничка жена с посивели коси, която изглеждаше на около шестдесет години, и дишането на Дейна стана учестено и накъсано.

— Да, господине?

Тя бързо отмести поглед от Янси към Дейна, а след това отново към Янси.

— Лаверне, това е Дейна Байвънс.

Янси седеше в своя личен кабинет до операционната и от всяка пора на тялото му бликаше пот. Но това не беше нищо ново. Така бе почти винаги, след като излизаше от операционната. Но знаеше, че този път причината за притеснението му бе не операцията, а Дейна.

Все още не можеше да си обясни защо го бе помолила за това, въпреки факта, че тя смяташе неговия екип за най-добър в страната. Проблемът бе в това, че всичко, което Дейна правеше, имаше силно въздействие върху него. Тази жена, която бе толкова невинна и същевременно толкова твърда, го бе завладяла истински и той не можеше да се освободи от властта ѝ.

Едва устояваше на физическата ѝ привлекателност. Когато погледнеше онези красиви големи очи или впечатляващите ѝ стройни крака...

Силно почукване на вратата го изтръгна от мислите му. Той изтри капчиците пот от челото си.

— Отворено е.

В стаята влезе доктор Конър. Янси го проследи с поглед, докато той се отпусна лениво на един стол. „От него ще излезе отличен специалист“ — помисли си Янси. Конър имаше не само проникателен ум, но и изключително любезно отношение към пациентките.

— Свърши ли вече? — попита Янси.

— Да. Дошъл съм да ти докладвам.

— Между другото благодаря ти, че ми се притече на помощ, въпреки че ти се обадох в последния момент.

Конър се усмихна широко, зарови едрите си пръсти в яркочервените си коси и ги задържа така, че те щръкнаха.

— Ей, няма нужда да ми благодариш. Тъкмо беше ми омръзнало да тършувам из разни книжа. Търсех си повод да се откъсна от тях.

— Но сега трябва да подновиш заниманията си. Ще чакам да ми донесеш този доклад днес.

Конър направи гримаса и каза:

— За Дейна Байвънс.

— Слушам — каза Янси.

— Аз съм на мнение, че госпожицата е добре. Всъщност тя вече е имала дете.

Янси се смая.

Конър се почеса по брадичката.

— Питам се защо си е въобразила, че не може отново да има.
Янси си задаваше същия въпрос.

— Опитвах се да поговоря с нея — продължи Конър. — Но тя не пожела да ми се довери и реших да я оставя на мира.

Янси се опита да запази спокойното си изражение, за да прикрие мислите си. Но бе адски объркан. Какво ли бе я накарало да се обърне към него? Защо беше поискала този преглед, щом вече знаеше, че може да забременее? Може би се бе опитала отново да зачене, а не беше се получило? Като лекар, той би трябвало да разбере повече, за да знае какво да предприеме.

— Какво следва оттук нататък?

— Аз поемам случая. Благодаря за помощта.

— Винаги на твоите услуги.

Конър протегна ръка към вратата и точно в този момент Лаверне я отвори.

— Госпожица Байвънс е облечена и готова — каза тя.

— Благодаря — отвърна Янси и се изправи. — Кажете й, че идвам веднага.

Янси бе дълбоко объркан, но се постара, когато влезе отново в кабинета за консултации, да си придаде спокоен вид и скрие любопитството си от Дейна.

Тя също изглеждаше спокойна, но той знаеше, че не е така. Беше също толкова объркана, колкото и той. Погледна я и остана изумен. Видът ѝ бе поразителен. Косите ѝ бяха в безпорядък; очите ѝ бяха тъмни и премрежени; месестата ѝ долна устна трепереше. През тялото му премина още един страстен порив.

Тя се обърна встрани и попита със сподавен глас:

— Какво ти каза доктор Конър? Добре ли съм?

— По всичко личи, че да — отвърна той. — Е, разбира се, не сме разговаряли надълго и нашироко.

Дейна отново застана с лице към него.

— Значи смята, че няма да имам проблеми?

— Да — Янси помълча няколко мига, докато търсеше начин да зададе следващия си въпрос, без повече да накърнява нейното право на лична тайна. — Защо не ми каза, че вече си раждала?

Тя погледна на другата страна и си пое дълбоко дъх.

— При тези обстоятелства не мислех, че е необходимо.

— Разбирам.

— Е, мога ли вече да си тръгвам?

— Не съм те задържал, Дейна.

Начинът, по който произнесе името ѝ, почти я разгневи, тя се изправи и заговори с тона на непримирима журналистка, който той вече познаваше:

— Прав си.

— Откога не беше се преглеждала?

Тя се поколеба, преди да отвърне.

— Доста отдавна.

Искаше му се да ѝ поговори като специалист, да ѝ обясни колко неразумно и немарливо е постъпила и колко опасно е да се пренебрегва нещо толкова важно. Въпреки че бе сигурен, че тя ще му каже да си гледа работата, не можа да потисне любопитството си.

— Какво е станало, Дейна? Всъщност защо беше всичко това?

— Казах ти, че искам да разбера дали... дали мога отново да имам дете.

— Защо си мислеше, че не можеш? — стараяше се да прикрие личния си интерес. — Имаше ли усложнения?

Дейна погледна надолу към ръцете си, а след това отново вдигна глава. Лицето ѝ имаше измъчен израз.

— Преди години претърпях ужасна катастрофа.

Тя спря за миг и прокара език по долната си устна, където се бяха появили няколко капчици.

Когато чу тези думи, той изведнъж се надигна и прошепна някакво проклятие.

— Продължавай.

— Тогава бях бременна.

Тя отново замълча.

— Какво стана? — настоя Янси.

— Някой ме е откарал до болницата.

Космите на тила му настръхнаха.

— Кой?

Телефонът иззвъня.

Янси отново изруга. Дейна потрепери. Разговорът им бе прекъснат. Мигът — изгубен. Той вдигна слушалката.

— Какво?

Тонът му бе рязък.

Докато Лаверне говореше от другата страна, той гледаше Дейна, обзет от мъчително желание да я помоли да повтори това, което току-що бе казала.

— Тръгвам веднага — каза той на сестрата.

Дейна стана.

— Спешен случай?

— Както винаги — той също стана. — Виж, трябва да тръгвам.

— И аз — тя отиде до вратата и се обърна назад. — Благодаря за...

Той махна с ръка.

— Няма за какво.

— И не си мисли, че интервюто ще ти се размине — тя нарочно замълча за миг. — Няма да се отървеш.

Излезе и затвори вратата след себе си. Лицето на Янси доби мрачен израз, а когато мина през другата врата и забърза към операционната, умът му заработи трескаво. Нима бе възможно тя да е жената, която той...

Янси пропъди тази мисъл. Въпреки че всичко съвпаднаше, съдбата не би могла да му погоди толкова жесток номер.

СЕДЕМНАДЕСЕТА ГЛАВА

Дейна хапна една препечена филия, която — дори намазана със сладко от праскови, имаше вкус на картон. Отмести чинията встрани и придърпа чашата с кафе. И то не бе много по-добро. Все пак го изпи, понеже се нуждаеше от кофеин.

След като остави празната чаша на нощната масичка, тя вдигна капака на малкия си компютър. Извика файла с информацията за Янси и прикова поглед в екрана.

Разбра, че не е стигнала доникъде и се почувства отчаяна. Трябваше да седи срещу Янси Грейнджър, а не пред някакъв компютърен екран.

Ако Уейд Лейнджли от „Исиус“ научи, че все още не е провела обширно интервю с доктора, сигурно би припаднал и шансът ѝ да получи престижната работа щеше да стане равен на нула. Не би могла да го обвини в нищо.

Без да премести компютъра от скута си, Дейна се отпусна назад върху възглавниците и потъна в мрачни мисли. Не трябваше да се предава и да допуска отношенията между нея и Янси да добият още едно лично измерение.

В очите ѝ напирара сълзи, но тя отказа да се предаде. Твърде късно бе да се упреква за това, което бе направила. А ако имаше възможност пак да избира, би ли го повторила? Да, не съжаляваше за нищо.

От години бе отхвърляла дори мисълта за нова бременност: тази, която бе преживяла, беше оставила у нея твърде мъчителни спомени. Въпреки това имаше и моменти, в които най-неочаквано мисълта завладяваше съзнанието ѝ и я изпълваше с непреодолим копнеж.

Вече нямаше причина да потиска този копнеж. Ако доктор Конър и Янси бяха прави, а тя беше убедена в това, значи нямаше медицински проблем, поради който не би могла да забременее, когато пожелае.

Причината за страха ѝ явно бе психологическа, но все пак тя искаше да бъде сигурна. В онази нощ загуби толкова много кръв,

преживя такава неопишуема болка и толкова страх. Поне част от този страх бе изчезнал благодарение на Янси и доктор Конър.

Сега вече можеше да се заеме с работата си. Но дали не се заблуждаваше, че е способна да напише обективна статия за Янси Грейнджър след всичко, което се бе случило между тях?

Не. Тя беше професионалистка. Наистина бе нарушила правилата и смесила работата с личния живот, но нямаше намерение това да продължи.

И така, какво бе научила досега за Янси Грейнджър? Какви факти щеше да представи пред Уейд Лейнджли, ако ѝ се обади днес?

Дейна се надигна и отново погледна екрана. Пред нея бяха сведенията за Янси, събрани досега. Прочете ги.

- „1. Има повече неприятели, отколкото привърженици.
2. Обича жените.
3. Високомерен е и се опитва да налага мнението си на всички.
4. Двама свидетели твърдят, че са го видели с концентрат в ръка на тържество преди спешна операция.
5. При тази операция е починало дете.
6. Майката е завела срещу него дело за лекарска небрежност, но явно не скърби заради загубата на детето си.
7. Замесен е в скандал с липсващи пари от касата на комитета за набиране на средства.
8. Предполага се, че ще се опита да помогне на конгресмена Клейтън Крауфорд и жена му да се сдобият с дете.“

Дейна се замисли. Ако последното твърдение е вярно, какво, че конгресменът може да му е обещал нещо в замяна?

След като си бе повторила на глас всичко, което знаеше, тя реши, че за Янси Грейнджър би могъл да се създаде материал, който да предизвика сензация. Твърдо бе решила тя да бъде авторката на този материал.

Увлечението ѝ по него беше вече минало. Никакво ново лично обвързване. Отсега нататък отношенията им щяха да бъдат строго делови. Щеше най-сетне да напругне всичките си сили и да изкопчи това интервю.

Въпреки че все още не знаеше как. Но щеше да го получи.

— Мисля, че никога досега не си изнасял по-добра лекция.

Янси сви устни.

— Това комплимент ли е, Броуди?

— За бога, Янси, престани с този сарказъм! Казах го искрено.

Доктор Броуди Калхоун току-що бе влязъл в личния кабинет на Янси след лекцията му за един нов препарат с доказана ефикасност при лечението на стерилитет, който наскоро бе одобрен от Международната лекарска асоциация.

— Тогава благодаря — отвърна Янси, който не бе свикнал да получава подобни похвали, особено от Броуди. Обикновено завеждащият „Личен състав“ идваше в кабинета на Янси да му се кара заради това, че е преминал границата и е действал „по свой начин“.

— Няма за какво — Броуди долови смущението на Янси и се захили: — Наистина успя да грабнеш интереса на онези студенти и тази гледка много ме зарадва.

— Достатъчно, Броуди. Каза каквото имаше. Освен това, доколкото знам, тук е университетска болница. От мен се изисква да ги смайвам.

— Вярно, но напоследък рядко се случва да убедим прочутия доктор Грейнджър да застане пред аудиторията.

Янси го погледна учудено.

— Днес послушахте доста. Какво става?

— Всъщност просто съм в добро настроение — той стовари една кожена чанта върху очуканото бюро на Янси. — Знаеш ли, тази стая иска основно почистване — намръщи се и това придаде на обраслото му с тъмна брада лице по-суров израз от обикновено. — Като че ли бомба е паднала тук.

— Разкарай се, Калхоун!

— Така ли разговаряш с шефа си?

— Да. Зает съм, остави ме, ако обичаш.

Броуди отвори чантата.

— Получих окончателния проект за болницата.

Очите на Янси светнаха. „Окончателният“ беше ключовата дума. Усети как адреналинът му се покачва. Сега повече от всякога се нуждаеше от нещо, което да подобри настроението му. Откакто Дейна Байвънс се бе обърнала към него с молба за помощ, се чувстваше безкрайно потиснат.

— Ако успеем да го осъществим, лекарите от много други области ще позеленеят от завист.

— Съмнявам се в това, но звучи добре.

— Грейнджър, ти си непоправим циник.

— И какво от това?

Броуди поклати глава и извади скиците.

— Хвърли един поглед тук.

Янси прегледа проекта и се впечатли от значителните подобрения в сравнение с версията, която му бе показала Вайда Лу. Всъщност беше истински шедьовър. Всичко, което бе поискал, бе предвидено, дори повече.

— Е, и?

Без да вдигне глава, Янси каза:

— Прав си, това е страхотно.

— Сега е нужно само да се хванем на работа.

— По дяволите, Броуди, та ние дори още не сме получили земята!

Броуди потърка брадата си.

— Не се тревожи, това ни е в кърпа вързано. Само бих искал да накараме стария Тримейн да смъкне малко от цената.

— За доброто на гражданите? — каза Янси с пренебрежителна усмивка.

Броуди кимна.

— Мисля, че най-накрая ще отстъпи — замълча за миг. — Като заговорихме за семейство Тримейн, как мина разговорът с Руни?

— Страхотно. Както ти казах, той ще поеме случая.

— Все пак мисля, че сам рискуваш кариерата си.

— Виж какво, вече сме говорили по този въпрос. Руни казва, че тази земя е на баща му, а не негова, и независимо какво си мислиш,

това променя нещата. Впрочем сега ми е нужен човек, който е способен да върши чудеса, и затова съм се спрял на него.

Броуди се намръщи.

— Може ли да те измъкне от този процес?

— Каза ми да не се притеснявам, той ще се погрижи за всичко.

— Най-добре го накарай да действа, защото иначе този проект ще отиде по дяволите.

Янси го изгледа с недоумение.

— Да не би да искаш да кажеш, че ако загубя този процес, няма да има нова болница?

— Точно така. Това би могло да провали целия проект.

— Ти си полудял!

— Не съм. Не ти ли е хрумвало, че ако онези от комитета се ядосат истински, биха могли да изтеглят даренията си?

— Това няма да стане. Онези стари копелета искат специализираната болница почти колкото мен.

— Не залагай на това, не и преди да си разбрал как ще свърши този процес.

— Но аз не съм виновен, за бога!

— Знам, но в този град има доста хора, които биха се радвали, ако те изкарат виновен.

— Това си е техен проблем.

— Не, твой е. Необходимо ли е отново да подчертавам, че е изключително важно твоята репутация да остане чиста и неопетнена? В противен случай ще им бъде ужасно трудно да изкопчат от хората пари за земята. А ако не получим земята...

— Може би старият Тримейн ще реши да ни дари земята.

— Шегата ти е неуместна.

— Може би, но нали някой трябва да те успокои. Всичко ще бъде наред. Руни ще те измъкне от това положение, понеже онази жена Джефърис няма шанс.

— Все пак се тревожа.

— Тогава отивай да се тревожиш някъде другаде — каза Янси. — Трябва да работя.

Броуди сякаш искаше да продължи спора, но прибра чертежите в чантата и тръгна към вратата. Преди да излезе от стаята, се обърна и каза:

— Между другото поговори с тази репортерка. Това ще бъде от полза за популяризирането на идеята. Искам да видя блестяща статия за доктор Янси Грейнджър — той помълча няколко мига и изражението му стана по-строго. — Това е заповед.

Веднага щом Броуди затвори вратата след себе си, Янси отчаяно размаха ръце. Дейна Байвънс беше последният човек, с когото би желал да разговаря. Или не? Всъщност много искаше да я види, но не и да говори с нея.

Измъчваше го поривът да я докосне. От мига, в който бе усетил вкуса на онези устни и допира на гърдите ѝ, той я желаше. Все още го изпитваше.

Имаше нужда от хубава жена, това бе неговият проблем. Помисли си дали да не извика някое от старите си завоевания само за една нощ. Може би това щеше да поохлади страстта му.

За нищо на света: нямаше намерение отново да се забърква в история с жена. Беше направил сериозна грешка, като прекара една нощ с Вайда Лу. С Дейна би се получило нещо доста по-сериозно. Закле се никога вече да не я докосва.

Янси нервно зарови пръсти в косите си. Дори и да не я докосва, той осъзнаваше, че наистина трябва да поговори с нея, но не по повод, който бе изтъкнал Броуди. Не преставаше да мисли за последния им разговор. Само да не бяха ги прекъснали заради този спешен случай.

Знаеше, че собственото му въображение си прави жестока шега с него и че Дейна не може да е онази жена. Въпреки това не можеше да забрави съвпаденията. И възрастта ѝ бе същата. Когато се сети за това, той плувна в студена пот.

По дяволите! Ако тя беше „онази жена“, той трябваше да разбере. Така би било по-добре, отколкото да живее в неизвестност.

Янси прикова поглед върху телефона. Дали да не ѝ се обади? Имаше ли кураж да го направи? Все едно. Рано или късно трябваше да се срещне с Дейна като с репортер. Защо не сега?

Потърси номера на странноприемницата, в която бе отседнала, и го набра. „Може би няма да е в стаята си“ — помисли си той и се ядоса заради това, което му бе причинила, и това, което би могла да му причини.

Телефонът иззвъня четири пъти. Тъкмо щеше да затвори, когато чу как тя каза с тих топъл глас:

— Ало!

— Дейна.

Тя неволно въздъхна и това я издаде; беше го познала по гласа. Все пак той ѝ се представи.

— Тъкмо се канех да ти се обадя.

Въпреки усилията си, усети познатото чувство на възбуда.

— За какво?

— Много добре знаеш.

— За прословутото интервю, разбира се.

— Разбира се — каза тя с приятен, закачлив тон, който още повече го смути.

— Какво ще кажеш за един обяд?

Мълчание.

— Там ли си още? — наистина я бе изненадал, като сам настоя да се срещнат.

— Да, тук съм — гласът ѝ прозвуча по-силно и по-спокойно. — Утре?

— Устройва ме.

Той ѝ каза къде да го намери и затвори, като през цялото време се чудеше дали наистина би искал да познава тази изкусителка.

ОСЕМНАДЕСЕТА ГЛАВА

— Обличай се.

— О, Вайда Лу, скъпа, не бъди такава.

Тайсън Питърс протегна мазолестата си ръка и погали голия й гръб. Тя се дръпна рязко, обърна се и го прониза с поглед.

— Казах, обличай се и изчезвай!

Тайсън въздъхна и бавно повдигна едрото си тяло, но повече не помръдна. Стоеше гол до леглото с издути мускули.

— Какво ти става?

— Не разбирам какво искаш да кажеш — всъщност напълно разбираше, но това не бе негова работа.

— Напротив, много добре знаеш. Чувствам се не като твой личен треньор, а като играчка, която бързо ти омръзва.

Вайда Лу се усмихна едва забележимо.

— Така е. И какво от това? — тонът й бе подигравателен. — Искам да кажа, нали си готов да направиш всичко за мен?

Тайсън прокара пръсти през русите си коси, дълги до раменете, и каза:

— Разбира се. Всичко.

Вайда Лу отново се усмихна, но погледът й остана хладен.

— Скоро ще те повикам за следващата тренировка и масаж. Не забравяй и за малкия си подарък.

Тя му намигна.

Той й отвърна, нахлузи спортните си къси панталони и взе от бюрото един пакет. Вайда Лу го проследи с поглед, когато пъкна пакета в джоба си и излезе.

Тя взе душ и се облече. „Какво страхотно начало за един ден“ — каза си, докато се пръскаше с парфюм. Въпреки че Тайсън бе страхотен любовник и би направил всичко за нея, все пак не беше Янси. Но Янси нямаше скоро да се вразуми.

Тя погледна календара на бюрото си и видя, че през следващите часове е свободна. Въпреки това се радваше, че се бе отървала от

Тайсън. След като се възползваше от услугите му, тя винаги бързаше да го отпрати.

По-късно следобед имаше уговорка за игра на бридж, а след това вечеря с един човек от Ричмънд, приятел на покойния ѝ съпруг, който беше споменал, че би искал да даде своя принос за болницата.

Искаше да попита стария какво би желал в замяна, но мислеше, че се досеща. Е, ако беше нужно само да му достави кратко удоволствие, тя бе готова. Вайда Лу би се съгласила на всичко, за да получи парите за земята на Шелби Тримейн.

Събирането на средства за болницата бе станало най-важното нещо и в нейния живот, и в този на Янси. Вече се беше уморила и от работата, и от неговото отношение. Обземаше я чувство, близко до ужас. Не можеше да го загуби. Той просто потискаше чувствата си към нея, защото трябваше да мисли за твърде много неща. Но щом получат земята и строежът на болницата започне, щеше да ѝ бъде безкрайно признателен.

Щеше да последва сериозна връзка и брак. Беше убедена в това.

Вайда Лу взе телефона и бележника си, излезе на верандата и седна на шезлонга. Въпреки че нямаше никакво желание да разговаря с Шелби Тримейн, тя чувстваше, че е крайно време да го накара окончателно да назове сумата, която искаше за този така ценен терен.

Пред комитета беше казал ясно:

— Нека видим колко ще успеете да съберете и тогава ще се споразумеем.

Повече не можеше да се измъква по този начин. Тя искаше отговор.

При третото позвъняване съпругата на Шелби — Анна-Бет, вдигна слушалката и това я изненада. Къде беше икономката им?

— Анна-Бет, обажда се Вайда Лу Динуидъл.

— Здравей, Вайда Лу — каза Анна със сладникавия си южняшки акцент. — Радвам се да те чуя.

„Разбира се“ — помисли си Вайда Лу и стисна слушалката в запотената си ръка. Презираше жената на Шелби, защото тя притежаваше всичко, което самата Вайда Лу би искала да има. Когато се омъжи за Янси Грейнджър, щеше да им даде да разберат; тогава вече никой нямаше да я гледа отвисоко.

— Там ли е Шелби?

— Не. Да му предам ли нещо?

— Кога ще се върне?

Анна-Бет се поколеба, преди да отговорили Вайда Лу усети, че я е смаяла със своята недискретност.

— Всъщност не знам със сигурност. Замина въвн от града, за да види някакви расови коне.

— Разбирам. Ами кажи му, че съм се обаждала и че пак ще позвъня.

— Мога ли да ти помогна с нещо?

— Не — каза Вайда Лу. — Трябва да поговоря лично със съпруга ти.

Когато затвори, тя знаеше, че е накарала Анна-Бет да се замисли, понеже бе чула как тя шумно си пое дъх. Вайда Лу се засмя.

Щом не можеше да се срещне с Шелби, реши да се заеме с нещо, което отдавна трябваше да свърши.

Освен това бе получила вдъхновение за един хубав скандал.

Дейна не можеше да повярва, че ще обядва с Янси. Още по-невероятно й се стори това, че той я бе поканил. Но щом получи тази възможност, трябваше да се възползва от нея, без да му мисли.

Дълго бе избирала какво да облече и най-сетне се спря на тъмнозелен копирен костюм. След като придаде на косите си „небрежен“ вид, тя си сложи чифт златни обеци.

Дейна се бе опитала да си внуши, че не е важно как изглежда и че не трябва да се опитва да го впечатли с нищо друго, освен с журналистическите си способности. Въпреки това, внимателно прецени всяка подробност от външния си вид.

„Няма да се поддам на дяволското му въздействие“ — помисли си тя и погледна часовника си; имаше тридесет минути до срещата с него. Точно тогава някой почука на вратата й. Искаше й се да каже: „Отивай си“, но добрите маниери надделяха.

— Влезте, мисис Балч.

Не беше съдържателката. Дейна пребледня, когато пред нея застана Вайда Лу.

— Какво правиш тук?

Вайда Лу прекрачи прага и шумно затвори вратата след себе си.

— Не си спомням да съм те поканила — каза Дейна, като се опитваше да овладее напирания гняв.

— Мислех, че е крайно време да си поговорим с теб.

— Нямаме какво да си кажем.

— Мисля, че имаме.

— Не те искам тук.

Вайда Лу седна на ъгъла на леглото.

— Така ли разговаряш с майка си?

— Ти не си никаква майка — Дейна затрепери от гняв. — Ти си курва.

Вайда Лу не промени изражението си, а само леко присви очи. Все пак по този малък знак Дейна разбра, че бе успяла да я засегне.

— Тц-тц, на малкото мишле най-последно са му пораснали остри зъбки.

— Махай се, Вайда Лу, или каквото там име си си измислила.

Лицето на Вайда Лу стана строго и новите бръчки, които се бяха появили около очите и устата ѝ, се врязаха още по-дълбоко.

„Време е за нова пластична операция — помисли си Дейна. — Скоро няма да има вече какво да опъват.“ Не можа да се сдържи и се усмихна.

— Какво ти е толкова смешно? — попита Вайда Лу.

— Чудех се кога ли ще ти свърши кожата и няма да има вече какво да опъват.

— Малка кучка. Как смееш да ми говориш така!

— Правя каквото искам. Вече не можеш да ме нараниш, скъпа майко.

— На твое място нямаше да бъда толкова сигурна. Стъпила си на моя територия.

Дейна вдигна глава.

— Това съвсем не ме притеснява. Мога да се справя с теб навсякъде.

— Жалко, че като малка нямаше толкова апетитни устни и тяло. Щях да изкарам доста повече пари.

Дейна я удари силно. Сякаш ръката ѝ бе добила способността сама да решава какво да прави. Когато дланта ѝ докосна лицето на майка ѝ, се чу силен звук — като от пистолет.

За секунда, която ѝ се стори дълга цяла вечност, Вайда Лу остана безмълвна и неподвижна, сякаш бе зашеметена.

След това внезапно вдигна ръка, за да отвърне на удара, но Дейна бе твърде бърза. Отскочи встрани, втурна се към вратата и я отвори.

— Изчезвай! — извика тя. — Изчезвай и никога вече не се връщай тук!

Вайда Лу се нахвърли върху Дейна, но тя не помръдна от мястото си, за да не ѝ покаже колко е изплашена всъщност, понеже през цялото време си представяйте как майка ѝ я напада физически, както бе правила толкова често в началото.

— А сега слушай какво ще ти кажа, чуваш ли? — изсъска Вайда Лу.

Беше се приближила толкова, че Дейна виждаше червената следа на бузата ѝ. Надяваше се да ѝ е причинила адски мъчителна болка — като тази, която тя изпитваше заради спомените, които майка ѝ бе събудила.

— Искам да си отидеш от този град! — изкрещя Вайда Лу. — Още днес!

— Няма да си отида, докато не си свърша работата — Дейна сви ръцете си в юмруци. — Веднъж ме изгони, но това няма да се повтори.

Вайда Лу се усмихна ехидно.

— Ще видим.

— А преди да си тръгнеш, би ли ми казала дали се появиха онези пари, които бяха изчезнали?

Вайда Лу шумно си пое дъх, а лицето ѝ се изчерви от гняв.

— Подслушвала си! Трябваше да се досетя, че няма да се махнеш.

— Усвоила съм изкуството на измамата от истински майстор — от теб.

— И сто години да живееш, няма да станеш достатъчно добра, че да се мериш с мен. Мога да унищожа и теб, и скъпоценната ти кариера, знаеш ли?

Дейна отстъпи крачка назад, понеже бе виждала този злобен поглед твърде често. Сега страхът ѝ заради това, че бе ударила майка си, се засили още повече. Като дете беше си мечтала да прояви тази дързост и дори мислено го бе планирала. Но никога преди не беше успявала да събере достатъчно кураж и решителност.

— И аз мога да ти се отплатя за услугата, знаеш ли?

Гневът на Вайда Лу нарасна и лицето ѝ посиня.

— Най-добре си затваряй устата и си гледай скапаната работа или ще съжаляваш — тя замълча за миг, сякаш изчакваше тази заплаха да достигне до съзнанието ѝ. — Знаеш ли колко жестоко мога да те накарам да съжаляваш?

След последната реплика кръвта във вените на Дейна застина. Вайда Лу прокара дългия си лакиран нокът по бузата ѝ.

Дейна рязко се обърна назад.

— Никога вече не ме докосвай!

— Ще видим дали няма да ме предизвикаш.

— Изчезвай, по дяволите! — Дейна отвори вратата по-широко.

Вайда Лу излезе, обърна се назад и изгледа Дейна от главата до петите със зловна усмивка.

— Впрочем какво стана с твоето отроче?

ДЕВЕТНАДЕСЕТА ГЛАВА

— Скъпи, какво ти е?

Конгресменът Клейтън Крауфорд въздъхна:

— Много си проникателна.

Глория се усмихна и го целуна по бузата.

— Аз съм твоя жена. Разбира се, че ще съм проникателна по отношение на теб.

Клейтън прокара ръка по бузата ѝ, преди да се върне до бюрото си. Но не седна. Погледна съпругата си и попита:

— Е, къде ще ходиш този следобед? Бих добавил, че изглеждаш зашеметяващо.

— Ще водя един специалист по вътрешен дизайн в къщата.

Клейтън се намръщи и ранните бръчки по челото му се врязаха по-дълбоко.

— Знам накъде биеш и не съм сигурен, че идеята е добра.

Беше се опитал да изрече тези думи спокойно, но когато видя тъжното изражение на жена си, разбра, че не е успял.

— Защо не? Затова ли си толкова кисел?

— Не знаех, че изглеждам кисел.

— Е, все пак нещо не е наред. Вместо да ми кажеш причината, ти ми разправяш колко добре съм изглеждала, като че ли съм някаква домакиня, чиито интереси не се простират по-далеч от кухнята.

Клейтън изсумтя.

— Твоите са доста по-широки. Впрочем откога не си влизала в кухнята? Доколкото си спомням, откакто се оженихме.

— Прав си, има и продължение: няма и да стъпя там. Като съпруга на един от най-влиятелните конгресмени, съм твърде заета да помагам на мъжа си да контактува със своите върли симпатизанти.

Клейтън завъртя очи и каза провлачено:

— Остави ме на мира, скъпа.

— Само ако ми кажеш какво те притеснява. Откога престанахме да си споделяме всичко?

Изражението на Клейтън стана още по-мрачно. Когато се погледна в огледалото, той направи гримаса.

Не беше красив мъж. С обикновените си черти и широко лице с ниско чело не би могъл да се нарече дори хубав. Но компенсираше физическите си недостатъци с искрен ентузиазъм и жар.

Обичаше своята страна и работата си, въпреки че понякога изпаднаше в отчаяние. Но никога не му бе минавало през ум да се отказва. Не можеше да си представи да работи нещо друго. Всъщност той се надяваше да бъде следващият президент на Съединените щати. Не беше споделил тайната си мечта дори със съпругата си, която обичаше с цялото си сърце.

— Клейтън.

Когато чу гласа ѝ, поклати глава:

— Извинявай, просто се бях разсеял.

— Права бях. От два дни вечно си разсеян, затваряш се в някакъв свой свят, пълен с проблеми — тя си пое дъх. — Да не би да си получил резултат от изследванията?

Той долови в гласа ѝ болка и страх и разбра, че трябва да ѝ каже. Отиде при нея и я прегърна. Тя се притисна към него за миг, а след това се отдръпна.

— Това е, нали? Разбрал си резултатите?

Тя почти изкрещя това и той побърза да я успокои:

— Не, скъпа, не съм ги разбрал.

Облекчението ѝ бе толкова голямо, че той видя как тялото ѝ се отпусна.

— Тогава какво има? — настоя тя. — Ако е свързано с работата ти и нямаш право да го споделяш, кажи ми. Ще те разбере.

— Сигурен съм, че някой ни шпионира.

Глория затаи дъх и отвори широко очи, обзета от ужас.

— Знаех си, че така ще реагираш и затова не ти казах по-рано.

— Но така ще се побъркаш.

— Вече съм направо полудял.

— Сподели с ме — каза тя с недоумение.

— Това не е краят на света. Само малка неприятност.

— Разбира се.

Клейтън не обърна внимание на иронията ѝ.

— Обадила се е някаква журналистка и помолила за интервю.

— Е, и? Това се случва непрекъснато.

— Когато Беки я попитала защо иска да ме интервюира, жената отговорила, че желае да разговаря с мен за доктор Грейнджър.

Лицето на Глория пребледня и тя вдигна ръка към устата си, за да не извика. След няколко секунди каза:

— Не мога да повярвам, че това се случва наистина. Винаги сме били толкова внимателни, толкова сме се крили й...

Тя избухна в плач и брадичката й затрепери.

— Ще оправя положението, чуваш ли?

— Ако медиите...

— Няма да стигне до тях — той каза това съвсем уверено. — Обещавам ти!

Глория се хвана за корема и седна на мекото кожено кресло до бюрото му.

— Не се притеснявам заради мен — каза тя и вдигна поглед към съпруга си. — За теб се тревожа. Имаш толкова важни законодателни ангажименти, а ако това се разчуе, ще отклони...

Тя отново се разплака и прехапа долната си устна. Клейтън седна до нея, хвана ръцете й и усети, че са студени.

— Стига — каза той. — Недей да си въобразяваш неща, които няма да се случат.

— Но трябва да знаеш, че никак не умееш да прикриваш чувствата си.

Клейтън изтри една сълза от лицето й.

— Всичко ще бъде наред. Довери ми се.

— Винаги съм ти имала доверие — тя замълча за миг. — Защо не искаш да се срещам с декоратора? Твоето отношение ме безпокои почти колкото това, което ми каза.

Клейтън разтри ръцете й, за да ги стопли.

— Просто не искам да бъдеш разочарована, това е всичко.

— С други думи, само ако забременея, мога да мисля за обзавеждането на детска стая.

— Да, точно това искам да кажа.

И двамата помълчаха няколко минути.

— Не мислиш, че ще стане, нали? — прошепна Глория и очите й се напълниха със сълзи.

— Грейнджър трябва да е най-добрият. Ако и двамата сме нормални, ще стане. Ако нещо не е наред, тогава ще му мислим — той нежно целуна устните ѝ. — Но щом искаш, излез и поговори с декоратора, понеже наистина вярвам, че ще стане.

Клейтън се усмихна. Тя го прегърна, преди да стане. Той я изпрати до вратата.

— Постарай се да си дойдеш навреме — каза тя. — Нали знаеш, че съм поканила семейство Домини на вечеря.

— Няма да се бавя — той докосна върха на носа ѝ. — Вярвай ми.

В мига, в който тя затвори вратата след себе си, чертите на Клейтън се стегнаха. Той отиде до бюрото и натисна бутона на интеркома.

— Кажи на Ед, че искам да говоря с него.

След няколко секунди в стаята влезе неговият помощник Ед Юбанкс.

— Седни.

Юбанкс пребледня и големите му уши, които сега бяха зачервени, сякаш още повече щръкнаха.

— Аха, значи си ядосан.

— Прав си, за бога, ядосан съм! Някаква репортерка се обадила по телефона и искала разговор на четири очи.

Юбанкс сви рамене:

— Това не е ли добра новина?

— Не и в този случай. Споменала е за доктор Янси Грейнджър.

— По дяволите!

— Казва се Дейна Байвънс. Открий коя е и какво иска.

— Веднага ще разбере — каза Юбанкс и скочи.

— Когато свършиш с това, провери как върви превеждането на онези средства.

— За болницата на Грейнджър ли?

— Да.

— Ще се погрижа и за двете неща и ще ти се обадя.

— По-важно е да разбереш за журналистката. Прекалено много бих рискувал, ако я оставя да пише измишльотини. Няма да променя решението си за онова дарение, но обществото може да го изтълкува погрешно. И тогава името и кариерата ми биха рухнали изведнъж.

— Значи искаш да я разкарам, имам предвид журналистката?

— Все още не. Първо разбери коя е тази Дейна Байвънс и каква цел преследва. После аз ще реша как би било най-добре да постъпим.

Доктор Мисти Грейнджър хвърли гневен поглед към мъжа, който стоеше срещу нея.

— Не аз съм врагът тук, Мисти.

— Не можеш да ме убедиш в това — отговори тя с язвителен тон.

Рейфърд Джайлс се изчерви и сведе поглед, сякаш не би издържал да я гледа дори секунда. На Мисти ѝ бе все едно. Нали беше неин адвокат, значи е длъжен да бъде на нейна страна.

Сякаш прочел мислите ѝ, Рейфърд отново погледна към нея. Лицето му бе възвърнало нормалния си цвят.

— За последен път заставам на твоя страна.

— Тогава провери какви са шансовете ми да получа своя дял от наградата му. За нашата работа.

— А после?

— Каж ми, имам ли основание да заведа дело срещу него?

— Да заведеш дело? — попита Рейфърд с недоумение. — Сигурно се шегуваш.

— Не се шегувам — тонът на Мисти бе строг и уверен. — В първите години от брака ни му помогнах с някои изследвания, а сега той ще отнесе целия пай.

— Значи всичко опира до пари, а?

— До известна степен.

— Ако решим да изпълним щурото ти хрумване, ще ни бъдат нужни доста по-солидни доказателства от твоята дума.

Мисти кръстоса ръце пред плоските си гърди и се загледа през прозореца, но нито виждаше, нито чуваше това, което ставаше в покрайнините на Ричмънд.

— Мисти?

Тя премигна.

— Какво?

— С теб сме приятели отдавна, така че...

— Престани да ми се подмазваш, Рейфърд, просто ме подкрепи. Той застана неподвижно на мястото си.

— Сигурна ли си, че не криеш нещо от мен?

— Не разбирам какво искаш да кажеш.

— Напротив, разбираш. Може би ти се иска да си върнеш Грейнджър и така се опитваш да привлечеш вниманието му.

Мисти поклати глава и кестенявият ѝ перчем се спусна над лицето ѝ. Но не успя да скрие гнева, който намекът му събуди у нея.

— Не е вярно! Не бих се събрала отново с онова копеле, дори и да ми се моли на колене.

— Много си лоша.

— И по-лоша ще стана — тонът ѝ бе гневен. — Той е най-егоцентричният човек, когото някога съм познавала. Но...

— Продължавай.

— Няма значение. Не е важно.

— Виж какво, защо не помислиш върху това още малко? Има голяма вероятност да не му присъдят Нобеловата награда. Конкуренцията е дяволски силна. Ако я спечели, тогава ще му мислим.

— Явно само си загубих времето, като дойдох тук.

— За бога, Мисти, ти...

— Считай се за уволнен.

Преди да успее да ѝ отговори, тя добави:

— Има доста начини да изиграеш един хитрец.

Дейна изглеждаше зашеметяващо, въпреки че устните ѝ бяха бледи. В мига, когато сервитьорът наливаше следобедното им кафе, Янси съжаляваше, че не бе имал възможност да изяде червилото ѝ, особено от пухкавата долна устна. По дяволите! Подобни мисли измъчваха съзнанието му и го караха да чувства болка в слабините.

Защо, по дяволите, тази жена го изкушаваше така?

Бяха се срещнали за обяд, както беше предложил. В момента, в който бе влязла и седнала на масата, настроението му помръкна, може би защото тя изглеждаше мрачна. Нещо се бе случило. Би се заклел в това. Очите ѝ я бяха издали: блуждаеха и имаха дързък, но същевременно уплашен израз.

Може би се бе скарала с интимния си приятел Руни Тримейн. Мисълта за това го накара да се усмихне от злорадство.

Все пак бе успяла да запази спокойствие и това събуди възхищението и любопитството му. Би дал всичко, за да узнае какво се таеше зад тези прекрасни очи, в това съблазнително тяло.

Той въздъхна дълбоко и продължи да я наблюдава. Обядът бе доста приятен, въпреки че и двамата бяха напрегнати. Но положението, в което се намираха, бе наистина странно. Дейна Байвънс беше непозната, а той я бе целунал, беше разговарял с нея като лекар. Въпреки това, разговорът по време на обяда бе чисто професионален.

Янси знаеше, че скоро това ще свърши и ще последват неизбежните въпроси.

Но той също имаше свой план. Само трябваше да го следва.

— Обядът беше чудесен — каза тя. — Благодаря.

— Пак заповядай. Но ти не хапна много.

Тя се усмихна учтиво и извади бележника си.

— Готова съм за работа, ако и ти си готов...

— Имаш ли нещо против аз да започна пръв?

— Моля?

— Не довърши историята, която беше започнала да ми разказваш в офиса. Спомена за някакъв човек, който те бил откарал до болницата.

Дейна пребледня.

— Бих предпочела да не подхващаме отново тази тема.

— Знам, но искам да ми доразкажеш.

— Виж какво...

— Добре. Бихме могли да добавим, че сега си моя пациентка.

Лицето ѝ възвърна цвета си.

— Всъщност не съм — каза тя троснато.

— Значи не си съгласна да си разменим ролите? — закачи я той, като се надяваше това да я накара да се отпусне и да му се довери.

— Да не би да намекваш, че ако аз не ти разкажа всичко, и ти няма да говориш?

Той се захили, но тя остана сериозна.

— Винаги ли разиграваш хората, докторе, или само с мен е така?

— Извинявай, такъв ми е характерът. Просто съм си копеле.

Усмивката ѝ го накара да почувства гъдел в слабините. Той стисна зъби.

— Не забравяй, че това го каза ти, а не аз.

— Ще го запомня — думите му прозвучаха по-строго, отколкото бе искал.

Изречението на Дейна отново стана сериозно.

— Ами... не си спомням за онзи човек нищо друго, освен това, което ми каза докторът от спешното отделение.

— И какво беше то?

— Че който и да е бил, явно не е искал да го видят или чуят, понеже е бил доста пиян. От блузата ми се усещала силна миризма на алкохол, а...

Тя отново спря за миг, но Янси прояви усилие да овладее любопитството си. Все пак не успя да го прикрие.

— А какво? — попита той и се почувства така, сякаш всеки момент щеше да избухне.

— Не бях пила нито капка и кръвната проба го доказва.

Той преглътна.

— Ами бебето?

Дейна помълча няколко мига. Когато най-сетне проговори, гласът ѝ трепереше:

— То умря.

ДВАДЕСЕТА ГЛАВА

Сякаш изведнъж някой бе изтеглил всичкия въздух от ресторанта. Янси се мъчеше да се освободи от смразяващото чувство, че изведнъж миналото го е връхлетяло, седеше неподвижен, сякаш го бяха пронизали в сърцето.

Случката в онази нощ на мокрото шосе бе останала негова мрачна тайна, която беше пазил дълбоко в себе си в продължение на толкова години. Сега тя отново се бе появила пред очите му, по-жестоката от всякога, в образа на жената от плът и кръв, която седеше срещу него.

Но тя не знаеше това.

Единствено той бе в състояние да подреди този пъзел. Гледаше навън през огромните прозорци. Досега не знаеше със сигурност какво е станало с детето, въпреки че инстинктивно се досещаше.

В този миг съжаляваше, че е обядвал, защото усети, че му прилошава. Много пъти мислено бе преживявал отново онази нощ и чувствата, които събуждаха тези спомени, бяха винаги едни и същи. Болката и ужасът от жестоката действителност вече не бяха така мъчителни, но подробностите не бяха избледнели.

Трезвият разум му казваше, че не е виновен за смъртта на бебето. Но това не го успокояваше. Би могъл да спаси детето, ако тогава разсъдъкът му не бе помрачен, ако не беше пиан. Сякаш някаква огромна ръка бе обхванала сърцето му и се опитваше да изцеди живота от него докрай.

Когато осъзна колко дълго никой от двамата не бе проговорил, Янси се обърна към Дейна. Господи, погледът ѝ бе изпълнен с толкова болка и тъга, че дъхът му спря.

— Съжалявам — каза той най-сетне и усети, че думите му прозвучаха грубо, но не успя да овладее гласа си.

Дейна премигна и по бузата и се търкулна сълза. Той едва устоя на изкушението да се приближи към нея и спре с езика си тази сълза.

Тя я изтри и каза:

— Аз също. Но това беше отдавна. Аз... продължих да живея.
„Но белезите все още не са изчезнали, така е и с мен.“

— Все още не ми е ясно защо си мислеше, че няма да можеш отново да забременееш.

Въпреки че за него бе истинско мъчение да продължава този разговор, трябваше да я попита, за да узнае какво ѝ е казал докторът от спешното отделение или някой друг от хората, които се бяха погрижили за нея.

— Предполагам, че сама съм си го втълпила — каза тя.

— Значи докторът не ти е казал нищо подобно?

— Употреби някакъв медицински термин.

— Какъв?

— Нещо, което означавало отделяне на плацентата.

— Значи е казал „плацентна абрупция“ — той се опита да ѝ обясни на популярен език.

— Звучи ми познато — каза тя, когато той свърши, — но наистина не си спомням.

— Страхувала си се, че с тялото ти е станало нещо ужасно.

— Да — отвърна Дейна и прехапа долната си устна. — А бях толкова изплашена или невежа, или и двете, че не посмях да попитам.

— А сега по-добре ли се чувстваш?

— Да.

Тя погледна надолу към ръцете си. Искаше му се и с него да бе така.

— Щом връзката ти с Руни Тримейн е сериозна...

Тя рязко вдигна глава.

— Кой ти каза това?

Какво ли го бе накарало да заговори на толкова лична тема? Почувства се така, сякаш си е вкарал автогол.

— Тримейн ми каза.

— Той няма право да обсъжда връзката ни с теб.

Очевидно бе, че това истински я бе разгневilo и Янси се почувства объркан. За свое собствено успокоение искаше да се увери, че тя е луда по Руни и няма търпение да се омъжи за него. Но, от друга страна, мисълта, че друг мъж целуваше тези устни и я докосваше там, където той изгаряше от желание да я докосне... Янси потърка студените си длани една в друга.

— Той каза, че ще идва в този град колкото е възможно по-често, защото ти си тук. Е, има ли нещо между вас двамата? Затова ли искаше да знаеш дали можеш да имаш дете?

Очите на Дейна светнаха срещу него.

— Изобщо не е твоя работа.

Това бе жестоката истина и тя накара Янси да потрепери. Беше се увлякъл. Бе стигнал твърде далеч, но сякаш вече не можеше да спре.

— Права си, не е моя работа — Янси най-сетне успя да събере мислите си и да заговори спокойно, като се надяваше, че така ще смекчи гнева ѝ и всичко отново ще си дойде на мястото. — Е, има ли още нещо, което би искала да ми кажеш за катастрофата?

— Не.

— Дори какво изпитваш към човека, който...

— Който ме захвърли и избяга.

Изражението на Янси не се промени.

— Да, към него.

— Смятам, че онова копеле е виновно за смъртта на бебето ми. И ако някога пътищата ни се пресекат, ще го накарам да си плати за това.

Янси почувства как гърлото му запари. Беше безпомощен да овладее чувствата, които се надигаха у него, но те останаха скрити. Не можеше да им даде воля.

Именно споменът за тази жена бе променил изцяло кариерата му и го бе направил лекаря, който е сега. Но единствено тя притежаваше и силата да накара целия му свят да рухне.

Затова в никакъв случай не биваше да узнае, че той е човекът, които я бе „захвърлил“ в онази нощ в пиянското си заслепение. Доколкото бе наясно, никой друг, освен него не знаеше какво се е случило всъщност.

Тази мисъл му донесе известна утеха. Ами ако разбере? Все пак тя беше журналистка. Ако открие истината, сигурно веднага щеше да грабне химикалката си и да го унищожи. И несъмнено би изпитала удоволствие от това.

— Стига вече сме говорили за мен — каза Дейна и така го изтръгна от мрачните му мисли. — Аз съм журналистката тук, помниш ли? Трябва да взема интервю от теб. Сега ми разкажи нещо за себе си.

През тялото му премина студена тръпка, но изразът на лицето му остана непроменен.

— Какво например?

— Е, хайде сега, сигурна съм, че вече си дал поне милион интервюта. Знаеш какво се иска от теб.

— Да. И точно това ме притеснява.

— Ще го преодолееш.

— Тук грешиш. Никога не ми е било приятно някой да си пъха носа в работите ми.

— Дори ако това би ти помогнало да постигнеш целта си?

— Няма ли да ми кажеш честно какво всъщност целиш? Винаги съм мислил, че работата на журналистите е да изваждат на показ кирливите ризи на хората, за които пишат.

Разбра, че тя е доловила сарказма в думите му, защото видя как се изчерви от лицето до дъното на V-образното си деколте.

Той неволно прикова поглед там и наблюдаваше как гърдите ѝ се повдигат и спускат. Щом отново погледна нагоре, очите им се срещнаха.

Сякаш за да се отърси от смущението си, тя каза припряно:

— Няма да ми се изплъзнеш.

Той погледна встрани. Само пътищата им да не се бяха пресекли тогава и да не се чувстваше така виновен за загубата ѝ. Само да не го привличаше толкова силно физически. Само да не се бе приближил към нея на онзи паркинг в пристъп на лудост и да не я бе целунал.

Но всичко това се бе случило и той не можеше да върне времето. Нямаше право да обвинява никого, освен себе си.

— Може би трябва да започнем с въпроса: „Защо реши да станеш лекар?“ — каза Дейна и прочисти гласа си, като че ли така щеше да охлади напрежението между тях. — Ти ли беше най-големият отличник в биологическата лаборатория, който с удоволствие правеше дисекции на жаби?

— Да. С нетърпение чаках да вляза там и да изтръгна крачката на онези гадинки от техните гърчещи се телца.

Отново успя да я ядоса. Това пролича от начина, по който се раздвижи и стисна зъби. Тя каза с раздражение:

— Докторе, това не е шега.

— Напротив.

— Не забравяй, че ти си главният герой в представлението.

Гласът ѝ затрепери.

— Да, помня, но сега ми стана ясно, че не биваше да участвам. Не разбирам с какво това ровене в живота ми би могло да бъде от полза за проекта.

— Доколкото знам, ти си проектът.

— Това звучи чудесно, но не е истина.

— Не се прави на скромен — тонът ѝ бе откровено саркастичен.

— Какво мога да кажа? Това е част от чара ми.

— Добре. Нека се върнем на въпроса за началото на този чар.

Янси нарочно погледна часовника си.

— Не съм съгласен. Нямам време.

— Не говориш сериозно.

— Напротив.

— Няма да те пусна, докато не получа това интервю. Ти самият каза, че играчите трябва да имат еднакви права.

— Да не би да вярваш на всичко, което ти казват хората?

— Нямах право да постъпваш така!

— Имам право да постъпвам както ми харесва. Предпочитам да не ти давам интервю.

Янси стана и хвърли на масата няколко банкноти за сметката.

— Не мисля, че идеята за този материал е добра. Най-добре се откажи.

Дейна затрепери от гняв. Първо Вайда Лу, а сега и той. В този момент не бе сигурна кого от двамата мразеше повече.

„Началото на този ден бе така обещаващо, а изведнъж всичко рухна“ — мислеше си тя, докато излизаше от ресторанта. Само това ѝ липсваше. Не биваше да проявява слабост. Разговорът за детето ѝ отвори старата рана и бе събудил мъката ѝ.

По пътя към колата тя едва сдържаше сълзите си. Точно тогава видя как Янси тръгна от паркинга.

За нищо на света не би се отказала.

Проследи с поглед неговото БМВ, докато се отдалечаваше. „Ако си мислиш, че си успял да се измъкнеш с този номер, докторе, жестоко се лъжеш“ — промърмори тя на себе си, качи се в своята кола и натисна рязко газта.

След няколко минути чу свирене на сирена. Пригответи се да даде път, като мислеше, че зад нея има линейка, но когато погледна в огледалото за обратно виждане, сърцето ѝ замря.

Не беше линейка, а полицейска кола. Следваше я плътно. Отново затаи дъх, когато полицаят ѝ направи жест да отбие.

— Господи! — прошепна тя и сви край пътя. Той се приближи към прозореца ѝ.

— Госпожо, има ли причина да карате с осемдесет километра в час при ограничение петдесет?

— Не, господине.

— Спешен случай или нещо подобно?

— Не, господине.

— Шофьорската ви книжка, ако обичате.

Дейна се изчерви, потърси книжката в портфейла си и му я подаде, а той я прибра в колата. Не можеше да повярва, че щяха да ѝ съставят акт за превишена скорост. Но когато си спомни за всичко, което ѝ се случи през този ден, реши, че това е логичен завършек.

Полицаят ѝ върна книжката.

— Подпишете се тук, госпожо.

Тя взе талона и докато слагаше подписа си, видя сумата, която трябваше да заплати като глоба — седемдесет и пет долара.

— Бих ви посъветвал да не бързате толкова, госпожо — каза полицаят провлачено, сложи отново шапката си и се отдалечи.

Обзета от неудържим гняв, Дейна успя само да кимне. Сигурна бе, че Руни можеше да уреди този акт да бъде унищожен, но понеже наистина беше превишила скоростта, никак не ѝ се искаше да го моли.

Но би могла да направи друго: да стовари вината върху доктор Янси Грейнджър.

Той щеше да си плати по един или друг начин.

Хюбърт Кокс премести незапалената си пура от единия край на устата в другия. Не искаше да се примири с това, че вече не може да пуши в офиса си. По дяволите, никъде в сградата не можеше да се пуши, а на улицата бе още по-лошо.

Всеки път, когато се облегнаше отвън и запалеше, минувачите или му се подиграваха, или го гледаха така, сякаш е извънземен.

Сега седеше и дъвчеше навлажнения край на пурата, приковал поглед в купищата книжа на бюрото си, с които трябваше да се залови.

Налагаше се да ги разчисти, за да направи добро впечатление на началника си, който скоро щеше да се пенсионира.

Хюбърт се отпусна на облегалката на стола и се усмихна. От двадесет години бе главен редактор на „Олд Дъминиън“.

Сега най-сетне му се бе удала възможност да получи мечтания издателски пост, ако междувременно не оплескаше нещата. Но нямаше никакъв повод да се притеснява за това. Работата му бе в кърпа вързана, понеже самият сегашен издател щеше да се застъпи за него пред съвета.

Все пак Хюбърт не можеше да се отърве от натрапчивото предчувствие, че нещо щеше да се обърка и да му попречи да постигне целта си.

Нужен му бе не само авторитетът, който щеше да му донесе престижната работа, а и финансовата сигурност. Искаше отново да се ожени, а за това бяха необходими пари, главно защото приятелката му бе с двадесет години по-млада от него.

Когато се сети за нея, той се усмихна, а след това отново се замисли за предстоящото посещение на Нед. Срещата щеше да бъде неофициална, както бе казал Нед, само за да се увери, че всички приготовления за съвета са направени и няма да има непредвидени въпроси.

Хюбърт оценяваше подкрепата и загрижеността на своя началник. Той стана от бюрото и дълго наблюдава отражението си в голямото огледало от вътрешната страна на вратата.

Не изглеждаше зле. Пригладените назад коси, боядисани в черно, почти блестяха. Копринената му вратовръзка на сиви и сини райета подхождаше и на косите, и на ризата му. Погледна надолу към колана си и се усмихна самодоволно. Джанис добре се бе погрижила за тоалета му.

— Хюбърт?

Когато чу името си и почукването на вратата, той се стресна. Направи крачка назад, отвори и се усмихна.

— Влез, Нед.

Усмивката на Хюбърт се изпари, когато издателят влезе със сурово изражение. Беше висок, едър мъж, в чието присъствие всички се чувстваха като джуджета. Имаше буйни стоманеносиви коси, които

засилваха впечатлението от студеното му държане. Хюбърт стоеше като вцепенен.

Без да губи време за празни приказки, Нед каза:

— Хюбърт, имаме голям проблем.

Хюбърт едва не зяпна от уплаха. Къде, по дяволите, бе сгрешил?

— Заповядай, седни — каза той и посочи най-удобния стол в офиса си.

Нед махна с ръка.

— Не. Това няма да отнеме много време. По-добре ти седни.

По челото на Хюбърт изби пот. Беше почти сигурен, че повишението му ще отиде по дяволите.

— Не разбирам.

Нед се усмихна насила.

— Ще ти стане ясно, повярвай ми.

ДВАДЕСЕТ И ПЪРВА ГЛАВА

Шелби Тримейн изпи на екс последните капки „Чивас Регал“. Запари му на стомаха, но това нямаше значение. Беше му все едно, дори това нещо да го убие. Отдавна имаше слабост към уискито и не виждаше причина да се отказва от него въпреки постоянното натякване на Анна-Бет.

Щом се сети за жена си, се намръщи. По дяволите, това, че бе заклетата въздържателка, не ѝ даваше право да му диктува как да живее. Досега би трябвало да е свикнала с това, но явно не беше успяла. Всъщност струваше му се, че положението е станало дори по-лошо, понеже го бе заплашила, че ще излее всичките му питиета в канализацията.

— Ако излееш дори капка, ще ти строша и двете ръце.

Тогава тя заподсмърча и избяга в другата стая, а след това не му проговори с дни. Но си беше взела поука от случката. Шелби Тримейн се грижеше добре за семейството, винаги беше го правил и щеше да продължи. Интересуваше се от Анна-Бет, но тя трябваше да си знае мястото.

Така щеше да бъде и със съпругата на сина му, когато се ожени.

Посегна към бутилката на бюрото си, но се сети, че Руни щеше да пристигне всеки момент.

Синът му. Най-голямата радост в неговия живот. Шелби се усмихна, когато си спомни за деня, в който се роди Руни. Щом видя за първи път голата главица, сгвучена до гърдите на Анна-Бет, сърцето му щеше да се пръсне от гордост. Нищо друго не бе успяло да го накара да се почувства толкова щастлив.

Помнеше и изражението на жена си и точните думи, които беше му казала:

— Ето това е синът, за когото винаги си мечтал. Единствено той ще продължи династията Тримейн.

Тогава не бе разбрал напълно какво е искала да каже, но сега знаеше. Анна-Бет смяташе, че вече е изпълнила съпружеския си дълг и

той няма право да иска от нея нищо повече.

Оттогава не бяха се любили. На него му бе все едно, защото по време на медения им месец бе разбрал, че тя не изпитва никакво удоволствие от секса. Въпреки това, никога не му бе хрумвало да поиска развод. Никой от рода Тримейн не се бе развеждал. Баща му бе успял да му внуши, че човек прави своя избор веднъж в живота и трябва да си носи последствията.

Шелби бе изпълнил повелята му, но не и брачната клетва. Беше имал доста похождения и преди да се ожени за Анна-Бет, и след това. Дори ако жена му обичаше секса, той се съмняваше, че би й останал верен. Беше мъж, пълен с енергия, и една-единствена жена не би могла да задоволи сексуалните му желания, която и да е тя. Анна-Бет със сигурност знаеше за неговите флиртове, но никога не каза и дума за това. Нито пък той.

В очите на обществото той и Анна-Бет бяха съвършената брачна двойка, точно както трябваше да бъде. Никой и нищо не биваше да петни името Тримейн. Бе готов да убие, за да предотврати подобна случка. Беше възпитавал Руни в същия дух и досега той не бе го разочаровал.

Трябваше отново да се увери, че положението не се е променило.

С тази мисъл Шелби стана от стола, отиде до френския прозорец и обхвана с поглед имението. Три неща му даваха сила за живот: синът му, политиката и земите му.

Къщата и имението бяха собственост на семейството от няколко поколения. По време на Гражданската война тук се бяха водили сражения, а сега всяка година от тези земи се получаваше богата реколта. Бяха му донесли милиони.

Колебаеше се дали да продаде малка част от тях само защото така би загубил възможността да спечели още и да увековечи името Тримейн.

Шелби се оригна и сложи ръка на изпъкналия си корем, понеже усети парене в червата. Не беше изненадан: всеки път при мисълта да се раздели дори с един акър от скъпоценните си земи го свиваше стомахът, независимо дали е пил или не.

Но имаше и друга причина да се колебае, освен нежеланието да се раздели с имота си. Не му харесваше това, което се говореше. За нищо на света не би допуснал името на семейството му да бъде

свързано, с какъвто и да е скандал и именно затова толкова държеше да разговаря със сина си. Имаше планове за Руни и беше крайно време да му ги каже.

Едва когато чу гласа на жена си, той разбра, че вече не е сам.

— За какво си се замислил?

Шелби се обърна рязко, когато Анна-Бет влезе в стаята. Тя наистина бе идеална съпруга във всяко друго отношение, освен в леглото. Беше изключително добра майка и все още изглеждаше доста запазена. Сърцевидното ѝ лице почти не издаваше възрастта ѝ. Беше запазила стройната си фигура и изисканите тоалети, които носеше, ѝ стояха изящно. Беше истинска лейди от Юга, която обожаваше сина си и едва понасяше съпруга си.

Шелби неволно се усмихна.

— Какво ти е толкова смешно?

— Нищо, скъпа.

Анна-Бет го погледна озадачено.

— Руни трябваше вече да е пристигнал.

— Нали ги знаеш децата. Никога не идват навреме.

— Руни не е дете, Шелби. И винаги е точен.

Той сви рамене и погледна часовника си.

— Нали каза на Мериън да почака с обяда.

— Разбира се — тя замълча за миг и докосна долната си устна.

— Казвал ли ти е Руни нещо за случая, по който работи? Имам предвид...

— Зная какво имаш предвид, Анна-Бет. Да, каза ми, но много малко.

— Не споменахте ли моето име?

И двамата се обърнаха рязко и се усмигнаха, когато Руни влезе в стаята. Той се наведе и целуна майка си по бузата, а след това подаде ръка на баща си.

— Здравей, сине.

— О, толкова се радвам да те видя!

Руни обви ръце около раменете на майка си.

— Мамо, нали идвах онзи ден.

— Зная, сине, но преди това те виждахме толкова рядко.

Руни докосна върха на носа ѝ.

— Така е, мамо, но от работа не мога да си поема дъх, затова не ми се сърди, нали ме разбираш? Знаеш, че напоследък идвам тук по-често само защото имам клиент в града.

— Радвам се, че повдигна тази тема — каза Шелби.

Руни погледна баща си изненадано.

— Защо?

— Анна-Бет, имаш ли нещо против да ни оставиш за малко насаме? — Шелби й смигна. — Да си поговорим по мъжки.

— Шелби...

— Не се притеснявай, няма да го задържа много — въпреки че Шелби каза това със спокоен тон, тя долови в гласа му нотка на раздражение. — Сега бягай, ще дойдем след малко.

Анна-Бет го погледна така, сякаш искаше да спори, но вместо това се повдигна на пръсти и целуна сина си по бузата.

— Нали няма да позволиш на баща си да те задържа твърде дълго?

— Добре, мамо.

Когато тя излезе от стаята, Шелби се обърна към Руни:

— Искаш ли нещо за пиене?

— Не, благодаря, татко.

— Ами тогава седни да си починеш.

Руни послуша баща си, но не откъсна очи от него, докато си наливаше голяма чаша питие.

— Какво става? Да не се каниш да ме поставиш на горещия стол?

— Не, разбира се, сине. Просто искам да зная защо реши да поемеш защитата на Янси Грейнджър.

Руни сви рамене:

— Застрахователната му компания ми предложи много пари.

Шелби каза с насмешка:

— На теб съвсем не ти липсват пари — и двамата го знаем.

— Ей, какво има? Да не би да не си съгласен да защитавам този човек? Той все пак е...

— Нагло и високомерно копеле — довърши Шелби.

— Но адски добър лекар.

— Ако е така, защо, за бога, не може просто да си върши работата, вместо да си търси белята?

— Откъде да знам? Не съм му бавачка, а само негов адвокат.

— Искам да се откажеш от този случай. От такива истории ми се повръща.

Руни повдигна вежди.

— Това означава ли, че няма да продадеш земята?

— Не съм казал нищо подобно.

— Тогава какво искаш да кажеш? Че не харесваш Янси Грейнджър?

Шелби отпи още една глътка и внезапно се почувства по-спокоен. Трябваше да подходи внимателно към създалото се положение. Някога Руни го слушаше, но сега момчето бе станало своенравно. Шелби не искаше да го накара да се отчужди от него; но не искаше и да си има работа с хора като Янси Грейнджър, който от аристократ се бе превърнал в истински бедняк със съмнителен морал. Шелби не би могъл да си представи нищо по-лошо.

По дяволите, не го интересуваше това, че Грейнджър е женкар, но го смущаваше фактът, че е толкова недискретен. Да развяваш кирливите си ризи наляво и надясно според него бе проява на лош вкус.

— Опитвам се да ти кажа, че не искам да се захващаш с дело, което би могъл да загубиш.

— Значи вярваш, че Грейнджър е виновен?

— Не съм казал това — продължи да увърта Шелби. — Просто смятам, че се е забъркал в голяма каша. Освен това...

— Освен кое? — притисна го Руни.

— Не искам да се замесваш в подобни мътни истории. Имам големи планове за теб, сине. Ти го знаеш.

— Стига, татко. Политиката не ме влече. Казвал съм ти.

— Не ми излизай с този номер. Вирджиния има нужда от млади хора като теб, страната също. От теб би излязъл велик сенатор.

— Може би, ако проявявах интерес.

— Ще проявиш.

Руни завъртя очи и това изпълни Шелби с гняв, но той успя да го овладее. „Деца. Нямаат капка уважение към семейството и традициите.“ Но той нямаше намерение да се отказва. Щеше да накара сина си да направи това, което му, каже. Шелби винаги бе получавал всичко, което пожелаеше, и не виждаше причина да отстъпва сега.

— Татко, нека не задълбаваме отново в тази тема, а? Впрочем мама ни чака и...

Телефонът до лакътя на Шелби иззвъня и прекъсна Руни. Шелби вдигна слушалката, каза „ало“ и замълча, за да чуе кой и за какво се обаждаше.

След миг закри микрофона с ръка.

— Трябва да проведе този разговор насаме. Ще дойда при вас с майка ти след минута.

Руни излезе от стаята. Шелби се намръщи, когато забеляза, че синът му не е затворил вратата.

— Извинявай, кажи сега — прошепна той.

На Дейна не ѝ се наложи да чака. Веднага щом се представи на секретарката на завеждащия „Личен състав“, тя ѝ каза, че я очакват и може да влезе.

— Мис Байвънс, каква чест — каза доктор Броуди Калхоун, който я посрещна на няколко крачки от вратата и ѝ подаде ръка.

Дейна се усмихна на едрия набит човек.

— Благодаря. Оценявам това, че ми отделихте време.

— Моля. Заповядайте, седнете.

Дейна седна и разгледа кабинета на доктора. Въпреки че изглеждаше доста странен, обстановката в него напомняше за домашен уют.

В средата на бюрото имаше снимки на съпругата и децата му. А на една масичка до прозореца бе поставена ваза със свежи цветя.

— Преди да започнем — каза Броуди и седна зад бюрото си, — бих искал да се възползвам от възможността да ви кажа „добре дошли в Шарлътсвил“. Надявам се, че тук ви харесва.

— Харесва ми.

Дейна не сметна за необходимо да му каже, че е родена в този район.

— Бих искал също да ви поканя да разгледате болницата, когато пожелаете. Можете да направите и снимки.

— С удоволствие приемам поканата, но не днес.

Броуди се отпусна на стола. Дейна едва не потрепери, когато пружините изскърцаха под тежестта му.

— Едва ли имате представа колко ценно ще бъде за нас да напишете статия за доктор Грейнджър и проекта за болницата. Искам да знаете, че съм ви безкрайно благодарен.

— За съжаление доктор Грейнджър не споделя мнението ви.

Столът на Броуди отново изскърца, когато той се изправи.

— Какво искате да кажете?

— Доктор Грейнджър не желае да даде интервю.

Броуди изруга, а след това се изчерви и каза:

— Извинете.

— Няма нищо. Чувала съм тази дума и преди.

Броуди ѝ се усмихна едва-едва.

— Какво точно ви каза Грейнджър?

— С две думи, откажете се от тази история.

Дейна изпита неудобство, почувства се като дете, което е издало някого. Но Янси не ѝ бе оставил никакъв избор. Беше готова да стори всичко необходимо, за да получи това интервю. Дори ако се налагаше да го издаде пред завеждащия „Личен състав“.

— Ще проверим тази работа — каза Броуди най-накрая и изпука пръстите на дясната си ръка, а след това и на лявата.

Дейна едва не потрепери.

— Надявах се да застанете на моя страна.

— Можете да бъдете сигурна, че съм на ваша страна, мис Байвънс. Оставете на мен да се оправя с доктор Грейнджър.

— Искате да кажете, че ще получа интервюто? — попита Дейна и стана.

— Точно така. Аз ще се погрижа за това.

ДВАДЕСЕТ И ВТОРА ГЛАВА

— Изненадана съм да те видя отново тук толкова скоро.

Бръчките по челото на Руни се врязаха по-дълбоко.

— В това няма нищо странно.

— Да, наистина — каза Дейна, — особено като се има предвид, че имаш клиент в този град.

— Да. И той казва, че няма време да пътува до Ричмънд.

— Като че ли не му вярваш.

Руни сви стройните си рамене:

— Всъщност няма значение кой какъв е, за мен е важно само да си свърша работата.

Бяха се срещнали в един нов ресторант в покрайнините на града, който горещо им бяха препоръчали. Очакванията на Дейна се оправдаха. И храната, и обслужването бяха отлични, а клиентелата — доста изискана.

Може би затова имаше чувството, че ако се огледа наоколо, ще срещне погледа на Янси.

Беше напрегната. Сякаш Янси Грейнджър бе обсебил съзнанието ѝ и това я потискаше и вбесяваше. Все още беше ядосана заради отказа му да даде интервю, но знаеше, че накрая все пак ще спечели. Искаше ѝ се да може да подслуша отнякъде разговора между Броуди Калхоун и Янси в офиса му.

Кариерата ѝ зависеше от това дали Калхоун ще спечели тази битка.

— Какви лоши мисли се въртят в хубавата ти главица?

Дейна премигна.

— Извинявай. Просто си мислех за всичко, което трябва да свърша.

— Е, как върви работата ти?

— Горедолу — Дейна помълча няколко мига и тръсна глава назад. — А твоята?

Руни отпи глътка вино и я погледна над очилата си.

— Знаеш ли, нищо няма да излезе от това твое разследване.

— Не разбирам какво искаш да кажеш.

Тонът на Дейна бе рязък. Руни изсумтя:

— Е, добре.

— Знам, че не можеш да обсъждаш с мен делото на Янси, вече говорихме по този въпрос. Но поне би могъл да ми кажеш дали успя да откриеш другия свидетел, който е бил на тържеството.

— Всъщност — не. Търсих го няколко пъти, но все е извън града.

— Не ти ли се струва странно? — попита Дейна.

— Явно на теб ти изглежда подозрително. След като говорихме с бармана, не мога да разбера защо този ни разиграва — Руни намести очилата, си. — Може би наистина не е в града. Или е размислил и е решил да не се забърква.

— Точно така смятам и аз.

Руни се захили:

— Мисля, че за да успееш с твоята статия и за да мога аз да защитя клиента си, трябва да разберем какво става, когато най-сетне го открием, ако изобщо се появи.

— Аз ще го открия, ясно ли е? — каза Дейна, след като отпи от виното си. — Не се съмнявай в това.

Руни я изгледа изпитателно.

— Ти наистина страшно си се вживяла в тази история около Грейнджър.

— Върша си работата, Руни. Освен това, знаеш какъв е залогът.

Той се замисли.

— Е, на мен пък ми писна от доктор Янси Грейнджър. Ако нямаш нищо против, бих предпочел да сменим темата.

— И за какво да говорим например? — попита Дейна, като се стараеше да не повиши тон. Не ѝ харесваше блясъкът в очите на Руни.

— Не за какво, а за кого — той замълча и се наведе напред. — За нас. Бих искал да поговорим за нас.

В съзнанието на Дейна прозвуча тревожен сигнал.

— Руни, знаеш, че в момента няма „нас“. Аз...

— Шшт.

Той сграбчи ръката ѝ и я задържа.

— Няма ли поне веднъж да замълчиш и да ме изслушаш?

Дейна кимна и изпита ужас от това, което щеше да последва.

— Знаеш какво чувствам към теб.

— Руни...

Той стисна ръката ѝ.

— Нали каза, че ще ме изслушаш?

Тя отново кимна, но не можа да го погледне в очите.

— Ще се омъжиш ли за мен, Дейна?

Тя направи усилие да вдигне очи и срещна погледа му.

— О, Руни, моля те! Знаеш...

— Знам, че не ме обичаш.

— А тогава защо искаш да се ожениш за мен?

— Защото съм луд по теб и мисля, че с течение на времето и ти би могла да ме обикнеш.

— Руни, ти заслужаваш нещо повече. Заслужаваш жена, която ще те обича истински.

— Ей, аз ще реша от какво имам нужда. Сега те моля само да си помислиш. Не бързай да ми откажеш.

Дейна не можа да отговори. Съзнанието и чувствата ѝ бяха крайно объркани.

— Искам да знаеш, че каквото и да е решението ти, винаги ще бъдем приятели. Просто не можех повече да крия чувствата си.

Очите на Дейна се насълзиха, но гласът ѝ не затрепери.

— Не искам повече да те залъгвам, Руни, да ти давам напразни надежди.

— Зная. И уважавам мнението ти. Но, моля те, помисли си, само за това те моля. Не бързам.

Дейна не каза нищо. Явно Руни бе взел твърдо решение и каквото и да кажеше в този момент, не би го разколебало. Все пак скоро щеше да изслуша отговора ѝ.

— Ще поръчат ли още вино, госпожо? Господине?

Никой от тях не пожела, но Дейна бе доволна, че ги прекъснаха, понеже това ѝ даде възможност да смени темата.

Когато отново останаха насаме, тя направи усилие да се усмихне.

— Вашите сигурно се радват, че си толкова близо до дома.

— Особено мама и Мериън.

— Мериън?

Руни се засмя:

— Нашата икономка, страхотна готвачка е — доближи ръка до корема си. — Ако не внимавам, ще надебелея.

— Съмнявам се.

— Само почакай да опиташ ябълковия й сладкиш.

— Преотстъпвам ти правото — каза Дейна шеговито. Знаеше, че това бе завоалирана покана да посети дома му, а тя нямаше желание.

— Но за татко не съм сигурен.

Дейна беше изненадана.

— Мислех, че вие с него се разбирате.

Лицето на Руни стана мрачно.

— Близки сме, но татко има навик да си пъха носа в моите работи и явно е решил да ме напляска, знаеш по кое.

Дейна се засмя на начина, по който Руни се изрази.

— Повярвай ми, чувала съм и думата „задник“.

— Знам. Просто не обичам да си служа с груб език в твое присъствие.

Изражението ѝ отново стана спокойно.

— Вечно съвършеният джентълмен.

— Да не би да се обиждаш?

— Не, разбира се — каза Дейна, понеже усети, че отново навлизат в опасни води. Не искаше да нарани чувствата на Руни, но сякаш каквото и да кажеше или направеше, щеше да го засегне. — И какво иска от теб? Да се откажеш от делото на Грейнджър?

Руни я погледна изненадано.

— Откъде знаеш?

— Просто предположих.

— Предположението ти е правилно.

— Каза ли ти защо?

Руни се намръщи.

— Да. Страхува се, че това би могло да навреди на кариерата ми. Исква да ме вкара в политиката. Представи си само!

— Шегуваш ли се?

— Не, за съжаление не се шегувам. Представя си ме като кандидат за сенаторско място.

— Е, мисля, че от теб ще излезе страхотен сенатор.

— Точно това каза и Шелби — Руни още повече се намръщи. — Но аз не искам да ставам сенатор. Искам да правя това, с което се

занимавам сега — да бъда адвокат.

— И да защитаваш хора като Янси Грейнджър.

— Точно така. Но татко не смята, че това е добра идея.

— Не харесва твоя клиент — Дейна каза това съвсем равнодушно.

— И това, но най-много го притеснява делото, най-вече защото по всяка вероятност Грейнджър ще стане шеф на новата болница.

— Тогава ще им продаде ли земята?

— Надявам се.

Отново я обзе тревога — не толкова заради думите на Руни, колкото от начина, по който ги каза.

— Какво означава това? Като че ли не си много сигурен — Дейна затаи дъх.

Руни изпи последната глътка вино, която бе останала в чашата му.

— Може би не бива да ти казвам това, но случайно чух един телефонен разговор на татко за земята.

Дейна едва сдържаше вълнението си.

— Искаш да кажеш, че е преговарял с някого, който не е от комитета за болницата?

— Така ми се стори.

— Какво точно чу?

Руни отново се поколеба, преди да отговори:

— Татко каза нещо такова: „Значи наистина проявявате интерес към този имот?“

— Което означава, че има друг кандидат.

Руни не каза нищо, защото нямаше какво да се добави. Дейна се чувстваше така, сякаш съзнанието ѝ щеше да експлодира, като че ли някой бе поставил там пръчка динамит.

— Ако това, което казваш, е вярно, нещата биха могли доста да се объркат.

— Нима мислиш, че не разбирам? — каза Руни равнодушно. — Хайде да си тръгваме.

Янси излезе от стаята.

Не можеше да повярва, че Броуди иска да го види. За бога, та той преди малко се бе срещнал с него, за да му представи бюджета си. Изведнъж Янси се сети, че бе поискал доста голяма сума само за оборудване. Но всичко беше единствено заради новата болница. Това, което бе поръчал, можеше да бъде отпуснато.

Все пак знаейки колко е стиснат Калхоун, Янси се усмихна цинично. Ако не знаеше как стоят нещата, би си помислил, че Броуди вади парите от собствения си джоб.

След няколко минути той влезе в кабинета на началника си и каза:

— Преди да започнеш да ми четеш конско заради бюджета, поне ме изслушай.

Лицето на Броуди изглеждаше като изсечено от дърво.

— Това, за което те викам, няма нищо общо с бюджета.

— А?

— Седни.

Янси стисна зъби.

— Не ми се сяда.

— Седни все пак.

— По дяволите, Броуди, имам работа, не мога да си губя времето за твоите глупости!

— И аз бих казал същото.

Янси смръщи носа си, като че ли бе усетил неприятна миризма.

— Какво има този път?

— Не се прави, че не знаеш.

— Попитах те, нали?

Янси се опитваше да запази самообладание, но Броуди като че ли нарочно то дразнеше.

— При мен дойде Дейна Байвънс.

— А, ето кой ти е пуснал мухата.

Би трябвало да очаква това, но все пак беше изненадан.

— Не се нервирай, Янси.

— Не мога да повярвам, че е идвала при теб; позволява си прекалено много волности. Освен това не мога да повярвам, че ти си й позвънил да те постави на горещия стол.

— Не е смешно.

— Виж, просто не одобрявам идеята за това интервю. Всъщност проблемът си е лично мой.

— Не, не е.

— Слушай, Броуди...

— Ако искаш болницата, престани да витаеш в облаците, слез на земята и дай на тази жена това, което иска. Мисля, че когато за първи път ти казах да й съдействаш, бях достатъчно ясен.

— Не искам...

— Нямах право на глас — каза Броуди със злорадство.

Янси отмести поглед към прозореца и усети, че сърцето му пулсира до пръсване. Опита да се съсредоточи върху слънчевите лъчи, които обсипваха дърветата с топъл блясък. Не можеше. Чудеше се какво да прави с тази Дейна Байвънс. Колкото повече се съпротивляваше срещу нейното интервю, толкова повече привличаше вниманието.

И да се съгласи, и да продължи да се опъва, все щеше да изпадне в неудобно положение. Който и път да избере, щеше да му се наложи да прескача мини.

— Какво ще получа в замяна?

— Какво имаш предвид? — лицето на Броуди доби строго изражение. — Да не би да искаш да ти платя?

— Адски си прав.

— Би трябвало да те уволня, Грейнджър.

— Да, може би, но няма да го направиш. И така, ще получа ли средствата, които искам?

Броуди трепереше.

— Махай се, по дяволите!

— Знаех си, че ще ме разбереш — каза Янси и се захили.

Щом излезе в коридора, усмивката му изведнъж се изпари. Какво бе направил? „Току-що настъпих първата мина“, каза си той на път за кабинета.

Все пак осъзна, че Броуди му правеше услуга, като го караше да съдейства на Дейна. Ако продължи да се инати, тя щеше да запретне ръкави и сама да разкрие причината. Ако долови у него й най-малкия признак на страх, щеше да действа като акула, подушила кръв. Щеше да разнищи всичко и да нанесе смъртоносния удар.

Той се отпусна на кушетката. Трябваше просто да наговори един куп глупости и така щеше да се измъкне от този кошмар. Надяваше се да не каже нищо, което би събудило подозрение.

Най-важното бе да мисли за Дейна Байвънс като за амбициозна журналистка, която би могла да го съсипе, а не като за привлекателна жена, разпалваща страстта му.

Той въздъхна и вдигна слушалката на телефона.

ДВАДЕСЕТ И ТРЕТА ГЛАВА

Дейна застана до прозореца на стаята си и се загледа в дъждовните капки, които се удряха в стъклото. В далечината светкавица раздра небето и озари цялата околност. Тя потръпна и се отдръпна назад. Според прогнозата бурята щеше да продължи не повече от няколко часа.

Надяваше се синоптиците да излязат прави. И без това бе доста потисната. Час по час поглеждаше към телефона. Защо не се обаждаше Броуди Калхоун? А защо не се обаждаше Янси?

Нима се бе излъгала в доктор Калхоун? Тя потърка носа си и закрачи из стаята. Беше ѝ се сторил така уверен, че ще успее да придума Янси. Броуди само лаеше, без да хапе. По дяволите!

Никой не можеше да контролира Янси Грейнджър. Искаше ѝ се да вярва, че не е така, но той наистина беше като заредено оръдие, което всеки момент ще експлодира, и това най-вероятно щеше да се случи, когато разбере, че би могъл да загуби терена. Сърцето на Дейна щеше да изскочи. Все още не можеше да си обясни защо на Шелби Тримейн му бе хрумнало да продава земята на някой друг.

Според информацията, която вече имаше, той бе един от главните спонсори на университета и даваше своята подкрепа винаги когато бе необходимо. Защо сега изведнъж бе променил позицията си, ако изобщо е имал такава?

Пари? Власт? Влияние? Мислите на Дейна се въртяха около тези възможности, но никоя от тях не ѝ се стори достатъчно основателна причина. Шелби притежаваше повече пари, отколкото някога би могъл да похарчи. Дали беше така? Може би живееше зад фалшива фасада, както толкова други хора. Може би бе наследил името, но не и богатството на Династията.

Не. Тя отхвърли тази мисъл, но отново се върна към нея, когато се сети за интереса на Шелби към политиката. Като че ли с нея се захващаха само хора, на които не им достигаха пари.

Дали наистина това бе целта на Шелби? Дали не му трябваха повече пачки, за да вкара сина си в политиката?

Дейна изръмжа. Руни. Не можеше да понася мисълта за него, особено след като ѝ бе направил предложението. Освен това съзнанието ѝ бе изцяло обсебено от Янси Грейнджър.

Телефонът иззвъня и това я изтръгна от мислите ѝ. Тя вдигна слушалката след второто позвъняване и сърцето ѝ затуптя учестено в очакване.

— Ало.

— Дейна.

Тя се намръщи.

— Хюбърт, ти ли си?

— Разбира се.

Дейна долови в тона му не просто раздражение, а студен, жесток гняв. Тя прехапа устни. Страхотно, нови неприятности. Седна на леглото.

— Какво има?

— Мислех, че си на почивка.

— Така е.

— А нима конгресменът Клейтън Крауфорд би въртял телефона просто ей така?

Изведнъж я сви стомахът.

— Всъщност — не.

— Разбира се. Ти наистина трябва да си на почивка.

— Но...

— Какво, по дяволите, целиш, като си пъхаш носа в работите на конгресмена? Кой ти е дал това право?

Без сама да разбере как, Дейна успя да прикрие тревогата си, но вътре в себе си трепереше.

— Нали познаваш Албърт Рамзи? — попита тя.

— Какво общо има тук това копеле?

В тона на Хюбърт се долавяше нетърпение. Дейна разказа за кратката статия за конгресмена и съпругата му, която бе прочела в светската хроника.

— Е, и?

— Този материал се появи в същия ден, в който се сблъсках с Албърт. Помислих си, че е дошъл, за да ме изпревари с материала...

— Изтичай го и забрави, че си чувала за Клейтън Крауфорд.

— Хюбърт!

— Говоря сериозно, Дейна.

— Какво става? Това е просто любопитна новина за един политик.

— Той не е кой да е политик. Има значителни правомощия.

— Откога ни е забранено да закачаме политиците?

— Щом ти казвам, значи е забранено.

„Откажи се, Дейна — каза си тя. — Откажи се, преди да загазиш.“ Беше навлязла в опасна територия, рискуваше сегашната си работа в „Олд Дъминиън“ заради несигурната възможност да получи място в „Исиус“. Ако не внимава, би могла да загуби и двете.

— Конгресменът ли ти се обади?

— Няма значение. Просто изпълнявай това, което ти се казва.

Дейна почувства пулсираща болка в дясното слепоочие. Хюбърт никога не бе ѝ говорил така, досега тя не беше го чувала да повишава тон и това означаваше, че конгресменът или някой друг здравата го е сплашил.

— Не съм искала да ти докарам неприятности.

— Сигурен съм, че е така. Просто зарежи тази работа. Веднага. Не искам да се карам с теб, Дейна. Зная, че когато си наумиш нещо, трудно се отказваш — точно затова си толкова добра в професията. Но това не подлежи на обсъждане. Забрави за тази работа и просто си почивай. Ясно ли е?

— Добре, Хюбърт.

— До скоро виждане.

След тези думи той затвори.

Сега Дейна наистина затрепери и се хвана за корема. Но това не бе от страх, а от вълнение. Знаеше, че е попаднала на нещо значимо.

Явно конгресменът имаше и друга причина да се крие, освен желанието личният му живот да остане неприкосновен. Прозря го веднага. Историята около този човек, би могла да предизвика истински взрив и да се превърне в ценна находка за „Исиус“, дори нещо повече. Щом не можеше да разпита Крауфорд, щеше да се обърне към другия сигурен източник — Янси.

Все някак щеше да изкопчи от него истината.

— Не, не мога да дойда тази вечер.

— Защо?

Янси едва удържаше порива си да се наведе и удари главата си в бюрото. Въпреки това заговори с плътен и спокоен глас:

— Ако можеше да видиш бюрото ми, Вайда Лу, сигурно нямаше да питаш.

— Тогава нека да дойда и да ти помогна да го разчистим.

Янси се засмя насила:

— Та аз дори не знам откъде да започна.

— Кога ще се видим?

Той долови в тона ѝ строга нотка, въпреки че се бе постарала да скрие раздражението си.

— Нали другата седмица отново ще има събрание на комитета и тържество.

— Знаеш, че не това имам предвид.

Той смени темата:

— Между другото изтегли ли си парите от касата?

— Не — каза тя решително.

Той не обърна внимание.

— Тогава ги изтегли. Незабавно.

— О, за бога, това е дребна работа. Но ако ще се почувстваш по-добре, можеш да ми ги върнеш на представянето.

— Какво представяне?

— Не вярвам да си забравил, че организираме тържество в тесен кръг само за известни личности в заседателната зала, на което ще бъде представен окончателният проект за болницата.

— Всъщност бях забравил.

— Видя ли, че все пак имаш нужда от мен — каза Вайда Лу закачливо.

— Всички имаме нужда от теб. Ти движиш целия проект.

Последва дълго мълчание. А след това:

— Срещаш се с някоя друга, така ли е, Янси?

Той внезапно почувства възбуда, защото се сети за увлечението си по Дейна Байвънс.

— Не, Вайда Лу — излъга я.

— Радвам се да го чуя.

— Ще си поговорим друг път, а?

Тя се захлади:

— И не само това.

Нещата отново се бяха объркали.

„Внимавай, Грейнджър“ — каза си той, когато си спомни предупреждението на Броуди. Някой ден ще ѝ кажеш истината в очите, но не сега.

Той чу сигнала „свободно“ и рязко остави слушалката на мястото ѝ. Тази полудяла кучка просто не би приела „не“ за отговор. Повдигаше му се при мисълта за нейния допир.

Янси излезе и тръгна към колата. Скоро след това спря на малкия паркинг пред Б&Б, където беше отседнала Дейна. Беше малко преди здрач и той се загледа за миг в дърветата около старата сграда от колониалния период. Напомняше му за къщата, в която израсна.

Слезе от колата. Може би когато я види отново, нямаше да изпита нищо, нямаше да го интересува. Така или иначе трябваше да даде това интервю, за да я накара да го остави на мира.

С всеки ден, който прекарваше в Шарлътсвил, тя ставаше все по-опасна. Две жени, които го подлудяваха! Точно в този момент предпочиташе терзанията, свързани с Вайда Лу. Тя беше само една властна истеричка, докато Дейна бе унищожителна бомба.

Знаеше, че тя е там, защото паркира точно до нейната кола. Когато влезе, мисис Балч му показа как да стигне до стаята на Дейна. Той почука на вратата.

— Идвам — извика тя с дрезгавия си глас.

Преди вратата да се отвори, челюстите му така се схванаха, че му се струваше, че всеки момент зъбите му ще изпаднат.

— Ти?

Не бе сигурен дали тя наистина изрече тази дума, или само зяпна от изненада. Все едно — той не можа да отговори. Беше твърде пленен от гледката, която тя представляваше — с разрошени коси, смаян поглед и нацупени устни. Но не това, а тялото ѝ, облечено в къси панталони и прилепнала тениска, накара кръвта му да закипи.

— Какво...

— Какво правя тук ли? Това ли искаше да ме попиташ?

Тя облиза долната си устна, която остана влажна.

— Да.

— Мислех, че искаш да вземеш интервю от мен — каза той и направи наивна физиономия.

— Вярно — отвърна тя и се засмя звънливо.

— Е?

— Какво?

— Хайде.

— Къде искаш да ходим?

— Искам да поговорим.

Тя не помръдна от мястото си.

— Най-добре се залавяй за работа. Това е последният ти шанс.

— Но... не разбирам.

Той зарови пръсти в косите си.

— Аз също не разбирам много неща, но хайде все пак да вървим.

ДВАДЕСЕТ И ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

По дяволите! Ръцете ѝ така трепереха, че едва успя да закопчае панталоните си. Хвърли последен поглед в огледалото. Косите ѝ наистина бяха в безобразно състояние. Сякаш бяха настръхнали, както и цялото ѝ тяло.

Вълнение и изненада — ето това бе причината за смущението ѝ. Когато го бе видяла до вратата, облеган на касата, той ѝ се стори адски красив, но Дейна се опита да си внуши, че това нямаше нищо общо с нейното състояние. Все пак неволно бе забелязала как под ризата се открояваха мускулестите му рамене и гърди и колко добре му стояха джинсите, с които като че ли никога не се разделяше.

За секунда си помисли какво ли би изпитала, ако докосне стегнатите бедра под тях, ако...

Дейна се втурна навън от банята. Не можеше да пропилее този шанс; трябваше да измъкне от него възможно най-много информация. Нямаше намерение да се предава нито за миг на нежеланите и непознати чувства, които този мъж събуждаше у нея.

— Нямаше нужда да се преобличаш — каза той, когато тя се върна в стаята, и я изгледа от главата до петите.

Нещо в този поглед накара Дейна да изпита странното чувство, че настръхва. Знаеше какво бе това — той мислеше за онази пламенна целувка. Въпреки че никога не бяха говорили за нея, тя бе в съзнанието и на двамата — вълнуваща, пленителна, жестока.

Но това бе само проява на слабост. „Нещо, което никога няма да се повтори“ — каза си тя и увереността ѝ започна да се възвръща. Освен това, въпреки че я бе целунал така, той навярно не изпитваше повече симпатия към нея, отколкото тя към него. При тези обстоятелства, ако я мразеше, това би било добре дошло за нея, стига да не ѝ попречи да получи интервюто.

— По-добре се чувствам с дълги панталони — каза тя най-сетне, като се надяваше тонът ѝ да прозвучи делово.

Той сви рамене:

— Хайде да тръгваме.

Щом се качиха в колата, тя погледна крадешком към него и осъзна, че сърцето ѝ все още бие учестено.

— Решил ли си къде точно искаш да отидем?

— Да, но ако ти...

— Не — прекъсна го тя. — Все едно къде ще ме заведеш.

Той хвърли бърз поглед към нея и сви устни от изненада.

— Сигурна ли си?

Знаеше, че той се закача с нея, но се засмя с ослепителната си усмивка.

— Може би трябваше да кажа „стига да не е някоя дупка“.

— Знаеш ли, трябва по-често да се усмихваш.

Дейна неволно трепна, когато чу тази неочаквана забележка.

— Ти също.

Тя усети, че гласът ѝ затрепери, но не обърна внимание на това и се надяваше той да не е забелязал.

— Може би се държим така, защото сме много различни характери — той замълча за миг. — Или може би проблемът е, че имаме твърде много общи неща.

Нарочно изрече последните думи почти шепнешком и това я накара да се изчерви. Нима флиртуваше с нея? Ако бе така, защо? Да не би да се надяваше, че така ще отклони вниманието ѝ и ще я смути? Може би изпитваше удоволствие от това, че чарът му ѝ въздейства по този начин.

— Въобразяваш си, докторе — гласът ѝ бе нежен като коприна.

Погледът му отново я смути.

— Нима?

Тя смръщи чело. „Да върви по дяволите с тези свои фантазии!“ Започна да чувства напрежение у себе си. Сякаш Янси Грейнджър имаше безброй лица.

— Надявам се, че ти харесва мексиканската кухня — каза той след няколко мига мълчание.

— Тя е моя слабост.

— Добре тогава. Един мой приятел е собственик на заведението. Не е нещо луксозно и е на доста затънтено място. Не го посещават много студенти.

— Което означава, че ще бъде тихо и без проблем ще проведем нашето интервю.

Янси изведнъж сви към един паркинг, където примигваше яркочервен неонов надпис. Изключи двигателя и каза с подигравателна усмивка:

— Да изчакаме малко, а? Искам първо с удоволствие да си хапнеш вечерята.

— Не и преди да свършим с интервюто.

Знаеше, че думите ѝ ще прозвучат рязко, но не можа да се сдържи.

— Добре — каза той остро.

Щом влязоха, Дейна замълча и се огледа. Повече приличаше на кафене, отколкото на ресторант, и наистина не бе особено луксозно. Масите и столовете изглеждаха очукани, а подът бе грапав.

Но беше чисто и храната миришеше приятно. Джубоксът в ъгъла работеше с пълна сила и на близките няколко маси се бе настанила шумна компания. Истински се забавляваха.

Тя усети погледа на Янси, който леко докосна гърба ѝ. Чувстваше топлината на тялото му. Искаше ѝ се да отмести ръката си от нея.

Тя направи крачка встрани.

— Доста е шумно.

— Искаш ли да отидем другаде?

— Храната тук мирише страхотно.

Той се засмя:

— И аз съм на същото мнение. Хайде първо да хапнем, а после ще му мислим.

Откриха свободно сепаре далеч от шумната компания и седнаха един срещу друг. Тя дори не направи опит да извади бележника си, понеже разбираше, че би било невъзможно да се проведе сериозен разговор. Когато осъзна това, напрежението ѝ сякаш секна. Реши да се наслади на вечерята.

Янси я представи на своя приятел, собственика, който бе пълничък весел човек и сам прие поръчката им. След броени секунди млада сервитьорка със скоби на зъбите донесе питиетата им.

— Ммм, хубаво е — каза Дейна, след като отпи глътка червено вино.

— Радвам се, че ти харесва.

— Но мразя да пия без компания — намекна тя.

Той отговори спокойно:

— Съжалявам, аз не пия.

— Изобщо?

— Не. Любимото ми питие е чай с лед.

Тя повдигна вежди.

— Смятам, че така и трябва да бъде, щом си лекар.

Не трябваше да бърза с това заключение, но думите просто ѝ се изплъзнаха.

Той я прониза с поглед, но не каза нищо. Все пак по време на мексиканската вечеря и след това, докато пиеха кафе, тя усети, че с него става нещо.

— Докторе?

Дейна и Янси веднага се обърнаха и видяха една жена, чието лице бе доста приятно, въпреки че на дясната ѝ буза имаше белег. Но усмивката и начинът, по който погледна Янси, още повече подчертаха чара ѝ. Дейна неволно затаи дъх. Янси стана и ѝ подаде ръка.

— Здравей, Сара.

— Надявам се да ме извините, че ви прекъсвам.

Тонът ѝ бе умоляващ и тя отмести поглед към Дейна, а след това отново към Янси.

— Напротив, Сара. Радвам се да те видя. Между другото, изглеждаш чудесно.

— Нагласила съм се специално за теб — каза Сара с изпълнен с възхищение глас.

Явно смутен, Янси погледна Дейна и каза:

— Това е Сара Мълинс, моя пациентка. Сара, Дейна Байвънс.

— Здравей, Сара — каза Дейна с искрена усмивка, въпреки че бе обзета от любопитство.

Сара се усмихна и отново прикова поглед върху Янси.

— Искам още веднъж да ти благодаря за това, което направи.

— Моля те, Сара, няма нужда вечно да ми благодариш.

— Напротив, докторе — гласът ѝ затрепери. — Ако не беше твоята щедрост и талант, сега нямаше да съм жива.

Дейна забеляза, че смущението на Янси нараства с всяка секунда. „Все пак успява да се владее“, помисли си тя. Всъщност в този момент откри още една страна на противоречивия му характер:

можеше да бъде и внимателен и бе способен да изпита искрено съчувствие.

— Как са Хауърд и децата? — попита той.

Сара наклони глава наляво, а след това лицето ѝ засия.

— Добре са. Празнуваме рождения ден на най-малкото.

— Чудесно — Янси отново стисна ръката ѝ. — Предай им много поздрави от мен. Скоро ще се видим в кабинета ми.

— Благодаря — каза тя и бързо се върна при другите.

В мига, когато Янси седна, Дейна попита:

— За какво ставаше дума?

— Нищо особено.

На лицето ѝ се изписа израз на недоверие.

— Нима очакваш да ти повярвам? Тя те гледаше така, сякаш би те изяла.

Той отново я прониза с гневен поглед.

— Наистина ли си спасил живота ѝ? — продължи да разпитва Дейна.

— Да, вярно е.

— А защо каза, че си проявил щедрост?

— За бога, на теб май нищо не ти убягва!

— Аз съм журналистка, не забравяй това.

— Зная.

— Е, и?

— Една нощ у тях се промъкнал някакъв тип и я пребил почти до смърт. Имаше ужасно тежки вътрешни наранявания. Тогава мъжът ѝ беше безработен.

— Не си ѝ взел пари?

— Да, така беше, по дяволите! И какво от това?

— Значи докторът все пак имал сърце.

— Откъде, за бога, знаеш какво имам и какво нямам?

— Не знам — каза тя със същия тон, — но съм на път да разбера, нали?

— Хайде да се махаме от това място.

Дейна не помръдна.

— Къде?

— У нас или у вас?

— Може би в преддверието на странноприемницата няма да има хора.

Когато седнаха един до друг на канапето с по чаша кафе с лешников аромат, настъпи пълна тишина. Както бе предположила, в преддверието нямаше никого. Всъщност като че ли цялата сграда бе опустяла.

Дейна остави чашата си и извади бележника.

— Усещам, че вече си заредила пистолета и си готова да стреляш — каза той.

Беше чула думите му, но бе приковала поглед върху чашата, от която той отпиваше, и не им обърна особено внимание. Мислеше си, че той наистина има идеално гладки ръце на хирург, с тънки, но силни пръсти. Чудеше се дали цялото му тяло е така съвършено.

— Няма нужда да се извиняваш. Чу ме добре, така че стреляй.

„Ето го отново надменния, коравосърдечен човек“ — помисли си тя. Трябваше веднага да разбере, че приятелското му държане отпреди няколко минути е нещо твърде хубаво, за да трае дълго. Все пак тя се почувства малко по-спокойна: можеше да се справи с гнева му. Това, срещу което бе безсилна, бяха опитите му да флиртува с нея и начинът, по който ѝ въздействаше.

— Наистина имам намерение да го направя — каза тя. След това добави по-спокойно: — Виж какво, тук няма да боли като при зъболекар.

Той леко се усмихна.

— Обещавах ли?

Господи, защо имаше такава усмивка? От нея ѝ се завиваше свят.

— За съжаление нищо не обещавам.

— Така и предполагам.

— Е, да започнем отначало.

— По-добре не.

Дейна едва успя да овладее нетърпението си.

— Тогава просто се опитай да кажеш нещо.

— Добре. Защо ти се стори толкова странно, че не пия? Сигурен съм, че се мъчеше да свържеш това с нещо, което си чула.

Въпросът му я смути.

— Може би — тя замълча за миг. — Разбрах за делото за лекарска небрежност.

Думите сякаш увиснаха във въздуха.

— Какво още знаеш?

— Знам и за историята с изчезналите пари.

Лицето му доби цвят на восък, а очите му приковаха поглед в нея и задълго останаха върху гърдите ѝ, сякаш искаше да я накара да съжалява, че е засегнала тази тема.

— А, значи наистина дебнеш хората и подслушваш през затворени врати.

Тя не се предаде въпреки сарказма му.

— Искам да зная дали си виновен за първото и дали си замесен във второто.

— Не мисля, че това е твоя работа.

— Защо ли не съм изненадана, че говориш така?

Въпреки че изражението му остана спокойно, Дейна разбра, че е истински разтревожен.

— Какво още знаеш, по дяволите? — попита той и се надвеси над нея.

Тя се изправи, но се отдръпна от него.

— Тогава какво би могъл да ми кажеш?

Той се засмя ехидно:

— Значи искаш да говорим само за тези скалъпени скандали.

— Ако нямаше какво да криеш, не би имал нищо против да поговорим за това.

— Ама и теб си те бива.

— Благодаря. Знам още, че си свързан по някакъв начин с конгресмена Крауфорд.

В помещението настъпи смразяваща тишина. Челюстта му затрепери от гняв.

— Не зная откъде си получила тази информация, но най-добре забрави.

— Както искаш — очите ѝ засвяткаха. — Но все пак трябва да ми кажеш нещо.

— Проклет да съм, ако ти кажа! Но знай, че не бих рискувал кариерата си.

— Защо ме разиграваш така? Ако нямаш тайни, защо просто не отговориш на въпросите ми?

— Имам по-добро предложение — каза той и бавно се приближи към нея. — Защо не спреш, преди да си се издънила? Вземи си бележника и писалката и закарай стегнатото си задниче обратно там, откъдето си дошла.

— Ти наистина си копеле!

Дейна вдигна ръка, готова да му удари плесница, но той бе твърде бърз.

Хвана китката ѝ, изви ръката ѝ и грубо я притегли към себе си. Впи горещите си жадни устни в нейните.

Кръвта ѝ закипя, когато почувства допира на тялото му, устните му безпощадно притиснаха нейните, а езикът му навлезе дълбоко в устата ѝ. Усети как през тялото му премина тръпка, а след това чу стона му и почувства, че устните му леко се отпуснаха. В този миг тя се отдръпна и го изгледа смаяно.

— Следващия път няма да се задоволя само с целувка.

След тези думи той се обърна и излезе. Дейна остана като вцепенена, сърцето ѝ биеше до пръсване и тя почувства затопляне между бедрата.

ДВАДЕСЕТ И ПЕТА ГЛАВА

Дните се топяха. Часовникът в съзнанието на Дейна тиктакаше все по-силно. Трябваше да събере мислите си, да подреди сведенията, които бе получила досега за противоречивата личност на доктор Грейнджър, и да ги изложи върху лист хартия. Вместо това, тя продължаваше да се мотае, като че ли разполагаше с неограничено време.

Може би се дължеше на пролетната умора. Сладникавият аромат на орловите нокти нахлуваше през отворения френски прозорец. Досега почти не бе имала време да постои на балкона на стаята си, през който се стигаше до малък вътрешен двор.

Дейна се облегна на вратата и се загледа в една червеношийка, която раздвижи криле, спусна се към шадравана и бързо излетя от водата. Това ѝ се стори толкова невинно забавление. С меланхолична усмивка се върна до старинната масичка, която използваше за бюро.

Седна и погледна часовника си. Десет часът. Пръстите ѝ трябваше отдавна да са започнали да удрят по клавишите на портативния ѝ компютър, но мислите ѝ бяха твърде объркани и не можеше да се съсредоточи. Все пак позвъни на Уейд Лейнджли в „Исиус“ и му остави съобщение да ѝ се обади.

Дейна отново се загледа навън и се замисли за прекрасния ден, толкова подходящ за пикник в гората, а след това — дълги часове, изпълнени с любовни ласки...

Буца заседна на гърлото ѝ. Дейна се закашля, за да я пропъди и да не заплаче. Пое си дълбоко дъх. Отново се бе разсеяла. Никога по-рано не се бе предавала на подобни мисли, никога не бе изпитвала такова желание някой мъж да я докосва нежно, въпреки че толкова години се беше старала да прикрие своето отвращение само за да не обиди някого. Все пак Руни бе забелязал това.

Но не и Янси.

Тя знаеше защо. Янси получаваше това, което искаше, без да мисли за последствията. Както бе ѝ казал, той искаше повече. А дали

това не бе причина за нейната разсеяност? Или собственото ѝ страстно увлечение по него?

Не. Със сигурност. Но въпреки че се опитваше да го отрече, при спомена за горещите му устни, притиснали нейните, краката ѝ се подкосяха. Отпусна се в единия край на леглото и започна да проумява жестоката истина. Изгаряше от желание да усети как ръцете му докосват тялото ѝ, да го почувства в себе си, да се отдаде на горещата страст, да изпита върховна наслада...

Дейна скочи и изтича на терасата, обзета от гняв към себе си заради тези мисли. Скръсти ръце на гърдите си и ги притисна. Последното нещо, което ѝ бе нужно, беше да се обвърже с този егоистичен и похотлив мъж.

Тя и Янси нямаха нищо общо по характер, нищо съществено. Неговата груба и необузdana натура, в комбинация с типичната за аристократите надменност, я отблъскваше. Освен това той бе всеизвестен женкар, което го правеше дори опасен.

Тяхната амбициозност бе единственото им общо качество. Тя бе твърдо решена да се издигне до върха на кариерата си, а той — на всяка цена да остане на върха на своята.

Звънът на телефона ѝ се стори далечен, но не беше. Тя се втурна вътре и грабна слушалката.

— Ало.

— Мис Байвънс?

Отначало не разпозна мъжкия глас. Беше очаквала да ѝ се обади Уейд Лейнджли, но не бе той. Все пак бе чувала този глас и преди, но не можеше да си спомни къде.

— Да — каза тя.

— Броуди Калхоун.

— О, докторе, толкова се радвам да ви чуя.

Би се обзаложила, че се обажда, за да провери дали Янси се е съгласил да ѝ съдейства. Сега щеше да научи всичко. Той се засмя:

— Като че ли сте изненадана.

— Всъщност наистина не очаквах.

— Първо, бих искал да зная дали...

— Не, не се получи.

Последва кратко мълчание, по време на което Дейна си представи ясно какво ставаше в съзнанието на Калхоун.

— Вижте, мис Байвънс...

— Всичко е наред, всъщност мога да се разбера с доктор Грейнджър. Възнамерявам да довърша този материал със или без неговото съдействие.

Броуди въздъхна шумно:

— Понякога ми иде да го ударя. Кълна се, че е така!

Дейна се усмихна.

— Явно той е способен да събуди подобно желание у всички.

— Може би ще получите нова възможност по-скоро, отколкото си мислите — продължи той с по-оптимистичен тон. — Тази вечер в заседателната зала ще има представяне на макета за болницата в много тесен кръг. Мисля, че бихте искали да присъствате. Там ще бъдат членовете на комитета и още няколко души, които са подпомогнали нашата кауза.

— Благодаря, докторе. С удоволствие ще дойда.

— Ще се видим довечера.

Тя изпитваше ужас от мисълта да бъде в едно и също помещение с Вайда Лу и Янси, но не можеше да пропусне тази възможност да се срещне с членовете на комитета.

Питаше се дали някой от тях знаеше, че Шелби Тримейн вероятно е променил намерението си за земята. Канеше се да загатне това пред Янси, но нещо я бе възпряло. Тя се усмихна. Ако не друго, това събрание поне щеше да е интересно.

Телефонът отново иззвъня и тя се стресна.

— Ало.

— Дейна, ти ли си?

Беше Уейд Лейнджли.

— Да, господине.

— Радвам се, че се обади. Щях да ти звънна, за да ти възложа един репортаж. Как върви работата?

— Напредвам лека-полека — отговори Дейна уклончиво.

— Това звучи доста общо.

Тя се засмя:

— Попаднах на няколко следи, но още не мога да ги свържа.

— Все още ли мислиш, че от това би могъл да се получи сензационен материал?

— Без съмнение.

Дейна обясни, че вероятно има и друг кандидат за въпросния терен и този факт представлява истинска бомба със закъснител.

— Проверих това лично, но нямам връзка...

— Не се тревожи. Веднага ще изпратя Тим Гарисън. Той ще ти се обади.

— Благодаря ви — каза Дейна. — И благодаря за обаждането.

В стаята бе доста шумно. Щом премина през голямата двойна врата, Дейна се спря и огледа покритите с плюш мебели, дългата махагонова маса, столовете с високи облегалки, скъпите картини, някои от които бяха наистина ценни.

Когато пред погледа ѝ се появи майка ѝ, тя замръзна. Вайда Лу разговаряше с единия от членовете на комитета, Лестър Мейфийлд, като със свой обожател.

Въпреки неудържимия гняв, който изпитваше към майка си, Дейна остана спокойна. Вайда Лу беше облечена с бледолилав ленен костюм, който, както си помисли Дейна, струваше цяло състояние. Но не само тези скъпи дрехи привлякоха вниманието ѝ. От мястото, на което бе застанала, Дейна не виждаше нито една бръчка по лицето на майка си, нито един неприбран кичур в косите ѝ.

Никога по-рано не бе виждала човек, чието лице и коси да изглеждат като колосани или изсечени от желязо. Едва не избухна в истеричен смях, когато очите ѝ срещнаха тези на Вайда Лу.

След няколко мига Вайда Лу дойде при нея.

— Какво, по дяволите, правиш тук? — изсъска тя с фалшива усмивка.

— Бях поканена.

Гласът на Дейна бе съвсем спокоен. Лицето на Вайда Лу доби леден израз.

— Е, не си добре дошла тук.

— Не започвай нещо, което не можеш да довършиш, Вайда Лу.

Чертите ѝ се събраха така, сякаш бе почувствала остра болка.

— Ти изобщо не можеш да се мериш с мен, малка кучко. Да не кажеш, че не съм те предупредила.

Вайда Лу се отдалечи, а Дейна се почувства истински сломена.

— Радвам се, че го направихте.

Дейна едва не подскочи, когато неочаквано чу този глас. Тя се усмихна, щом срещна погледа на тъмните му очи.

— Радвам се, че ме поканихте.

— Хайде, ще ви почерпя едно питие, а след това ще ви покажа макета — той замълча за миг. — Обещавам, че после ще ви оставя на мира. Зная, че бихте искали да поговорите с всички присъстващи.

— Разрешавате ли да направя снимка?

— Бих се разочаровал, ако не го сторите.

Минута по-късно членовете на комитета стояха пред макета. Бяха се събрали и други хора. Доктор Калхоун я представи на тези, с които не се бе запознала. Тя размени по няколко учтиви думи с всеки от тях, а след това насочи вниманието си към макета.

— Е?

— Това е... това е...

Тя не успя да намери точните думи. Броуди се засмя така, сякаш гласът извираше от корема му.

— Харесва ми тази реакция. Просто нямате думи.

Дейна бе силно впечатлена от миниатюрния модел на болницата. Ако тя станеше реалност, наистина Шарлътсвил и Янси Грейнджър биха се прочули. Може би първо той, а след това градът.

— Чувствате се като дете, на което са подарили нова играчка, а?
— попита тя.

— Още по-лошо — призна Броуди и отново се засмя. Точно в този миг влезе Янси. „А — помисли си тя, — ето че и докторът пристигна и навярно очаква да получи почести.“

При тази мисъл Дейна внезапно се изчерви. Сведе поглед към чашата с вино, за да скрие смущението си от завеждащия „Личен състав“.

„Не се предавай на чара му — каза си тя. — Той е просто един мъж, който от време на време си позволява по някой флирт. Трябва само да си внушиш, че ти е безразличен.“

— Е, подготвен ли е теренът за строежа?

Тя знаеше отговора, но бе любопитна да разбере дали още някой е предположил, че Шелби Тримейн може да продаде земята на друг кандидат.

— Все още не, но скоро и това ще стане — каза Броуди. — Трябва само да съберем още малко пари. Семейство Тримейн

стопроцентово са на наша страна.

„А тогава защо не искат да ви дадат земята?“ — искаше да попита Дейна.

— Чувствайте се свободна да правите каквото желаете — Броуди стисна лакътя ѝ. — До скоро виждане.

Когато остана сама, Дейна направи няколко снимки и се приближи към изкусно изработения макет. Не беше нужно да се обръща, за да разбере, че той е зад нея. Тя долови аромата на одеколона му и усети топлината на неговото тяло — и двете бяха неустойими.

— Все още си ядосана, нали?

Тя се обърна рязко.

— А ти как мислиш?

— Е — каза той, — мисля, че си по-прелестна, отколкото една жена има право, да бъде.

Мълчанието, което последва, ѝ въздейства така, сякаш я бе докоснал. Тя отново се изчерви, този път толкова силно, че страните ѝ пламнаха. Той беше толкова близо до нея, а дръзкият му поглед я накара да загуби самообладание.

— Явно имаш железни нерви.

Прехапа устни до кръв.

— Зная. Но ти все още искаш това интервю...

— Доктор Грейнджър!

Щом чу силния глас, той замълча. Обърна се, но не преди Дейна да успее да надникне над рамото му.

В стаята стоеше Албърт Рамзи с толкова широка усмивка, че порите по лицето му се бяха врязали дълбоко.

— Какво бихте ми казали за конгресмена Крауфорд, докторе?

В помещението изведнъж настъпи гробна тишина.

— Кой, по дяволите, сте вие? — попита Янси и се приближи към Рамзи.

— Журналист съм. И зная за вас и конгресмена — Рамзи обходи с поглед стаята и зае важна поза, сякаш му бе приятно да е център на вниманието. — Затова най-добре се дръжете като послушно момче и си признайте.

Янси отново се обърна към Дейна и каза със смразяващ тон:

— Значи така ми отмъщаваш, разприказвала си се пред това копеле?

— Полудял ли си? — извика Дейна. — Аз...

Той я изгледа с леден поглед от глава до пети.

— Спести ми обясненията!

— Хайде, докторе, няма не е вярно, че Крауфорд ви е обещал солидна сума, ако...

Янси удари с юмрук Рамзи по носа. Дейна потрепери, а от всички краища на залата се чува възгласи.

— Ще съжаляваш за това, копеле! — заканително каза Рамзи, докато се изправяше на крака.

— Не толкова, колкото ти, ако не си прибереш фотоапарата и не изчезнеш оттук.

ДВАДЕСЕТ И ШЕСТА ГЛАВА

Нютън Андерсън се оригна.

Огледа се наоколо, за да види дали не го е чул някой и това го накара да се почувства като глупак, защото в офиса нямаше друг, освен него. Отново се оригна и направи гримаса. Патеше си заради малките си гастрономически прегрешения.

— По дяволите! — измърмори той, отвори чекмеджето пред себе си и потърси там шишенцето с дражета. Сложи в устата си две от тях и ги захруска. Имаше нужда от незабавно облекчение. Цялата му стомашна област бе пламнала заради пържените чушки, които яде на вечеря.

Не можеше да повярва, че позволи на онази мексиканка да го храни в устата със своите „начос“ и да го налива с бира. След това беше толкова пиян и зле, че му се искаше да ѝ каже да си върви и да го остави на мира. Но не бе го направил. Като пълен идиот беше ѝ позволил да го възседне и да го язди, докато и двамата бяха напълно изтощени.

Миг след като затвори вратата след нея, се втурна в банята и сякаш всичките му вътрешности се изляха. Бе погледнал надолу да се увери, че ноктите на краката му все още са си на мястото.

Сега Нют броеше минутите и чакаше таблетките да подействат. За днес бе запланувал три важни срещи: две във връзка с работата и една за специалния му проект. Погледна часовника си, който показваше, че неговите избраници трябва да пристигнат всеки момент. Всеки от тях бе обещал да предостави известна сума, но той все пак се притесняваше. Какво щеше да стане, ако променят намеренията си? Ами ако не се съгласят да рискуват парите си?

Стомахът му отново се разбунтува. Ненавиждаше се заради своето черногледство, но трябваше да бъде подготвен, ако днес плановете му неочаквано се объркат. Онези „начос“ не бяха единствената причина за стомашните му болки. Страхът, че нещо може да се провали, също допринасяше за състоянието му.

По дяволите, за нищо на света не би допуснал това начинание да завърши с провал!

Телефонът иззвъня. Беше твърде рано и секретарката му не бе пристигнала, затова вдигна сам.

— Андерсън — каза той троснато.

След като изслуша събеседника си, изражението му се промени напълно. Усмихна се и се почувства облекчен.

— Не бихме могли да очакваме нещо по-добро дори ако го бяхме планирали.

Човекът от другата страна се засмя:

— Знаех си, че тази новина ще те зарадва.

— Само ме дръж в течение, чуваш ли? Въпреки че не сме сторили нищо особено, шансът е изцяло на наша страна. Нямах си представа колко съм щастлив.

— Знаех, че ще се почувстваш така — той помълча няколко мига. — Като заговорихме за пари, нали не си забравил, че част от печалбата се пада на мен?

Андерсън се намръщи.

— Аз държа на думата си. Ще си получиш парите.

Току-що бе затворил телефона, когато вратата се отвори и другите влязоха. Андерсън се отпусна на стола и се ухили.

— Заповядайте, господа.

Едуин Миншоу, банкерът, го погледна учудено.

— Я виж ти колко сме весели. Да не би някой да ти е звъннал по телефона снощи?

— И снощи, и тази сутрин, приятелю. Само че бяха различни хора.

Бартън Енгълс разцепи въздуха с ръка.

— Престани да се правиш на интересен и говори по същество.

Нютън изчака, докато и третият — Уинстън Тейлър, седна.

— Ще ви кажа за един телефонен разговор, който проведох преди малко с нашия човек.

— Е, не ни дръж в напрежение — каза Миншоу нетърпеливо.

— Ами, изглежда, нашият доктор още веднъж си е проиграл шанса — Нют се засмя: — Халосал някакъв репортер пред очите на доста важни персони. Само си помислете как биха реагирали богатшите от града, особено Шелби Тримейн.

Всички се засмяха.

— Както виждате, късметът е на наша страна — продължи Нют, — но бих искал да зная дали всеки от вас е готов с парите, които обещахте. Скоро ще трябва да започнем да действаме. Особено сега, щом доктор Грейнджър се е издънил.

Енгълс посочи с палец надолу. Нют се засмя:

— Не бих могъл да го кажа по-добре.

Дейна не можеше да си намери място. Случката от заседателната зала оживяваше в съзнанието ѝ отново и отново, докато накрая тя се почувства напълно изтощена. В един миг изпитваше желание да нахока Янси за това, че я обвини да има нещо общо с хора като Албърт Рамзи. В следващата минута бе готова да му стисне ръката и да го поздрави за сполучливия удар по противната уста на Рамзи.

Но бързо отхвърли последната мисъл, щом си спомни презрението, което видя в очите му.

За какъв се мислеше той? Тя се гордееше с работата си не по-малко, отколкото той със своята. Това, че бе споменала пред него името на конгресмена, не означаваше, че се е разприказвала пред някого.

Тези мисли я накараха да потърси Ейприл. Завари я сама вкъщи да пече бисквити за някакво училищно тържество. Ейприл се зарадва, щом я видя, въпреки унилото настроение на Дейна. Наля две чаши студен ментов чай и я придружи до масата в малката всекидневна.

След това Ейприл повдигна вежди и попита:

— Какво е направил този път?

— Откъде знаеш?

— Имам силно развито шесто чувство.

— Той притежава всички качества, които съм мечтала да открия у един мъж — очите на Дейна заблестяха. — Своенравен, непокорен...

— Охо! Какво толкова стана?

Дейна ѝ разказа.

— Жалко, че не бях там.

— Напротив.

— А има ли право да те обвинява?

Дейна я погледна с недоумение.

— Ейприл! Не вярвам да смяташ, че бих направила подобно нещо.

— За бога, нима не разбираш от шега?

Дейна не каза нищо, само отпи глътка от студеното питие, понеже бе открила, че това донякъде успокоява нервите ѝ. Никак не ѝ се искаше да занимава приятелката си със себе си, но не знаеше какво друго би могла да стори. Чувстваше се така, сякаш към нея се спускаше лавина, който тя не можеше да спре.

— Знаеш ли какво мисля? — попита Ейприл.

Дейна все още бе леко раздразнена.

— Ами ако ти кажа, че това няма никакво значение?

— Все пак ще ти кажа.

Тя се засмя:

— Така си и мислех. Е, кажи ми.

— Смятам, че му дължиш обяснение — Ейприл протегна ръце напред. — Преди да се ядосаш, поне ме изслушай. Не казах извинение, а обяснение. Това са две съвсем различни неща.

Дейна замълча.

— Виж, помисли поне минута.

— От вчера насам все това ми е в главата.

— Друго имах предвид. Опитвам се да те накарам да се поставиш на неговото място. Нима ти не би реагирала по същия начин?

— Не.

Ейприл изсумтя:

— Хайде де! Ти си му казала в очите, че знаеш за конгресмена, и още тогава това го е вбесило. Не смяташ ли, че с така?

— Права си — отговори Дейна с нежелание.

— Е, и ето че се появява онзи малък негодник, застава пред него с апарат и бележник и твърди, че знае точно това, с което ти си го стреснала.

— Е, и?

Ейприл изглеждаше доста ядосана.

— Напълно логично е доктор Грейнджър да си направи извода, че с Рамзи сте в комбина.

— Прощавам ти за последните думи само защото си ми приятелка.

Ейприл се захили:

— Нали разбираш какво искам да кажа?

— Разбирам, но не съм казала нито дума на онова влечуго Рамзи, а Янси е сигурен, че съм го направила, и това го вбесява.

— Тогава кажи му. Нека научи истината. Свали този товар от раменете си.

— Той не би искал да ме види.

— Шегуваш ли се?

— Не. Разиграва ме и се опъва за това интервю още от първия път, когато се опитах да си уредя среща, и все още не съм успяла да го взема.

— Явно не иска да разговаря с теб.

— Може би ти би могла да поговориш с него — Дейна се усмихна почти незабележимо.

— За бога, бих искала да направя за теб нещо повече — засмя се Ейприл! — Сериозно или не, не можеш вечно да се измъкваш. Освен това, не си спомням да си отстъпвала пред някое предизвикателство — тя се наведе напред. — Не го изпускай. Направи всичко възможно да напишеш този материал.

Дейна помисли за миг, а след това се втурна към приятелката си и я прегърна.

— Благодаря ти!

— Какво... къде отиваш? — запелтечи Ейприл.

Янси прикова поглед в окървавените кокалчета на китките си и осъзна, че би трябвало да изпитва угризения. Но не чувстваше никакво разкаяние. Ако имаше възможност отново да избира, би ударил мазното копеле дори по-силно.

В първите мигове след като репортерът излезе, залитайки, през вратата, никой не бе посмял да проговори, дори Броуди. Янси почти не им бе дал възможност да кажат нещо. Веднага бе хукнал към кабинета си, за да позвъни на конгресмена Крауфорд с надеждата, че все още не е твърде късно да се овладее положението. Щом обясни какво се е случило, конгресменът му каза за обаждането на Дейна.

— Не знам как е разбрала — каза Янси, който трепереше от гняв, — нито пък онзи идиот Рамзи.

— Не те обвинявам. В моята работа стават такива гадости. Все пак ще направя всичко възможно да защита правото си на личен живот.

— Аз също, господин конгресмен, аз също.

Току-що бе затворил телефона, когато Броуди Калхоун се втурна в кабинета с разкривено от гняв лице.

— Това, което направи, е истински гаф.

— Не започвай да ми се караш — тонът на Янси бе унил. — Не съм в настроение.

— Не бил в настроение! — Броуди се засмя иронично: — Явно не е нужно да си в настроение, за да провалиш целия проект.

— Какво, по дяволите, трябваше да направя?

— Със сигурност не да си изтървеш нервите — отвърна Броуди троснато, като се задъха и лицето му почервения.

— Най-добре се успокой, преди да си получил удар.

Броуди стовари юмрук върху бюрото на Янси.

— Длъжен си да се извиниш на всеки от членовете на комитета и те съветвам да го направиш.

Янси не трепна.

— Няма да стане.

— Не бъди толкова сигурен. Отношението и държанието ги винаги са били отвратителни, но напоследък си направо непоносим. Опомни се, Грейнджър, предупреждавам те. Никой не иска едно заредено оръжие да командва парада.

Този разговор се бе състоял предния ден. Днес настроението му бе още по-мрачно. Той затвори очи, но отново видя лицето на Дейна.

Тя го подлудяваше, изпълваше го и с желание, и със страх. Не бе сигурен кое от двете е по-силно. В момента имаше чувството, че страстта го е завладяла изцяло. Именно затова тя беше опасна.

Трябваше да стои далеч от нея, но не можеше. Тя нямаше да тръгне, докато не й даде това, което иска. А да се приближи до нея бе равносилно на самоубийство.

Не можеше да забрави ужаса, който се бе изписал на лицето й, след като той изрече обвинението си. А може би беше невинна? Дали не беше я обвинил несправедливо? Все едно. Така или иначе, трябваше да поговори с нея.

Отегчен от тези мисли, Янси отвори очи. Точно тогава почувства как нечий ръце обхванаха раменете му изотзад. Стресна се, понеже не

бе разбрал, че не е сам.

— Помислих си, че сигурно се нуждаеш от утеха — прошепна Вайда Лу и прокара устни по врата му.

Тя го отблъскваше, но той направи усилие да потисне импулсивното си желание да я нахока. На всяка цена трябваше да запази хладнокръвие.

— От два дни се чувствам така.

С тих глас и поглед, пълен с нежност, тя каза:

— Ами ако съм дошла, за да ти помогна?

— Не бих повярвал. Не си спомням някога ти и Броуди да сте били на едно мнение, особено когато става дума за проекта.

— Е, за това си прав. Но вчера наистина беше непослушен.

— Аз не съм дете, Вайда Лу.

— Тогава престани да се държиш като дете. Опитвам се да мисля за теб като за мъжа, с когото прекарах най-хубавата нощ в живота си.

Вътре в себе си Янси потрепери.

— Да не мислиш, че ми е забавно? — каза той и изфуча. — Наистина се чувствам смазан.

— Докога ще продължаваш да играеш тази глупава игричка?

В гласа ѝ отново прозвуча язвителна нотка, но той се престори, че не забелязва. Все пак трябваше да се съобразява с Броуди.

— Казах ти, никой не ме харесва.

— Не е вярно.

Тя отново се приближи към него и прокара дългия си нокът по бузата му.

Янси направи усилие да остане неподвижен. Едва сдържаше желанието си да отблъсне ръката ѝ.

— Моментът не е подходящ да ме ядосваш и прекалено да си вириш носа.

Преди да разбере намеренията ѝ, тя стисна челюстта му между пръстите на едната си ръка, придърпа главата му надолу и го целуна страстно по устните.

След това се отдръпна назад и каза с дяволита усмивка:

— Ще ти се обадя.

В момента, в който вратата се затвори след нея, Янси изтри устни с опакото на дланта си. Господи! Не можеше да понесе мисълта,

че Вайда Лу го бе целунала, особено след като бе вкусил от сладостта на устните на Дейна.

Той изстена: беше невероятно напрегнат. Дейна го бе променила. Беше се превърнал в развалина и емоционално, и физически, и сексуално. Не би й позволил да му причинява това.

Броуди беше прав: трябваше да се стегне, преди да стане твърде късно. Желаше я, но тя бе забранен плод. Това бе всичко.

Едва след като си замине, спокойствието му щеше да се върне. Въпреки че се колебаеше как да постъпи, той знаеше, че няма избор.

ДВАДЕСЕТ И СЕДМА ГЛАВА

Стаята беше прекрасна. Пържолите бавно се печаха върху скарата; салатата бе сложена в хладилника, за да се охлади; десертът беше в кабинета му. Единственото, което Янси не бе свършил, беше да подреди масата. По дяволите, беше готов да се храни дори на терасата, на сгъваемата масичка, стига само тя да дойде.

„Разбира се, че ще дойде“ — каза си той; сам щеше да я вземе. Ами ако не беше в странноприемницата? Щеше да я намери. Щеше да направи всичко възможно, за да сложи край на тази нелепа история. Междувременно си състави план. Щеше да ѝ каже няколко незначителни неща, за да задоволи любопитството ѝ към личността му, и след това да насочи разговора към проекта и терена за болницата.

Толкова беше просто. Ако бе разсъждавал с главата си, тя отдавна щеше да е написала материала и да е изчезнала от живота му.

Все пак знаеше, че щом я види, трябваше да внимава. Бе достатъчно само да се приближи към него, за да го възбуди. Но никога вече нямаше да я докосне. За нищо на света. Не можеше да си позволи повече да флиртува с тази заплаха, особено сега — след като бе разбрал коя е всъщност и бе осъзнал, че тя може да го съсипе.

Изведнъж, Янси се плесна по челото, защото се сети какво бе забравил — вино. Е, щеше да ѝ предложи студен чай. Той грабна ключовете от колата си и тъкмо се отправяше към вратата, когато чу звънеца.

Застина. Вайда Лу? „Не обръщай внимание“ — каза си той. Ако не ѝ отвори, щеше да си тръгне. Но сигурно бе видяла колата му. Янси съчини репликите, с които ще я посрещне, втурна се към входната врата и рязко я отвори.

Но там не стоеше Вайда Лу, а тя — Дейна. Опита се да прикрие изненадата си, но знаеше, че няма да успее. Почувства как лицето му пребледня и за миг остана безмълвен.

— Аз лично не обичам неканени гости, а ти?

За бога, от този леко дрезгав глас, който сега звучеше малко неуверено, му се завиваше свят. По гръбнака му пропълзяха тръпки.

— Зависи кой е гостът.

Погледите им се срещнаха и останаха така няколко секунди.

— Ами влез — каза той най-сетне и се отдръпна назад.

Тя се поколеба, преди да прекрачи прага, но не откъсна поглед от него, а прекрасните ѝ очи днес изглеждаха по-скоро сини, отколкото сиви.

— Сигурен ли си, че искаш да вляза?

— Абсолютно.

Неговият глас също бе леко пресипнал, но не можеше да стори нищо.

Дейна мина покрай него и влезе във всекидневната на ергенското му жилище. Той бавно я проследи с поглед, като си мислеше колко привлекателна изглежда с джинсите и оранжевото ленено сако. Както обикновено, тесните джинси стояха съвършено на дългите ѝ стройни крака, а в контраст със светлия цвят на сакото косите ѝ изглеждаха потъмни и още по-красиви.

Сякаш усетила любопитния му поглед, тя внезапно се обърна назад. В този миг той забеляза как бялата блуза подчертава формата на гърдите ѝ и тънката ѝ талия над кожения колан.

Отмести поглед точно когато тя раздвижи ноздри и попита:

— Какво мирише така вкусно?

— Пържоли.

Тя се стресна.

— О, да не би да очакваш някого?

— Надявах се да имам гости.

— Не... не разбирам — продължи тя и изразът ѝ я издаде, че се чувства не по-малко неловко.

Той се засмя, като се надяваше, че така и двамата ще се успокоят.

— Разбира се. Дълга ти обяснение.

Той я последва до средата на стаята, като се стараеше да стои на известно разстояние.

— Всъщност очаквах точно теб.

— Мен ли?

— Да. Едната от онези пържоли на скарата е за теб.

— Но...

— Зная, че ти се струва странно. Всъщност тъкмо се канех да се кача в колата и да дойда при теб, за да те поканя на вечеря.

— Лъжеш.

— Кълна се, че е така!

— Но защо? — изражението ѝ стана мрачно. — След онази сцена в...

— Именно затова приготвям вечеря за теб. Постъпих неразумно.

Тя завъртя глава встрани и удължените вечерни сенки заиграха по лицето ѝ.

— Това извинение ли е?

— Нещо подобно — каза той и ѝ се усмихна едва забележимо, като прикова поглед върху устните ѝ.

Тя ги облиза и поклати глава, сякаш не можеше да повярва, че се случва наистина.

— Е, какво ще ми кажеш сега? — попита той.

— Искаш да знаеш защо се появих така неочаквано?

— Да.

— Явно ние двамата сме имали едно и също намерение, само че по различни причини. Искях да те уверя, че не действам подмолно, каквото и да си си помислил.

— Значи наистина не си казала на онова влечуго за конгресмена Крауфорд?

Дейна рязко вдигна глава.

— За нищо на света не бих го направила. По всякакъв начин се опитвам да избягвам Рамзи.

— Идеята ми се струва добра.

— Вярваш ли ми?

— Да.

— Това ли е всичко? Имам предвид...

— Зная какво имаш предвид. Ще ти отговоря. Не, няма да ти разкажа за конгресмена Клейтън Крауфорд.

— Добреее. Но няма да ми откажеш да поговорим за няколко други неща?

— Мисля, че това може да се уреди.

Тя кимна, но не каза нищо и погледите им отново се срещнаха.

Беше толкова близо до него. Усещаше аромата на парфюма ѝ, както и неустоймото ѝ сексуално излъчване, което го бе възбудило още

когато я видя за първи път в ресторанта. Внезапно бе обзет от толкова силна уплаха, че едва успя да промълви:

— Надявам се, че не си вечеряла.

— Не съм.

Малко по-късно вече седяха на терасата с по една празна чиния пред себе си.

— Стана ми тежко — каза Дейна, облегна се назад в креслото и потърка корема си. — Не си спомням кога за последен път съм яла толкова много.

— Радвам се, че ти хареса. Не съм добър готвач.

Тя го изгледа недоверчиво.

— Изобщо не ти вярвам. Просто се опитваш да си изпросиш комплимент.

— Може би — каза той с усмивка, удивен, че бяха започнали нормален разговор между възрастни хора. При създалите се обстоятелства това бе голяма крачка напред. — Наистина обичам да готвя, но невинаги имам време да се правя на Марта Стюърт.

Дейна се засмя:

— Разбирам — отпи глътка студен чай. — Каж ми все пак, какво те накара да се посветиш на лекарската професия?

Янси се отпусна назад на тапицирания стол от ковано желязо.

— Както ти самата каза, бях маниак на тема жаби. Наистина обичах да изтръгвам онези малки крачета.

— Говоря сериозно.

— Дядо ми беше лекар. Сигурно съм се метнал на него.

— А родителите ти? Те одобриха ли решението ти?

— Това съвсем не ги интересуваше. Бяха твърде заети да си прахосват парите по света.

— Те са починали — каза тя плахо.

— Да, значи не би трябвало да говоря лоши неща за тях.

Тя го погледна смаяно.

— Явно не си се разбирал с тях.

Той се засмя иронично:

— Може да се каже.

— Би ли споделил нещо повече?

— Не.

Знаеше, че би било безполезно да спори с него и веднага смени темата:

— Любопитна съм да разбера защо избра да се занимаваш именно с лечение на стерилитет. Сигурно е имало причина.

Искаше му се да каже: „Ти, ти беше причината“, но не можеше. Това бе тайна, която щеше да пази до гроб.

— Не съм сигурен. Знаех, че искам да стана специалист в някоя област. Тогава това беше нещо сравнително ново. А и сред гинеколозите бе настанало всеобщо отчаяние.

— Прав си за това — каза тя и прехапа долната си устна.

Последва дълго мълчание. Янси въздъхна дълбоко и се опита да мисли за прекрасната вечер, а не за това колко прелестна е тя. Някъде наблизо свиреха щурци, а във въздуха се носеше ароматът на цветята от саксиите на терасата му. В небето нямаше нито един облак. Все още не се бяха появили звезди, но скоро те щяха да запламтят като пламъчета от рая.

— Резултатът от изследванията ти е добър. А за останалото...

Тя знаеше, че нарочно изрече тези неочаквани думи, за да я изтръгне от мислите ѝ. Но успя да прикрие смущението си, като го погледна право в очите и попита:

— Какво искаш да кажеш?

— Искам да кажа, че единственият начин да разбереш със сигурност дали можеш да забременееш с да опиташ.

— Няма изгледи това да стане скоро.

Говореше спокойно, сякаш се шегуваше, но той знаеше, че е събудил у нея други мисли. Когато повдигна чашата към устата си, ръката ѝ затрепери. Той не откъсна поглед от нея, докато устните ѝ се свиха и докоснаха ръба на чашата, и за миг остана като хипнотизиран, защото почувства, че отново го обзема страстно желание.

— Ти май не си падаш много по мъжете?

Дишането ѝ стана неспокойно, но тя направи усилие да прикрие това. Не искаше да му позволи да излезе победител в играта, която бяха започнали.

— Напротив, има мъже, които харесвам.

— Но само отдалече, а?

— В момента най-важното нещо за мен е кариерата ми — тонът ѝ бе по-строг. — Нямам време да мисля за семейство и деца. Може би

никога няма да имам.

— Тогава защо беше толкова важно да провериш? Все още не ми е съвсем ясно.

— Не съм длъжна да ти давам обяснения.

Тонът ѝ бе така равнодушен, сякаш говореха за нещо съвсем незначително. Но тя прехапа устни и това бе знак, че се старае да съдържи нервите си само защото искаше интервюто.

Той не я остави на мира.

— Твоето желание да разбереш дали можеш да забременееш няма нищо общо с това, че нямаш време да мислиш за семейство и деца.

Дейна пребледня, а след това се изчерви.

— Май доста се отклонихме от темата. Не съм дошла тук да обсъждаме моите проблеми.

— Сигурно говориш така, защото се страхуваш — гласът му бе тих и предпазлив.

— Не.

Тя отмести поглед встрани. Беше сигурен, че не казва истината: че истински желаше да има дете, иначе не би събрала смелост да търси помощ в неговата клиника. Страхуваше се — беше убеден в това.

За бога нямаше право да я съди след всичко, което бе преживяла. Само да не носеше вина към нея! Ами негодникът, от когото бе забременяла? Навярно беше някои младеж, който е решил да се позабавлява, но не е бил готов да понесе отговорност.

Нима заради ужаса от това преживяване беше неспособна да поддържа нормална връзка с мъж? Надяваше се да не е това. Вярваше, че зад този страх се крие горещца, неутолима страст. Знаеше го, защото бе усетил тази страст. При първата им целувка, когато езикът ѝ се преплете с неговия.

Янси усети, че джинсите започнаха да го стягат и стана така рязко, че тя отвори широко очи от изненада.

— Извинявай — каза той, — но става късно, а имаме доста сериозна работа.

Гласът му прозвуча по-спокойно и тя също стана. След това добави:

— Но първо нека разчистим тук.

— Остави това, утре ще почистя.

Тя поклати глава:

— Няма да ти остана дължна след прекрасната вечеря. Това е най-малкото, което бих могла да направя.

— Както искаш, но ще ти помогна.

Тя се усмихна и той отмести поглед.

След няколко минути и двамата се бяха заловили за работа в кухнята. Той почистваше чиниите, а тя ги слагаше в съдомиялната машина.

— Жилището ти ми харесва — каза Дейна след няколко минути напрегнато мълчание.

По дяловите, тя бе толкова близо! Но имаше и още нещо, освен физическото привличане: чувстваше необяснима болка, непреодолимо желание да я прегърне, да ѝ каже, че той е...

— Нали знаеш, че трябва да остържеш брашното от чиниите?

Неувереният ѝ дрезгав глас го върна отново към действителността. Подаде ѝ чинията и я проследи с поглед, когато се наведе. В този миг видя горната част на нежните и гърди.

Той си пое дълбоко дъх и го задържа. Усети, че тя е доловила това, понеже вдигна глава и разтвори устни.

— Дейна.

Тя сякаш искаше да каже нещо, но не изрече нито дума. Прикова поглед в него и в очите ѝ се изписа молба да не я докосва.

— Хайде да оставим съдовете и се заемем с интервюто — прошепна тя, без да откъсва поглед от него. — Откъде да започнем?

Той протегна ръце към нея и бавно я притегли към себе си.

— Какво ще кажеш да започна от устните ти и да продължа надолу?

ДВАДЕСЕТ И ОСМА ГЛАВА

Устните му се впиха жадно в нейните. Дейна простена. Дори да искаше, не би могла да го спре. Страстта, с която я докосваше, сякаш я лишаваше от здрав разум и я правеше безсилна.

Искаше единствено да изживее това, което ставаше с тялото ѝ — нещо невероятно и приказно.

— Господи, Дейна! — прошепна Янси задъхано.

— Не спирай, моля те.

— За нищо на света — прошепна той и отново впи устни в нейните, плъзна езика си между тях и започна да изучава устата ѝ. Когато зърната на гърдите ѝ станаха твърди като камъчета и се допряха до него, той загуби самообладание.

За миг тя се опомни и се опита да го спре с няколко тихи стона, но той прокара ръце по тялото ѝ и успя да издърпа горните ѝ дрехи, изцяло завладян от желанието да достигне до зърната на гърдите ѝ.

Когато докосна с език първо едното, а след това и другото, тя застена по-силно: чувстваше се така, сякаш изгаряше.

— Ти... толкова са сладки — каза той шепнешком и започна енергично да притиска гърдите ѝ, а устните и езикът му псе още докосваха зърната им. Кръвта във вените им закипя и двамата почувстваха непреодолима нужда да утолят страстта, която се бе появила помежду им още при първата среща.

Янси разкопча колана и копчетата на джинсите ѝ и ги смъкна надолу. След това с треперещи пръсти разтвори ципа на своите, като измърмори някакво проклятие.

— Хайде да си лягаме — тихо изръмжа той и отново посегна към нея.

— Не! — извика тя. — Нека останем тук.

Погледът му бе все така жаден, но за миг той стана неуверен.

— Не искам да те нараня.

Дейна поклати глава:

— Моля те, зная.

Притисна я до стената, тя въздъхна ѝ отвори широко очи. Той вдигна ръцете ѝ нагоре и жадно засмука долната ѝ устна, а след това обходи бузите и клепачите ѝ и продължи надолу към шията ѝ.

— О, Янси! — извика тя след това нежно и диво нападение, притисна се до него и усети как той плъзна ръката си между бедрата ѝ.

Тя неволно ги разтвори и се предаде на ласката на пръстите му. Когато проникнаха вътре, тя се отпусна напред и почувства как топлината достигна до главата ѝ и почти разтопи съзнанието ѝ.

— Ти си съвършена, така влажна и очакваща — прошепна той до устните ѝ и внимателно плъзна пръста си дълбоко в нея.

— Ааах! — извика тя. Не можеше да проумее как бе успял да я накара да се почувства така, как изведнъж бе разсеял най-жестокия ѝ страх с лекотата, с която вятърът разпръсква песъчинките.

Неочаквано той проникна в нея и тя затаи дъх от сладостта, която почувства. Раздвижи бедра и усети как дланите му обхванаха задните и части. Той я повдигна леко от пода и навлезе дълбоко в нея.

Това неочаквано еротично движение накара кръвта ѝ да закипи още по-силно и тя отвори очи, сякаш не можеше да повярва, че това се случва наистина. Не можеше да го проумее. А в същото време с тялото ѝ сякаш стана чудо. Изпитваше непознато блаженство. Тогава изведнъж сетивата ѝ сякаш се вцепениха. За първи път в живота си тя изживя истински оргазъм и несъзнателно издаде няколко тихи стона.

— Обвий краката си около мен!

Тя послуша задъханата му молба. Със затворени очи разтвори бедрата си по-широко и започна да се движи в ритъм, не съзнавайки дали наистина и той чувстваше същата наслада. Можеше само да отвърне на сподавените му стенания.

Дейна бе напълно завладяна от страстта. Впи зъби във врата му и усети не само аромата на неговия одеколон, примесен с мириса на пот, а и нещо доста по-завладяващо. Струваше ѝ се, че долавя с обонянието си мъжката му ненаситност, сякаш тя извираше от порите на тялото му.

Напълно проникната от този едър мъж, тя почувства как насладата се надигаше като спирала, още веднъж потръпна и енергично раздвижи бедрата си по тялото му. Главата и се залюля и се отпусна на рамото му. Тя прокара езика и устните си по него.

Янси простена, потрепери, а след това придвижи главата си надолу и още веднъж обхвана с устни едното от твърдите набъбнали

зърна. Зави ѝ се свят и тя издаде тих вик. Никога по-рано не бе изпитвала нещо, което би могло да се сравни със сладостната тръпка на този момент.

Последва още един миг блаженство. След това тя извика и се отпусна изтощена и почти бездиханна в прегръдката му.

За нея сякаш не съществуваше нищо друго, освен Янси и радостта, чудото, което бе изживяла с него. Беше я накарал да открие нещо толкова прекрасно, толкова силно и покоряващо, и тя разбра, че животът ѝ никога вече няма да бъде същият.

Знаеше също, че това чувство бе породено не само от сливането на телата им, а и от силата на тяхното привличане и нежност.

— Янси, аз...

Той спря думите ѝ с целувка, но не можа да спре порива и да се притисне към него още веднъж за последен път и да остане така, докато той самият изживя върховната си наслада и издаде вик, който тя никога преди не бе чувала.

Тогава, потънала в новооткритото си блаженство, тя повтори като ехо този последен стон.

Дейна не можеше да си спомни как и кога си бяха легнали. Знаеше само, че сега бяха там, преплели телата си. Не съжаляваше дори за миг от това, което се бе случило: тяхната близост бе неизбежна. Всъщност тя бе сигурна в това още от първия миг, в който го бе видяла. А какво щеше да стане по-нататък, едва ли някой би могъл да предвиди. Сега не искаше да мисли за това. Искеше само да се наслади на мига и на факта, че най-сетне позна насладата от физическата близост с мъж, на когото се бе отдала изцяло.

— Здравей.

Тя се обърна и срещна очите му, които проблясваха на лунната светлина.

— Здравей и ти.

— Добре ли си?

— Чувствам се чудесно... дори повече от това.

Гласът и беше нежен и леко дрезгав.

— Значи не съжаляваш? Малко се поувлякохме, не мислиш ли?

— Зная, но дори за миг не съжалявам.

— И какво следва? — попита той и изразът на очите му стана по-мрачен.

— Говорим си, ето какво.

Той въздъхна и целуна върха на носа ѝ.

— Интервю в леглото, а?

— Е, ще получа това интервю, независимо къде ще го взема.

— Дадено.

— Дадено? Наистина ли си готов?

— Бих казал, че това е най-подходящото място.

Той хвана ръката ѝ и я сложи на интимното си място.

— Отново ли? — каза тя задъхано и отмести ръката си.

— Вината е изцяло твоя — подразни я той.

— Тогава ми разкажи нещо за себе си — каза тя неуверено. — Какъв беше като дете?

— Самотен. И войнствен. Мисля, че през цялото си детство съм бил ядосан. Най-тъжното, е, че не знаех защо се чувствам така или какво бих могъл да направя, за да променя нещата.

— Може би е било заради отношенията с твоите родители.

— Навярно е така. Сигурен съм, че още тогава съм разбрал, че им преча. Да не споменаваме, че непрекъснато ми бяха сърдити. Ако не беше дядо ми, едва ли щях да издържа — Янси повдигна вежди. — Но все пак оцелях и мисля, че успях да превъзмогна миналото.

— Ами бракът ти?

Тонът и беше плах, сякаш опипваше почвата. Страхуваше се да събуди отново онзи Янси, когото познаваше, защото той можеше да реши още веднъж да се измъкне и дори да я изгони.

Тя въздъхна и за дълго прикова поглед в тавана. Помисли, че няма да отговори на въпроса ѝ. Тогава той каза:

— Беше голяма грешка, още от самото начало. Тя беше амбициозна и алчна егоцентричка. Тогава и аз бях такъв.

„И все още си“ — би добавила тя. Въпреки че се бяха любили, нямаше намерение да се залъгва, че той не е човекът, за когото всички го смятаха. Просто бе разкрил пред нея друга страна на характера си.

Опита се да не мисли за сексмаратона, който бяха изживели, но не можеше. Изведнъж в съзнанието ѝ започнаха да се редуват мъчителни мисли. Той бе открил комбинацията, с която сякаш отключваше и тялото, и чувствата ѝ, и то толкова лесно.

— И резултатът от това бе един адски несполучлив брак —
добави той и прекъсна мислите й.

— И... тогава ли започна да пиеш?

Усети, че той застина.

— Откъде разбра?

— Мисля, че инстинктивно се досетих. Свързах това с процеса.

— По дяволите, Дейна, смъртта на онова бебе не беше по моя вина! В онази нощ не бях пил. За бога, казах ти, че от години не пия!

— Сещаш ли се за някого, който би имал интерес проектът за болницата да се провали?

Той я изгледа недоверчиво.

— Защо ми задаваш такъв въпрос?

— Има нещо в това дело, което ме безпокои.

— Искаш да кажеш, че някой нарочно се опитва да ме окаля, за да унищожи проекта за болницата? — той поклати глава: — Това е нелепо.

— Не исках да кажа точно това. Просто направих предположение.

Помълчаха един миг, след което Янси попита:

— А ти как мислиш? Виновен ли съм?

— Не.

— Благодаря — промърмори той. Явно му бе неудобно, че трябваше да зададе тези въпроси.

— Но отново ти казвам, това би могло да се окаже опит за твоето дискредитиране.

— Да не би да знаеш нещо, което не ми казваш?

— Не — излъга тя.

Не смяташе, че моментът и мястото са подходящи да пусне бомбата на Руни за терена. Когато Янси разбере, щеше да побеснее. Не искаше да бъде наблизко тогава. Освен това се страхуваше, че гневът му ще развали вълшебния миг, който тя знаеше, че никога няма да се повтори.

— Е, можеш да се обзаложиш, че ще спечеля това дело и ще открия кой е свил проклетите пари.

— Като заговорихме за пари — каза тя предпазливо, — смяташ ли, че мултимилionерът Шелби Тримейн би дарил земята доброволно?

— Невъзможно? Колкото повече има той, толкова повече иска.
Няма да направи отстъпка дори с един долар.

— Много жалко.

— Знаеш ли, омръзна ми да си говорим — каза той шепнешком.
Сърцето ѝ започна да бие учестено.

— Защо така?

— Защото ми се прави нещо друго.

— Какво?

— Ела тук и ще разбереш — прошепна той и я притегли към себе си.

След няколко часа той плъзна ръка между бедрата ѝ и отново започна нежно да я докосва.

— Будна ли си?

— Почти.

— Да не би да те боли?

— Малко.

— Извинявай. Не биваше да се любим втория път.

Дейна се засмя:

— Ами третия и четвъртия?

— Е, добре, по отношение на теб аз съм ненаситно копеле.

— Престани да се извиняваш. Вече ти казах, че не съжалявам и искам и ти да не съжаляваш.

Той задържи ръката си между бедрата ѝ, сякаш искаше да я стопли там, проклинайки факта, че отново е възбуден.

— Първия път — в кухнята — имах чувството, че се любя с девица, а не с жена, която е била бременна.

Дейна не каза нищо, а само отмести поглед от него. Той се надигна и се подпря на лакът, след това се надвеси над нея и повдигна брадичката ѝ така, че тя отново се обърна лице към него. Тогава видя очите ѝ. В тях напиреха сълзи.

— Дейна, не плачи.

Тя подсмръкна.

— Прав си. Ако става дума за удоволствие, наистина съм... бях девица.

— Искаш ли да ми кажеш какво ти се е случило?

— Не — каза тя плахо и потръпна.

— И аз не исках да ти се доверявам. Не желяех да издавам мрачните си тайни, но го направих. Твърде късно е и за двама ни да крием. Това, което се случи между нас, не може да изчезне. Искам да опозная не само тялото ти, но и твоята душа.

Бог да му е на помощ, това беше самата истина. Ако продължеше да се вижда с нея, след като се бяха любили, сам би подписал смъртната си присъда. Но, от друга страна, не знаеше как би живял, ако никога вече не я види.

— Толкова... толкова е тъжно — прошепна тя и усети как пулсът ѝ се учести.

Болката бе изписана на лицето ѝ и така изглеждаше крехка и уязвима. Сърцето му се късаше. Не успя да намери думи, с които да я утеши, затова само се наведе и целуна едното от зърната ѝ.

Тя зарови пръсти в буйните му коси.

— Приятно ми е да ме целуваш там. Цялата настръхвам.

— И аз обичам да те целувам там. Обичам да те целувам навсякъде — той вдигна глава. — Но продължавай, довърши разказа си. Не исках да те разсейвам.

— Историята е ужасна.

— Няма да бъде първата, която чувам.

— Мислиш, че детството ти е било тежко? Нямах представа какво означава това. Моето беше същински ад.

— По вина на родителите ти ли?

Изразът на лицето ѝ остана печален.

— Никога не съм имала семейство. Баща ми е изчезнал още преди да се родя, доколкото знам от майка си.

— Много трудно ли ти беше?

— Да — гласът ѝ пресекна за миг. — Трябваше да живея с нея.

Сълзите, които досега съдържаше, потекоха по страните ѝ.

— Шшт, всичко е наред. Не плачи.

— Майка ми беше долна повлекана, непрекъснато си сменяше любовниците.

— Не са те притеснявали, нали?

— Напротив.

— Какво се е случило? — едва успя да попита той. Не искаше да чуе, но трябваше да узнае истината.

— Един... един от нейните приятели ме изнасили.

— Господи! И какво направи майка ти?

— Каза, че сама съм си виновна.

Този отговор го прониза като нож. Неволно изруга.

— Щом разбра, че нося дете от него, тя ме изхвърли от къщи.

— Мили боже!

— В нощта, когато стана катастрофата, отивах при един свещеник и семейството му и щях да живея там, докато се роди бебето — гласът ѝ отново пресекна. — Но както вече ти казах, не успях да стигна.

Янси почувства още по-силна болка в сърцето, притегли я към себе си и я притисна толкова силно, че се изплаши да не я счупи.

— Навярно затова се страхуваш от мъжете — прошепна той по-скоро на себе си, отколкото на нея.

Тя се сгуши до него.

— Имаше ли на кого да се опреш?

— Бащата на една моя приятелка беше свещеник, но въпреки че бе чудесен човек и много ми помогна, не успя да прогони желанието ми да убия онова копеле, което... което ме нарани.

— Повярвай ми, ако някога го срещна, ще проклина деня, в който се е родил.

— Сигурна съм, че ще бъде така — каза тя, този път без сълзи в очите.

— Аз ли съм първият мъж, който те е докосвал след... — той не можа да продължи. Думата му се стори твърде жестока.

— Да.

— Мили боже! — каза той отново. — А майка ти? Кажи ми, че тази кучка вече не е между живите.

Дейна се отдръпна назад, вдигна глава и го погледна, а устните ѝ затрепериха.

— Уви, жива е и е тук, в Шарлътсвил.

— Какво?

— Вайда Лу Динуидъл е моята майка.

ДВАДЕСЕТ И ДЕВЕТА ГЛАВА

Стомахът ѝ се бунтуваше. Сърцето ѝ щеше да изхвъркне. Тя няколко пъти си пое дълбоко въздух. Сграбчи волана. Удари с юмрук по таблото. Нищо не помагаше. Болката и гневът преминаваха през нея на вълни.

Вайда Лу не можа да си спомни кога за последен път бе толкова ядосана. Как бе посмял? Как бе възможно Янси Грейнджър да я предаде така? Очите ѝ се изпълниха със сълзи от гняв, щом видя Дейна, която с отпаднал и сънен вид отключи колата си, покрита с капки роса, и се качи вътре.

Сякаш някой заби нож дълбоко в корема ѝ. Точно нейната дъщеря. Мисълта бе така непоносима за Вайда Лу, че напрежението едва не я накара да изкрещи.

Тя удари силно с двете си ръце по кормилото, като си представи, че стоварва юмруците си върху главите на Дейна и Янси. Едва когато skutът ѝ се оцвети с няколко капки кръв, тя забеляза, че си е счупила нокът.

— По дяволите! — извика Вайда Лу.

Янси и Дейна! Проследи с поглед колата на Дейна, когато тя сви по пътя. Бе получила недвусмислено доказателство, което бе жесток удар за нея.

Защо не бе предвидила, че това ще се случи? Как можеше да бъде толкова сляпа?

Нейният любовник бе спал с дъщеря ѝ!

Внезапно тя избухна в истеричен смях, от който почти и се зави свят. Умът ѝ не можеше да го побере. Не би го приела за нищо на света. „Може би се лъжа“, каза си тя и се опита да се успокои. Може би си бе направила погрешен извод от присъствието на Дейна в жилището му.

Кого се опитваше да заблуди?

Дейна бе дошла при него и бяха спали заедно. Това бе истината. Но кога ли е започнала връзката им?

Вайда Лу не знаеше какво я бе накарало да се качи в колата си и да отиде при Янси посред нощ. Бе прекарала вечерта с Тайсън, а след това го бе изгонила, но не бе успяла да заспи. Беше взела две приспивателни, но не й подействаха.

Сега осъзна, че всъщност съвсем не е искала да заспи. Мислеше за Янси, изгаряше от желание и бе решила да отиде при него и преди той да усети, да пропълзи гола под завивките.

Знаеше, че Янси я избягва. Докато оставаше безразличен и към другите жени, Вайда Лу можеше да понесе това. Правеше всичко възможно, за да бъде близо до него. Държанието му към нея ставаше все по-враждебно с всеки ден и бе започнала да подозира, че нарочно я избягва. Тогава започна да мисли как да промени положението.

Но когато го беше обвинила, че се среща с друга жена, той отрече. А тя му повярва!

— Глупачка! — извика тя и омразата сякаш изпълни всички клетки на тялото ѝ като отрова.

Би трябвало да се досети, че той не живее като отшелник. Не бе по-различен от останалите мъже. Но защо с дъщеря ѝ? За бога! Мисълта, че Янси е проникнал в тялото на Дейна, я вбеси.

Очевидно Янси все още не бе разбрал, че принадлежи на нея, на Вайда Лу. За нищо на света не би позволила на развратната си дъщеря да ѝ го отнеме. Нямаше време за губене; онази кучка трябваше да изчезне.

Но не преди да си плати за всичко. Вайда Лу щеше да се погрижи.

Дейна не можеше да повярва, че само за две седмици се бяха случили толкова много неща. Но все още не бе успяла да събере достатъчно информация, за да завърши материала си за Янси Грейнджър. В цялата история имаше толкова много неизяснени неща, толкова въпроси без отговор. Ако не успееше да я разнищи докрай, нямаше да се получи сензационната статия, която в „Исус“ очакваха от нея.

Дейна погледна часовника си. Руни отново беше дошъл в града и я бе поканил на обяд. Беше приела, най-вече защото не искаше да бъде сама. Освен това Руни бе твърде настоятелен.

Трябваше вече да е тръгнала, но тя не бе помръднала от мястото си, потънала в мисли за Янси. Нима бяха минали само два дни, откакто се бяха любили?

Страните ѝ пламнаха. Нима го бяха направили? Въпреки че между тях гореше дива, непреодолима страст, ѝ бе трудно да повярва, че наистина бяха правили любов. Дори сега копнееше да го почувства в себе си. Зърната на гърдите ѝ набъбнаха и се втвърдиха, което бе неоспоримо доказателство, че отново го желаше.

Дейна се отпусна на леглото, защото изведнъж почувства, че краката ѝ се подкосяват и едва стои. Ако продължи да мисли за това, не би могла да се върне към нормалния си начин на живот. Янси Грейнджър е всеизвестен развратник. Нямахше намерение да се обвързва сериозно с жена. За него тя бе просто една от многото.

И все пак не съжеляваше за това, което се случи. Страстните мигове в прегръдките на Янси бяха я излекували. Беше разбрала, че не е по-различна от другите жени, въпреки че някога я бяха изнасилили. Тя най-сетне бе пълноценна жена.

Преди да срещне Янси, не беше сигурна дали някога би позволила на мъж да я докосва по интимните места. Страхуваше се, че следите, които преживяното остави в тялото ѝ, са дълбоки и незаличими.

Янси ѝ бе помогнал да получи отговор на въпросите си. Можеше да изпита наслада от секса, но не, с който и да е мъж. Мисълта за докосването на друг мъж бе непоносима за нея.

Усмихна се ненадейно, щом си спомни колко нежен и внимателен бе той, преди да му каже, че Вайда Лу е нейната майка. Не можеше да забрави изумения му поглед и мъртвешки бледото му лице.

— Проклетата да е тая кучка!

След тези думи затаи дъх, сякаш бе получил смъртоносен удар.

— Не биваше да ти казвам — отвърна тя, — понеже зная, че сте приятели...

— Никога не сме били приятели!

— Но тя работи за твоя проект и нищо не бива да попречи... — Дейна хвана ръката му. — Обещай ми да не казваш нищо! Проблемът е мой, а не твой.

Преди да успее да ѝ отговори, телефонът иззвъня и го повикаха в болницата. Беше си тръгнала, докато той бе в банята, и оттогава нито

бяха разговаряли, нито се бяха виждали.

Сега се чудеше дали ще ѝ се обади. А тя щеше ли да се зарадва? Тялото ѝ изгаряше от желание за още секс с него, но не можеше да забрави факта, че му бе казала неща, които не би споделила с никого; най-дълбоките и най-мрачните си тайни: че е била изнасилена и коя е майка ѝ.

В мига, когато бе изрекла тези думи, вече съжеляваше. Нямахше право да занимава Янси с личните си проблеми. Освен това бе разкрила тайните си в мига на най-гореща страст, което я караше да съжелява още повече.

Не искаше никой да изпитва съжаление към нея, особено Янси Грейнджър.

Дейна не можеше да се отърси от тези объркани мисли. Стана рязко от леглото, грабна чантата си и излезе от стаята.

— Ти обеща.

— Не, не съм ти обещавала нищо подобно, Руни. Престани да хленчиш.

— Наистина обеща и освен това аз не хленча.

Дейна остави чашата с кафето си на масата и преброи до десет. Бяха приключили с вкусното ястие. Докато се хранеха, Руни ѝ бе разказал няколко свои интересни преживявания в съда. След това ѝ зададе въпроса, от който най-много се страхуваше.

— Е, добре, не си обещавала — каза той и я погледна глуповато. — Но все пак те моля, ела с мен. Няма да боли. Кълна се, че няма да се бавим.

Беше я поканил — или по-скоро бе настоял да отиде с него до семейното му имение. Очакваха да ги посети и той не искаше да отиде сам. Тя знаеше, че все някога този момент ще настъпи. Още в Ричмънд ѝ беше казал, че иска да я запознае с тях, затова не бе изненадана.

Но тогава не прие и все още не бе променила решението.

— Руни, погледни ме — каза Дейна спокойно.

— Не казвай това.

— Трябва да знаеш. Не мога да се омъжа за теб.

Той стиска зъби.

— А ти трябва да знаеш, че няма да се откажа.

— Докато знаеш къде би могъл да ме откриеш.

— Така е, но това не променя нищо. Искам да дойдеш с мен при родителите ми — той се усмихна закачливо. — Като приятелка.

— Е, добре — тя разтри слепоочията си, като се надяваше главоболието ѝ да намалее. — Нищо чудно, че имаш такъв успех като адвокат.

Руни се ухили и си пое дълбоко въздух.

Тридесет минути по-късно той мина с БМВ-то си по криволичещата асфалтирана пътека и спря пред площадката, която водеше към голямата порта на къща от предвоенния период.

— Красиво е — каза Дейна с възхищение.

— Да, така е. Хайде, да свършим с това.

— Засрами се. Те са твои родители.

Щом влязоха, Дейна се спря, Руни също. Беше виждала доста хубави къщи при посещенията си като журналистка, но тази бе неповторима.

Срецу входа имаше двойно стълбище и преддверие с висок таван, през което се виждаше застланият с плюшен килим салон в дъното.

— Здравей, скъпи.

Дейна и Руни се обърнаха надясно. Към тях се приближи една жена на средна възраст с приятно, усмихнато лице. Майката на Руни изглеждаше точно както Дейна си я бе представяла — съвършено елегантна от прическата до бутиковата рокля и красивия маникюр.

— Здравей, мамо — Руни я целуна по бузата. — Това е Дейна Байвънс, моя приятелка.

— Добре дошли в нашия дом, мис Байвънс.

— Моля ви, наричайте ме Дейна.

Анна-Бет се усмихна.

— Добре, Дейна. Тогава и вие ме наричайте Анна-Бет.

— О, сине, крайно време беше да се появиш.

Дейна отмести поглед към мъжа, който би могъл да мине за близък на Руни, ако косите му не бяха стоманеносиви и нямаше издуто шкембе, което навярно се дължеше на прекалената употреба на алкохол.

— Татко, това е Дейна Байвънс.

Той хвана ръката ѝ, а зелените му очи я изгледаха от главата до петите. Дейна усети, че майката на Руни я хареса от пръв поглед. Но не и татенцето. Разбра, че Шелби Тримейн не я одобрява. Това не я смути, понеже чувството беше взаимно. През целия си живот си бе имала работа с мъже като него, които си мислеха, че превъзхождат жените, както и повечето други мъже.

— Да отидем в зимната градина — каза Анна-Бет. — Денят е прекрасен. Ако ме извините, ще отида да кажа на Мериън да ни донесе нещо разхладително.

Дейна видя, че зимната градина се намира до кухнята — явно служеше като място за неофициални семейни събира.

— Кажете ми нещо повече за себе си — започна Шелби, след като всички седнаха и напитките бяха поднесени.

— Татко, за бога, няма ли да я оставиш поне да си изпие чая на спокойствие и да опита от сладките на Мериън, преди да я нападнеш?

Въпреки че Руни говореше с шеговит тон и се стараяше да бъде забавен, Дейна долови смущението му. Тя се усмихна равнодушно на Шелби.

— Всичко е наред. Не бих имала нищо против. Всъщност няма кой знае какво за казване. Аз също съм от Юга. Родена съм и съм израснала в Тексас.

Руни смигна на Дейна.

— Трябваше да те предупредя, че татко и другите в тази къща не приемат Тексас за част от Юга.

— Е, сине, май малко преувеличаваш. — Шелби отпи глътка студен чай и се намръщи. — Господи, бях забравил отвратителния вкус на това нещо — той се обърна към вратата и изкрещя: — Мериън, донеси ми бутилка от кабинета.

Анна-Бет го погледна с укор, но както Дейна забеляза, той се престори, че не я вижда.

— Предполагам, че родителите ви все още са там, така ли е? — попита той, като отново съсредоточи погледа си върху Дейна.

Въпросът на Шелби изглеждаше съвсем незначителен, но Дейна се досети защо ѝ го задава. Той я изпитваше и се мъчеше да прецени дали е достойна за сина му. Преди да успее да отговори, Руни се намеси:

— Всъщност те са покойници. Загинали са при самолетна катастрофа.

ТРИДЕСЕТА ГЛАВА

Беше съчинила тази история за семейството си преди години. Досега не ѝ се бе налагало да я използва, за да подсигури кариерата си, понеже това бе по-скоро заблуда, отколкото откровена лъжа. Все пак вече ѝ бе неудобно да я повтаря. Сега, след думите на Руни, тя се почувства смазана, въпреки че надменното държане на Шелби я подтикна да излъже.

— О, бедната! — каза Анна-Бет. — Толкова съжалявам.

Дейна се почувства ужасно.

— Имате ли братя или сестри? — попита Шелби, след като напълни чашата си със скоч.

— Не, бях единствено дете — поне това бе истина.

— И какво ви води насам, в нашия хубав град?

— Тя е журналистка, татко — намеси се Руни и отново смигна на Дейна, като се надяваше да я успокои.

— Журналистка значи.

— Да.

Отговорът на Дейна бе студен, както и усмивката ѝ.

— Всъщност тя е тук, за да пише материал за Янси Грейнджър и новата болница.

Шелби изглеждаше смаян. „Хубава работа“, помисли си Дейна, изненадана, че той явно не знаеше за нея. Преди тази среща си мислеше, че този човек е в течение на всичко, което става. Може би старият не бе толкова умен, колкото си въобразяваше, че е. Или може би разсъдъкът му бе размътен от пиенето.

— Това е интересно — каза Шелби и се почеса по брадичката.

Анна-Бет докосна ръката на Дейна и се усмихна.

— Мисля, че това е хубаво, скъпа. Доктор Грейнджър заслужава да получи признание. Според мен чудесно е, че са го номинирали за Нобелова награда.

— И аз смятам така, мамо.

В гласа и погледа му имаше известен укор.

— И докъде сте стигнали, мис Байвънс? — попита Шелби с надменния си тон, като изговаряше думите провлачено.

— Смятам, че новият клон на болницата ще бъде ценна придобивка за града.

— Радвам се, че споделяте мнението ми.

— Всъщност това ме изненадва, мистър Тримейн.

Той присви очи и заговори по-тихо:

— Как така?

— Мисля, че ако наистина бяхте убеден в това, просто бихте дарили земята. Чудех се защо не сте го направили.

— Това съвсем не е ваша работа, малка госпожице!

Руни скочи на крака и Анна-Бет затаи дъх.

Шелби не обърна внимание на никого от двамата и прикова изпитателен поглед в Дейна, сякаш я наблюдаваше под микроскоп.

— Семейство Тримейн не обсъжда личните си проблеми с външни хора.

Той тръгна към вратата. След като излезе, в помещението настъпи напрегната тишина. Руни се закашля.

Майка му, която явно бе доста притеснена, каза:

— Извинете съпруга ми за грубостта му.

— Всичко е наред, мамо — каза Руни, сякаш разговаряше с дете.

— Защо не се качиш горе да си легнеш?

— Наистина имам главоболие — тя се усмихна вяло на Дейна. — Ще ме извиниш ли, скъпа?

— Разбира се. Приятно ми беше да се запознаем.

Анна-Бет се наведе и целуна Дейна по бузата.

— Нали ще ни посетиш отново?

„Не и в този живот“, помисли си Дейна.

— Благодаря, ще дойда.

— Съжалявам, че се получи така — каза Руни, щом останаха насаме.

— Ти не си виновен. Не трябваше да казвам нищо, но той...

— Знам. Ти си журналистка и работата ти е да разпитваш хората.

Дейна не каза нищо. Искаше само да се махне отук. Сякаш прочел мислите ѝ, Руни я сграбчи за ръката.

Тъкмо се бяха отправили към входната врата, когато отново се появи Шелби.

— Сине, бих искал да поговоря с теб.

Руни се обърна рязко.

— Не сега.

— Напротив, сега.

Той сви рамене и каза на Дейна:

— Няма да се бавя.

Тя проследи с поглед Руни, когато тръгна с баща си обратно към зимната градина. Огледа се наоколо, потърси санитарния възел и го откри вляво от мястото, където бе застанала. Едва когато излезе, забеляза стаята до него. Това беше кабинетът на Шелби. И вратата бе отворена. Дейна се спря.

Дали да не?... Не, разбира се. Но защо? Вече бе получавала обвинения, че няма капка срам. Защо да не се възползва от това свое качество и сега?

С разтуптяно сърце тя влезе в стаята. Ами ако я хванат? Отхвърли тази мисъл.

Нямаше представа какво търси дори когато прикова поглед върху бюрото му. Вниманието ѝ бе привлечено от един предмет с форма на магнолиево листо, с който бе затиснат лист хартия, не само защото предметът изглеждаше необикновено красив, а и защото върху листа бе отпечатано някакво име и адрес. Може би това бе важно, а може би не. Все пак Дейна запамети и двете и бързо излезе от стаята, а сърцето ѝ все още биеше учестено.

Руни погледна баща си втренчено.

— Добре, кажи каквото имаш за казване и гледай да не ме задържаш много — рече той със спокоен тон.

— Това ли е начинът да разговаряш с родния си баща?

— Не започвай пак, татко. Може би тя наистина се поувлече, но аз случайно я харесвам.

— Тя е една нахална репортерка и нищо повече.

— Казах ти вече, аз я харесвам.

— Дано да няма нищо по-сериозно.

— Обичам я — Руни замълча за миг. — И дори ѝ предложих да се омъжи за мен.

Шелби пребледня, а когато заговори, гласът му трепереше:

— Какво ти отговори тя?

— Каза „не“, но аз не съм се отказал.

— По дяволите, Руни...

Руни се обърна и му помаха през рамо.

— Довиждане, татко. Нямам желание да обсъждам този въпрос с теб, а и не искам да я карам да чака.

— Как смееш да ми обръщаш гръб! — извика Шелби, но Руни не се спря.

— Не изглеждаш много доволен — каза Дейна, когато се качиха в колата. — За какво беше всичко това?

— Навярно сама се досещаш.

— Аз ли? — попита Дейна равнодушно.

— Разбира се.

— За земята?

— Сигурен съм, че причината за неговата тирада бе свързана с това.

— Разочаровах ли те?

— Не. Но засега не бих искал да казваш на никого. Не си го направила, нали?

— Не съм.

— Зная, че сам ще стигне до правилното решение за болницата.

— Какво друго каза? — попита Дейна.

— Нищо особено, понеже му казах да си гледа работата.

— Мислиш ли, че ще отстъпи?

Устните на Руни трепнаха конвулсивно.

— Естествено, че не.

Дейна остави чантата си на леглото и седна. Все още бе неспокойна. Мислите ѝ продължаваха да се въртят около посещението при родителите на Руни и тя не можеше да си намери място. За бога, нима бе успяла да разтърси Шелби с въпроса за земята? Така светкавично бе заел отбранителна позиция, че тя почти се убеди, че е решил да извърши предателство.

„Пари.“ Сега бе сигурна, че това е причината Шелби да действа по този начин. Но не разбираше ли той, че не би могъл да принуди Руни да направи нещо, което не желаше, като например да се захване

с политика? „Може би наистина е така“ — помисли си Дейна с огорчение. Хора като Шелби Тримейн си въобразяваха, че биха могли да накарат всекиго да върши това, което поискат от него по всяко време.

Чудеше се дали някога се е срещал очи в очи с Янси Грейнджър. При тази мисъл Дейна се усмихна. Сякаш говореше за война. Ако това се случеше някога, Дейна би искала да види сцената.

Когато Янси узнае какво е намислил старият, положението щеше да стане страшно.

Изведнъж тя си спомни името и номера, които откри в офиса на Шелби, вдигна слушалката и позвъни във Вашингтон. След няколко мига я свързаха с нейния помощник в „Исиус“ Тим Гарисън.

Дейна каза:

— Открих едно име и номер, които сигурно би искал да провериш. Възможно е да имат някаква връзка с предстоящата продажба на земята.

— Я, с теб като че ли си четем мислите.

— Защо? — попита Дейна.

— Тъкмо щях да ти се обадя.

Тя се повдигна леко.

— Наистина ли?

— Името, което си открила, случайно да е Андерсън?

— Да — дланите на Дейна се изпотиха. — Знаеш ли кой е той?

— Един човек на име Нютън Андерсън е успял да привлече няколко заможни господа. Нарекли са се „групата на Андерсън“.

— Какво общо имат със земята на Тримейн?

— Доста неща. Искат я за увеселителен парк и са готови да платят големи пачки за нея.

Дейна бе поразена. Увеселителен парк вместо болница? За бога, това е върхът на всичко!

ТРИДЕСЕТ И ПЪРВА ГЛАВА

Шелби Тримейн наля в кафето си малко скоч, отпи глътка и се усмихна. Въпреки че почувства парене от гърлото до стомаха, бе доволен. Това беше като манна небесна.

Въздъхна, облегна се на стола зад бюрото си и се загледа навън през прозореца. Жалко, че не бе в настроение да се наслади на чудното утро. Все едно му беше дали огромното оранжево кълбо, което се издигна на изток, беше слънце или топка кал. В този момент бе готов да влезе в двубой с освирепял тигър и дори би го спечелил.

„Ще се ожени за нея, ама друг път.“ Шелби се оригна, а след това се опита да пропъди горчивия вкус, който остана в устата му. По-скоро би умрял, отколкото да позволи на Руни да се ожени за някоя като Дейна Байвънс. И по-рано бе виждал работещи жени като нея да тичат след мъже като Руни. За него те бяха най-обикновени беднячки.

Бяха минали два дни, откакто я бе довел в къщата. През цялото това време той бе в ужасно настроение. Няколко пъти беше разплакал Анна-Бет. Но тя и без това плачеше за щяло и нещяло. Освен това, кой ли го беше грижа? Не го интересуваше нищо, което не е свързано с Руни. Някоя малка глупачка с остър език и стегнат задник нямаше да успее да осуети плановете, които той имаше за своя син. Руни все още не знаеше, но той щеше да направи от него политик.

Всичко, от което Руни се нуждаеше, бе нещо, което да изпълва слабините му, и много пари зад гърба си, тогава щеше да успее да се изкачи до върха на политическата стълба.

Първото явно бе проблем, но с второто Шелби щеше да се справи.

Той се усмихна. Скоро щеше да има тези пари и да ги използва, за да осигури на Руни влиятелно място в Сената.

Ето затова бе готов да продължи да слуша примамливите обещания, които му шепнеха другите кандидати.

Междувременно щеше да направи нещо, за да отстрани Дейна Байвънс, което нямаше да бъде лесно. Първо, Руни явно не мислеше с

главата си, и второ, онази кучка Байвънс съвсем не изглеждаше зле. Въпреки че беше бедна уличница, тя добре го прикриваше.

Явно бе решила да се престори, че се съпротивлява; би трябвало да ѝ се възхити за това. Всъщност бе спечелила само първия рунд, което не означаваше абсолютно нищо. Щеше да загуби следващия. Такива като нея бързо показваха истинската си същност. Колкото и възпитана да беше, на нея ѝ липсваше аристократичното потекло, което би трябвало да има съпругата на Руни Тримейн.

Шелби сръбна още една глътка от специалното си питие. „От Тексас.“ Никак не вярваше на тази скалъпена история за произхода ѝ, сам не знаеше защо. Но това нямаше значение.

Тя не беше подходящата жена за неговия син. Руни щеше да се ожени за момиче от Вирджиния със синя кръв — като самия него — и щяха да създадат хубави деца, които да продължат династията Тримейн.

Дейна Байвънс щеше да допълзи обратно до дупката, от която е излязла.

Реши, че твърде дълго се е мотал и посегна към телефона.

След седмото позвъняване се обади женски глас.

— Бих искал да говоря с Хауърд.

— Той спи — отговори гласът раздражено.

— Изобщо не ме интересува какво прави. Кажете му, че го търси Шелби Тримейн.

За миг никой не отговори.

— Извинявайте, мистър Тримейн. Ъ-ъ... Мери-Джейн не ви е познала.

— Спести обясненията — каза Шелби направо. — Имам работа за теб. Искам да откриеш всичко за една жена на име Дейна Байвънс. Тя е репортерка от някакъв вестник в Ричмънд.

— Кога ви трябва информацията?

Шелби погледна часовника си.

— След два часа.

— Шегувате ли се?

— Не че не ми се иска — каза Шелби студено, — но говоря напълно сериозно.

— Ще се заема с това незабавно.

Шелби затвори рязко телефона, отиде до барплота и си направи още един коктейл, но този път по-силен.

„Не е зле да се отпусна“ — каза си той. Познаваше този тип, своя личен информатор, и бе сигурен, че ще се обади след повече от два часа.

Оказа се, че не греши. С Анна-Бет тъкмо свършиха ранната си вечеря, когато в трапезарията влезе Мериън.

— Търсят ви по телефона, господине. Обажда се мистър Хауърд Донован.

Той хвърли салфетката си на масата.

— Ще говоря от кабинета си.

Съпругата му го проследи с тревожен поглед.

— Не забравяй, че трябва да отидем...

— Не сега, Анна-Бет.

Щом влезе в кабинета си, той вдигна слушалката.

— Слушам те.

Хауърд Донован му разказа какво е научил. Шелби Тримейн изрече няколко ругатни.

Нямаше съмнение, наистина си бе загубил ума. Трябваше да го затворят в клетка. Не можеше да издържа повече, без да я докосва, без да чувства близостта на тялото ѝ. Трябваше да я има. Когато се бе навела и той беше видял горната част на онези заоблени гърди, загуби и последната капка самообладание, която му бе останала.

Той се плесна по челото, сякаш да влее в главата си малко разум. Естествено бе твърде късно.

Ако на този свят имаше жена, с която не биваше да се люби, то това бе Дейна Байвънс. Освен това шокиращият факт, че тя е дъщеря на Вайда Лу, беше превърнал онази нощ, изпълнена с огнена страст, в истински кошмар. Янси бе обзет от разкаяние. Нима му бе писано цял живот да се разкайва? Беше избрал да стане лекар, като се надяваше да превърне една трагедия в триумф.

Той се засмя иронично. Светът на неговите мечти беше рухнал. Ако Вайда Лу разбере, че е спал с друга жена, и то с нейната дъщеря, отмъщението ѝ несъмнено щеше да е жестоко. Тя щеше да го унищожи, каквото и да ѝ костваше това.

Янси не можеше да повярва, че съдбата му бе изиграла толкова мръсен номер. Как бе могъл да се забърка едновременно с майка и дъщеря? Би предпочел да умре, отколкото да докосне първата; а втората... би умрял, ако не я докоснеше отново.

Знаеше, че трябва да остави Дейна, но не знаеше дали ще може. Всеки път, когато я видеше, краката му се подкосяваха. Не беше ли това истинска лудост?

И все пак не можеше да се отърве от мисълта какво ли би било да се буди до Дейна всяка сутрин, през целия си живот, да вижда как коремът ѝ се издува, когато носи неговите деца...

По дяволите, нима се е побъркал? Дори ако пожелае да създаде семейство, което бе почти невъзможно, и дума не можеше да става за съвместен живот с нея, освен ако ѝ каже кой е всъщност. Но в случай че го направи, би провалил всичките си шансове да я спечели. Тя никога нямаше да му прости. Та нали сама му каза, че ако открие човека, който я бе изоставил в онази нощ, ще го накара да си плати за това.

Точно сега не се страхуваше, че Дейна ще открие кой е. Никой не бе го видял в онази нощ; никой не знаеше какво е сторил. Повече се тревожеше, че сега Дейна, се намира близо до майка си.

При мисълта за това, което Вайда Лу бе причинила на собствената си дъщеря, го сви стомахът. Повече от всичко на света желаше да накара Вайда Лу да си плати за това, че е позволила на любовника си да се забавлява с Дейна.

Дейна — изнасилена! Представи си как някакъв нечистоплътен и извратен мъж се вмъква в стаята ѝ, качва се върху нея и разкъсва плътта ѝ...

За миг бе така заслепен от гняв, че напълно загуби самообладание. Стовари юмруци върху масата в кухнята и захарницата политна към отсрещната стена. Когато падна на пода и се разби на парчета, се чу оглушителен шум.

Измъчен и изпълнен с жажда за отмъщение, той не можеше да каже или стори нищо. Ръцете му бяха вързани. За Дейна той не можеше да бъде рицар в блякави доспехи. Тази мисъл го накара отново да се засмее иронично.

Дейна трябваше сама да води своята борба и да се справи с майка си. Освен това, ако се опита да ѝ помогне, тя би му казала

веднага да се разкара.

По дяволите, нямаше представа как би се държала с него, когато се срещнат отново. След като бе прекарала известно време, без да го вижда, може би е размислила и съжaliaва заради страстната им нощ.

Янси плувна в студена пот. Не би могъл да търпи това напрежение нито секунда повече.

Влезе в банята. Дори когато горещите струи обливаха тялото му, не можа да се освободи от мъчителните мисли.

Пусна студената вода и се намръщи, а след това изруга.

Дали не бе така обсебен от нея само заради чувството за вина? Може би искаше да изкупи греха си от онази нощ? Или имаше нещо повече? Нима за първи път в живота си се е влюбил?

О, не, за бога! Той не искаше да се влюбва. Не искаше да изпитва тази мъчителна нужда, която го изгаряше отвътре. Още от дете бе свикнал да живее, без да има нужда от никого. „Нужда“ за него означаваше болка и мъка. Беше чувствал нужда от родителите си, а те го бяха предали и приживе, и след смъртта си.

Все пак не бе успял да стигне до отговора на единствения въпрос, който го измъчваше и не му даваше мира. Макар да знаеше, че тя представлява заплаха и за неговия душевен мир, и за кариерата му, как би могъл да издържи далеч от нея?

„О, по дяволите!“ — каза си Янси, докато излизаше от банята. Очакваше го адски напрегнат ден в операционната. Трябваше да се стегне.

След няколко минути вече бе облечен и седнал на масата с чаша кафе в ръка. Имаше на разположение около пет минути, за да прегледа вестника.

Щом стигна до средата на заглавната страница, погледът му застина.

„ЛИПСВАЩИ ПАРИ ОТ КАСАТА НА ФОНДАЦИЯТА ЗА КЛИНИКАТА.“

Нови неприятности. Под това гръмка заглавие бе отпечатана статия, в която с подробности бе разказан слухът, че са откраднати

пари...

Не би могъл да прочете дори още една дума от тези глупости. В него забушува огнен гняв. Стана, сграбчи заглавната страница и я смачка на топка.

Не знаеше кой бе издрънкарал за това на пресата, но твърдо реши да разбере.

— Нямам представа за какво бихте могли да ме търсите мисис Динуидъл.

Вайда Лу се усмихна закачливо на Руни Тримейн и каза:

— О, не съм съвсем убедена.

Той сви рамене:

— Е, бих казал, че знаете как да влезете под кожата на един мъж. Не си спомням кога за последен път ядох толкова вкусни бухти.

Беше го поканила на обяд и за техен късмет времето бе чудесно, така че бяха седнали на верандата.

— Всъщност това е специалитетът на моята готвачка — каза Вайда Лу и се сети, че Янси също харесва тези бухти. След това, превъзможвайки болката от тази мисъл, продължи: — Трябва да дам рецептата на Анна-Бет или... — тя замълча за миг. — Или по-добре да я дам на Дейна Байвънс?

Руни я погледна смаяно.

— Дейна? Откъде?...

Сякаш разбра, че се е хванал в нейния капан и в погледа му се изписа гняв и презрение.

— Откъде съм разбрала за вас двамата ли? Да кажем, че си имам източници.

— Не се и съмнявам — каза той, — също както и баща ми.

— Ей — каза Вайда Лу и го потупа по ръката, — не се ядосвайте. Знаем, че и вие си служите с подобни средства във вашата работа.

— Но вие не работите, мисис Динуидъл. Какво ви интересува личният ми живот?

— Не бих искала да страдате.

— Да страдам? Какво, по дяволите, означава това? А и откога сте се загрижили за мен?

Вайда Лу отново се засмя закачливо:

— О, боже мой, какво си мислите вие? Съвсем не сте наясно как стоят нещата. Всъщност безпокоя се за доктор Грейнджър и за болницата — тя се усмихна, като се надяваше да изглежда искрена. — Нали разбирате, това дело и всичко.

— Губите си времето. Не мога да обсъждам делото с вас.

— Не съм ви повикала за това. Това, за което ще ви помоля, е да държите онази ваша приятелка, репортерката, далеч от Янси Грейнджър.

— Не мога да го направя. Причината за нейното идване в Шарлътсвил е той. А дори и да можех, защо?

— Ами ако ви кажа, че тя се върти около него не само за...

— Нима се опитвате да кажете, че Дейна и Янси са...

— Точно така.

— Не ви вярвам нито за миг — прекъсна я той. — Но дори и да е вярно, какво ви засяга това?

— Да кажем, не мисля, че доктор Грейнджър би постъпил разумно, ако допусне тя да продължи да го разсейва — поне докато баща ви ни продаде земята и строежът на болницата започне, това е всичко.

— Разбирам — каза Руни със строг тон.

— Надявам се да е така, скъпи мой. Янси ми е като син. Толкова много искам мечтата му да се сбъдне — тя вдигна рязко глава и изгледа Руни изпитателно. — Бих ли могла да разчитам на помощта ви?

Руни се изправи и лицето му помръкна.

— Ако това, което казвате, е вярно, да, можете да разчитате.

— Ще ми дадете ли честната си дума, че тази среща на четири очи ще остане тайна?

— Обещавам — отговори Руни отново троснато. — А сега ме извинете трябва да тръгна.

— Разбира се — каза тя заговорнически.

Проследи с поглед Руни, който прекоси тревната площ. Когато се загуби от погледа ѝ, тя повдигна към устните си чаша с вино и я изпи до дъно на един дъх.

Не ѝ бе достатъчно. Напълни отново чашата и я пресуши. Тя владееше положението. Беше крайно време всички в този град да осъзнаят това.

Никой, който се бе опитал да се подиграе с Вайда Лу, нямаше да се отърве безнаказано.

ТРИДЕСЕТ И ВТОРА ГЛАВА

Пръстите на Дейна уверено натискаха клавишите. Беше решила най-сетне да организира бележките си — всичко, което бе научила за Янси Грейнджър: добро, лошо и незначително.

След това мислите ѝ се насочиха към болницата и земята. Все още не можеше да проумее как Шелби Тримейн би могъл да продаде терена на някаква група, която желаше да строи там увеселителен парк. Ако го направи, как биха реагирали гражданите? Тя знаеше какво би било мнението на хората, свързани с болницата.

Дейна бе решила, че Шелби се ръководи от алчността си, по все пак не можеше да приеме напълно това обяснение, понеже той — очевидно притежаваше повече пари, отколкото някога би могъл да похарчи. Тя разбра, че е безполезно да гадае повече, а беше крайно време да открие истината. Отново се обади на Тим Гарисън, за да го помоли да провери финансовото състояние на Шелби.

— Няма да отнеме много време — каза Тим. — Ще ти звънна възможно най-скоро.

— Благодаря, Тим — отвърна тя и затвори. В съзнанието ѝ възникнаха още куп въпроси, на които не можеше да намери отговор.

Очевидно специализираната болница беше главната цел на Янси — това, което искаше повече от всичко на света. А Вайда Лу? Като че ли проектът се бе превърнал в смисъл и на нейния живот. Дейна знаеше как разсъждава майка ѝ и бе убедена, че тя гледа на този проект като на сигурен начин да стане част от елита на обществото.

Последният обрат на събитията щеше да причини сблъсък между две силни личности с ясни цели, в който щяха да бъдат въввлечени и голям брой други хора — като Броуди Калхоун например. Несъмнено нещата щяха доста да се объркат, ако Шелби не удържи на думата си.

Доколкото знаеше, тя и Руни бяха единствените хора, които са в течение на намеренията на Шелби. Нищо не би ѝ доставило по-голямо удоволствие от това да разкрие неговите планове пред обществото — не само защото ненавиждаше самия човек, а заради въздействието,

което би имал нейният материал върху читателите. Но не можеше да измами доверието на Руни, особено сега.

Освен това, защо ѝ бе да изважда на показ кирливите ризи на Шелби; нека той сам да съобщи новината на Янси и комитета. И, разбира се, да понесе последствията.

Телефонът иззвъня и тя подскочи. Но доста се поколеба, преди да вдигне. Ами ако беше Янси... Тя прехапа долната си устна. Искаше, и не искаше да е той.

С опънати до крайност нерви вдигна слушалката.

— Дейна.

Беше Хюбърт Кокс, нейният шеф от „Олд Дъминиън“. Сърцето ѝ подскочи, когато си спомни последния им разговор.

— Да — каза тя и усети, че гласът ѝ затрепери, което я ядоса.

— Знам какво си намислила. Миналия път, когато ти се обадох, още не бях разбрал. Но сега прогледнах.

Устата на Дейна пресъхна. Вече знаеше защо гласът ѝ бе прозвучал така странно: неволно бе изпитала гняв.

— Хюбърт...

— Знам какво ще кажеш: че можеш да ми обясниш, а?

— Нещо такова.

— Не съм сигурен дали бих те изслушал.

— И какво е заключението ти, Хюбърт?

— Предлагам ти да престанеш да ме разиграваш. Ти изобщо не си имала намерение да си почиваш в Шарлътсвил. Просто успя да ми пробуташ тази нелепа история. Всъщност работиш върху материал за доктор Янси Грейнджър за „Исиус“.

— Добре, признавам, така е.

— Слушай какво, хванах те на местопрестъплението. Но ако решиш да се откажеш, аз ще си затворя очите, сякаш нищо не се е случило — Хюбърт замълча за миг. — Не искам да те загубим, но...

— Но какво?

— Няма да ти позволя да подбиваш авторитета на списанието и да действаш в полза на „Исиус“.

— Не е толкова просто, Хюбърт. Решила съм да направя нещо доста по-значимо от обикновена статия тук.

— Тогава нямам избор.

— Какво искаш да кажеш?

— Уволнена си.

Дейна затаи дъх, а след това издиша.

— И го казваш просто така?

— Да. Ще наредя да разчистят бюрото ти и да пренесат нещата ти у вас.

— Хюбърт...

— Довиждане, Дейна.

Тя остана така, долепила слушалката до ухото си, дълго след като започна да се чува сигналът „свободно“. Щом най-сетне се опомни, излезе навън. Вятърът брулеше всичко наоколо, дърветата се поклащаха, а облаците се движеха бързо по небето. Обви ръце около гърдите си. Почувства студ и празнота.

„Просто ей така“ бе останала без работа и това можеше да трае дълго, ако не успееше да създаде този материал и получи мястото в „Исиус“. За миг бе почти парализирана от ужас и не можеше да помръдне, а след това направи усилие да се успокои и прецени трезво положението.

От самото начало знаеше какво рискува. Нямаше никакви гаранции. Дали щеше да получи новата работа зависеше само от нейния успех или неуспех с този материал. Може би не бе постъпила съвсем честно спрямо „Олд Дъминиън“, но все пак тя имаше право да използва отпуска си, както сама реши. Освен това, не познаваше журналист, който не би се възползвал, ако получи подобна възможност. Все още не бе взела нито цент от „Исиус“, нямаше и да получи, преди да напусне „Олд Дъминиън“.

Все пак искаше Хюбърт да научи за това от самата нея, а не от някой друг, както стана, и това я вбеси.

Кой ли я бе издал? Който и да беше, явно го бе направил умишлено. Но защо?

За отмъщение? Или това бе опит да я сплаши? Нима нейният враг смяташе, че тя ще се бори с нокти и зъби да си върне обратно работата и ще обещае да напусне града, да се откаже от своето разследване за Янси? Ако тези очаквания на виновника не се оправдаят, дали би спрял дотук? Или щеше да се погрижи и „Исиус“ да не я наемат?

Първият човек, за когото Дейна се сети, беше Вайда Лу. Тя бе взела твърдо решение да прогони Дейна от града още при първата им

среща. Доста голяма вероятност имаше и да е бил Шелби Тримейн. Той не бе я харесал, беше преценил, че не е подходяща партия за неговия син.

Не биваше да пренебрегва и възможността да е бил конгресменът Клейтън Крауфорд. Сама си бе навлякла гнева му, като започна да се рови в живота му. Следващият поред в списъка бе Албърт Рамзи, за когото никак не искаше да мисли. Това влечуго не би се спряло пред нищо да навреди на репутацията ѝ.

Последното име, което изникна в съзнанието на Дейна, едва не я накара да припадне. Янси. Изведнъж се почувства напълно незащитна. Нима по този начин Янси се опитваше да се отърве от нея? Ако бе така, от какво се страхуваше той? Явно не беше заради процеса или липсващите пари; бе успял да я убеди, че е невинен и за двете неща.

Освен това, беше се съпротивлявал, когато тя се бе опитала да му зададе няколко въпроса за личния му живот. Дали наистина нямаше някаква мрачна тайна? Дали не се бе лъгала за него и като човек, и като лекар?

„Не!“, сякаш извика сърцето ѝ, не беше възможно да е Янси. Въпреки че имаше свои недостатъци, които явно не бяха малко, подлостта не беше един от тях. Трябваше да вярва, че това, което бяха преживели заедно, означава нещо за него.

Глупачка! Какво ѝ даваше право да мисли, че не я бе използвал? Може би онази страстна нощ беше начин да я обезоръжи, преди да ѝ нанесе удар в гръб. Но тогава тя бе предвидила тази възможност. А защо чувстваше такъв гняв? Защото това имаше значение за нея, по дяволите! Слава богу, че това, което изпитваше към него, е само страст, а не любов.

Тези мисли бяха непоносими за Дейна. Тя се върна до компютъра си и направи усилие да се съсредоточи отново върху статията. От съществено значение сега бе това, че вече не се водеше официално на работа.

Пръстите на Дейна замръзнаха върху клавишите и тя неочаквано почувства, че в очите ѝ напират сълзи. Разтърси енергично глава, за да прогони желанието си да я отпусне на бюрото и да зариде. Отдавна се бе зарекла да не се предава на чувствата си, независимо колко силни са те. Подобна глупава сантименталност бе само за слабохарактерните, а

тя съвсем не беше такава. Въпреки това, сега се чувстваше крайно потисната.

Само да можеше да е сигурна, че човекът, който е виновен за нейното уволнение, не е Янси.

Телефонът отново иззвъня; тя сграбчи слушалката, сякаш бе спасителна сламка.

— Ало.

— Здравей, скъпа.

Дейна се усмихна.

— Привет, какво ново при теб?

Ейприл се засмя:

— Гледам си децата, какво! Ами при теб?

— Нищо особено — за миг Дейна почувства желание да сподели с нея, че току-що я бяха уволнили, но не можа да каже нито дума. Раната бе твърде болезнена, все още не можеше да преживее ужаса.

— Искаш да кажеш, че не знаеш? Не прочете ли вестника?

— Мисля, че още не са го донесли. Ще ми кажеш ли?

— Невероятен скандал — каза Ейприл, като говореше на бързи обороти. — Някой е издрънкал на пресата за липсващите пари.

— Господи!

— Още по-лошо. Не назовават директно името на доктор Грейнджър, но намеците им са съвсем ясни.

— Шегуваш ли се?

— Кълна се в живота на дъщеря си — не!

Дейна изсумтя:

— Какъв ужас.

— Виж какво, просто си вземи вестника. Аз трябва да тръгвам. Ще си поговорим по-късно.

— Добре. Благодаря ти.

На Дейна не ѝ бе нужно да чете вестника. Знаеше какво ще открие в него. Тя разтри слепоочията си, за да разсее внезапната болка, и се запита какво ли си мислеше сега Янси и дали не обвиняваше нея.

Изведнъж избухна в смях.

Тя самата му нямаше доверие, а се тревожеше, че може би той не ѝ вярва. А бе преспала с него. Господи! Беше дошла тук, за да пише материал за един лекар, когото не познаваше.

Как бе възможно за толкова кратко време нещата така да се заплетат?

— Искам да знам кой си е отворил голямата уста и е изплюл камъчето.

Вайда Лу сложи ръка на рамото на Янси, който седеше до нея. Той я изгледа сурово и се раздвижи. Видя как лицето ѝ пребледня и разбра, че не само я бе объркал, а беше я накарал да затрепери от гняв. Беше му все едно. В момента нищо не го интересуваше, искаше единствено да накаже копелето, което се е разприказвало пред пресата.

Всички улики водеха към Херман Грийн и затова Янси се обърна към Вайда Лу за помощ. Или може би тя сама бе решила да си предложи услугите? Както и да е, това нямаше никакво значение.

— Ей, не се нервирай — каза Херман. В момента носът му изглеждаше по-крив от всякога. — Трябва да ти дадем успокоително.

— Колко смешно.

Херман въздъхна:

— Виж, знам, че имаме проблем, но няма полза от излишна паника.

— Херман е прав, Янси — намеси се Вайда Лу.

— Не съм се паникьосвал; просто нервите ми вече не издържат. Освен това на вас двамата ви е лесно да давате съвети, но, по дяволите, аз съм този, който седи на горещия стол.

Вайда Лу прехапа цикламените си устни.

— Това няма да трае дълго, обещавам ти. Мисля, че знам кой е виновен за това малко фиаско.

И двамата втренчиха поглед в нея. Но Херман заговори пръв:

— Някой от журналистите, нали!

— Не е Дейна Байвънс — Янси изрече това, без да мисли. По-скоро усети, отколкото видя, че Вайда Лу застина. Но със сигурност забеляза ледения блясък в очите ѝ. „Внимавай, Грейнджър.“

— Не съм съвсем убеден в това — каза Херман.

— Аз също — отвърна Вайда Лу с язвителен тон.

Янси сви рамене, като се надяваше да създаде впечатление, че му е безразлично.

— Може и да сте прави, по дяволите! Може би е била тя — излъга той. — Но аз лично съм на мнение, че го е направил онзи Албърт Рамзи, който души наоколо.

— Възможно е да си прав — каза Херман. — Особено след удара, който му нанесе.

Янси стана рязко.

— Все едно кой се е раздрънкар. Страхувахме се от това и ето че то се случи. Важното сега е да помислим как ще се справим с положението.

— Аз ще се погрижа — каза Вайда Лу и се усмихна на Янси. — Винаги съм успявала, нали?

Янси изпитваше непреодолимо желание да постави тази безочлива кучка на мястото ѝ веднъж завинаги. Но не можеше поради не една причина. Не само времето и мястото не бяха подходящи, но и Вайда Лу все още беше главната движеща сила на проекта и не би искала той да ѝ диктува какво да прави.

— Сега по-добре ли се чувстваш? — попита Херман.

Янси го изгледа гневно.

— Не, по дяволите! Ти си виновен, Херман.

— Това е абсурдно и ти го знаеш. Все още смятам, че някоя от чистачките се е докопала до тези пари, но досега не съм успял да го докажа.

— И докато откриеш, аз ще се пека на бавен огън!

— Откъде, по дяволите, бих могъл да зная, че някои ще се разприказва пред пресата?

Тонът на Херман бе гневен.

— Е добре, успокойте топката и двамата — нареди Вайда Лу. — Не можем да разберем как ония от вестника са се добрали до информацията. Възможно е дори Тед Уилкинс или жена му да са се раздрънкали, пред когото не трябва. Или, както казах, вероятно е някой от репортерите. Според мен това няма значение. Трябва да се измъкнем от тази каша.

— Как? — прекъсна я Янси.

Тя се усмихна и отново докосна ръката му, а погледът ѝ го подтикна да се отдръпне. Но не го направи.

— Оставете на мен да помисля за това. Няма да позволя нищо да попречи на този проект. Ще издействам опровержение, само гледайте.

— Чудесно. Аз отивам в болницата.

— Не се нервирай, чуваш ли? — каза Херман зад гърба му.

Янси се обърна рязко.

— Защо не престанете да се тревожите за мен и не откриете кой, по дяволите, е взел онези пари!

Очите на Херман се премрежиха от гняв и той щеше да отговори, но Янси излезе бързо от стаята.

Десет минути по-късно беше в кабинета си в клиниката, където го чакаше дълъг списък от пациенти. После трябваше да се върне в болницата, за да изнесе лекция за оплождането „ин витро“ пред клас специализанти.

Сложи ръката си на слушалката, но се спря. Имаше нещо гнило в целия този сценарий, но какво бе то? Първо, равнодушието на Херман Грийн. Второ, фактът, че можеше да гледа Янси в очите, когато обсъждаха въпроса за липсващите пари. Освен това, беше се разгневил.

Е, и Янси също беше изнервен. Може би проблемът бе в самия него, а не в Херман. Може би просто отдаваше на това прекалено голямо значение. И все пак тук имаше нещо нередно. Не можеше да каже какво, но инстинктивно го чувстваше.

Вероятно една от причините за неговата параноя бе предположението на Дейна, че някой се опитва да му навреди.

Той вдигна слушалката и нервно набра един номер. Беше му хрумнала идея.

ТРИДЕСЕТ И ТРЕТА ГЛАВА

— Руни, съжалявам, не мога. Не точно сега.

— Защо?

В гласа му имаше настоятелна и властна нотка, която я ядоса.

— Имам уговорка, ето защо.

— Не можеш ли да направиш изключение? В града съм само за малко, колкото да се видя с моя клиент и с родителите си.

Сърцето ѝ замря за миг. Тя знаеше, че този клиент е Янси.

— Ще се видим следващия път — каза Дейна. — Обещавам.

Последва толкова дълго мълчание, че за минута Дейна си помисли, че е затворил.

— Руни, там ли си още?

— Да — каза той студено.

Дейна овладя нетърпението си.

— Ей, какво ти става? Знаеш, че имам работа. — „Особено сега, понеже практически съм без работа“ — добави тя мислено.

— Да, но дали това е всичко?

Не толкова от самите думи, колкото от начина, по които бяха изречени, тя разбра, че нещо не е наред. Всяка от тях бе пропита от жесток сарказъм.

— Какво се опитваш да кажеш? — Дейна също не можа да съдържа сарказма си, но бе истински озадачена. — За какво намекваш?

— Нищо. Забрави.

— Неее, няма да забравим. Ти отвори кутията с червеите, остави ги сега да изпълзят всичките.

Отново мълчание.

— Руни, ти започна пръв.

— Добре. Ти срещаш ли се с Янси Грейнджър?

— Разбира се — каза тя с раздражение. — Пиша материал за него, възможно ли е да не се срещаме?

— Нямам това предвид.

— А какво?

— Ти знаеш, в интимен смисъл.

Дейна се почувства така, сякаш я бяха ударили с юмрук в корема, и въздъхна дълбоко. Явно този звук бе достатъчен за Руни, за да потвърди опасенията му.

— По дяволите, Дейна, това е една от най-глупавите...

Тя направи усилие да събере мислите си.

— Кой ти каза?

— Това няма значение. Важното е дали е вярно или не, но мисля, че вече получих отговора.

— Отговорът е, че това изобщо не е твоя работа.

Тя стисна зъби толкова силно, че я заболя челюстта.

— Добре, Дейна, както искаш. Ако е вярно, че спиш с него значи си се побъркала. Този мъж използва жените като... — Руни не можа да намери точната дума и запелтечи: — А като си помисля само, че всеки път, когато те докоснеш, ти се дърпаше. Аз...

— Достатъчно. Каза каквото имаше. Руни, аз изпитвам симпатия към теб. Между нас съществува приятелство, което не бих желала да загубя, но не искам да се бъркаш в личния ми живот.

— Но аз ти предложих да се омъжиш за мен, по дяволите!

Тя долови в гласа му болка и ѝ стана мъчно, че го е наранила.

— Знам, а аз ти отказах.

— Вярно.

— Виж какво, хайде сега да затворим, а? Обади ми се, когато отново дойдеш в града, и тогава ще се видим.

— Сърдиш ли ми се?

— Малко, но ще ми мине.

Дейна се опита да заговори с леко шеговит тон, но не беше сигурна, че го постигна.

— Добре, до скоро виждане.

След като остави слушалката, Дейна разтри корема си, където като че ли все още чувстваше болката от този словесен удар. Откъде ли, беше разбрал, че тя е спала с Янси? Мисълта, че някой си пхаше носа в личния ѝ живот, ѝ бе крайно противна.

Кой друг знаеше? Освен това, какво значение би могло да има това за някого? Дейна потръпна от необясним страх и това още повече я разтревожи.

Тя пропъди тези мисли и насочи вниманието си отново към работата. С едно анонимно телефонно обаждане най-сетне бе успяла да свари последния свидетел у дома. Когато се обади Руни, тя тъкмо се канеше да излезе.

Въпреки че бе разстроена, не можеше да пропусне тази възможност.

„А, значи не сте сам, мистър Хемпхил“ — помисли си Дейна, взе фотоапарата от седалката до себе си и направи няколко снимки на двамата мъже.

Не знаеше защо, но ѝ мина през ум, че тези фотографии биха могли да се окажат важни. Може би инстинктивно бе усетила. Всъщност не беше само това; снимките ѝ бяха помагали неведнъж при журналистическите ѝ разследвания. „Човек никога не знае.“

Тя остави апарата, слезе от колата и пресече улицата. Реши, че пълничкият червенокос мъж с червендалесто лице е Томи Джей Хемпхил, нейният човек, понеже по време на целия им разговор не бе помръднал от занемарената тераса.

След това Дейна насочи вниманието си към неговия гост, който бе облечен с елегантни дрехи. „Костюм на тесни райета, лъснати обувки. Като от журнал“ — помисли си тя. — Да не говорим за пригладените коси и изтънчените маниери.

Не беше от типа хора, които биха могли да минат за приятели на мистър Хемпхил.

Дейна нямаше представа какво щеше да каже или направи. Довери се на инстинкта си. Когато отвори разкривената порта и влезе в двора, забеляза стар, проскубан пес, свит под стълбището. Той вдигна очи, изгледа я и отново зарови глава между лапите си.

„Безобиден е“ — помисли си Дейна с облекчение.

— Томи Джей Хемпхил? — попита тя с усмивка и му подаде ръка.

Той като че ли не бе просто изненадан от нейната прямота, а направо смаян. Ухили се.

— Същият.

— Как сте днес?

— Не мога да се оплача.

Усмивката му стана по-широка и тя успя да види отблизо устата му. Намръщи се. Всичките му зъби бяха разядени. Само предните

изглеждаха здрави.

Дейна преглътна, след като за миг усети неприятната миризма на гниещите зъби.

— Аз съм Дейна Байвънс — тя се обърна към другия мъж и му подаде ръка. — А вие сте?...

Той се поколеба за секунда и я изгледа изпитателно. Очевидно външният ѝ вид му хареса.

— Клайд Данфърд — каза с усмивка.

— Прахосмукачки ли продавате или нещо друго? — попита Томи Джей и втренчи поглед в нея.

Тъкмо щеше да отговори, когато Клайд Данфърд каза:

— Трябва да тръгвам, Томи Джей. Ще ти се обадя.

— Разбира се, мистър Данфърд.

Мълчаливо го проследиха с поглед, докато се качи в колата си и тръгна.

— Виж, ако продаваш...

— Не — каза Дейна. — Всъщност аз съм журналистка.

Изразът му се промени; възхищението му премина в недоверие.

— Журналистка значи. Вижте какво, аз не давам...

— Няма да ви сторя нищо лошо — каза Дейна със закачлива усмивка.

— Може би — той смигна. — Искате ли да влезете? Жена ми не е вкъщи.

— Не, благодаря, и тук ми е добре.

— Е, какво мога да направя за вас?

— Разбрах, че сте присъствали на едно тържество преди няколко седмици.

— Госпожице, в града ме преследват доста драскачи. Когато трябва да се прочисти нещо или някой богаташ се опитва да избяга, аз съм най-добрият в тази област — той помълча няколко секунди. — Ако вие сте една от тях, не очаквайте от мен и капка уважение.

— Повярвайте ми, не съм — увери го Дейна.

Той се усмихна недоверчиво.

— Тогава защо ме питате за онова тържество?

— Видяхте ли там доктора? Янси Грейнджър?

Изражението на Томи Джей отново се промени — стана сурово.

— Защо искате да знаете?

— Заявили сте, че в онази нощ той е пил. Е, как разбрахте това?

— Видях го, ето как.

— Откъде разбрахте, че в чашата му има алкохолно питие?

— Видях как барманът му направи коктейла.

„Лъжец.“

— Нали и вие е трябвало да си вършите работата? Кога намерихте време да шпионирате гостите?

Той стисна юмрук и пристъпи напред. Дейна се отдръпна.

— Вижте, госпожице, аз съм свободен човек — каза той ядосано.

— Имам право да не ви отговоря. Все пак защо ви интересува това?

— Познавате ли някакъв човек на име Нютън Андерсън?

Той не трепна.

— Не.

— И никога не сте чували за него?

— Не. А сега, ако нямате нищо против, трябва да тръгвам. Освен това госпожата ще се прибере всеки момент. Сигурно няма да ѝ бъде приятно да ви открие тук. Разбирате ли?

И тонът, и изражението му бяха заплашителни.

— Много добре разбирам. Благодаря за информацията.

Той не каза нищо, но Дейна усети как я проследи с поглед, докато стигна до колата си. Полазиха я тръпки.

Когато влезе в стаята си в мотела, все още беше настръхнала. Остави чантата си на леглото и позвъни на Тим Гарисън.

— Тим е на телефона.

— Здравей, обажда се Дейна Байвънс.

— Какво мога да направя за теб?

— Онзи ден, когато говорихме за Нютън Андерсън и групата му, ти не ми даде имената на всички замесени. Случайно един от тях да се казва Клайд Данфърд?

— Не.

— По дяволите, мислех, че съм попаднала на нещо важно, но съм изненадана, че очакванията ми не се оправдаха. Когато споменах пред онзи червей името на Андерсън, той пребледня.

— Може би наистина си попаднала на нещо.

Дейна се бе разсеяла за миг и поклати глава.

— Може би си на път да откриеш нещо важно, както сама каза.

Тя застана мирно.

— Да не би да знаеш кой е този човек.

— Да. Той е личният адвокат на Нютън Андерсън.

„Ясно.“ Беше хванала копелето с изгнилите зъби в явна лъжа, както и бармана, и жената, която бе завела делото. Както изглеждаше, групата на Андерсън бе купила и тримата. Можеше само да гадае колко пари беше дал адвокатът на Андерсън на тези мними свидетели, за да zlepоставят Янси, което означаваше да провалят целия проект за болницата.

За съжаление Дейна не бе видяла пари да преминават от едни ръце в други. Но самият факт, че мистър Данфърд беше там доказваше много неща. Но не тя бе човекът, който трябваше да събира доказателства; това беше работа на Янси и Руни.

— Дейна?

— О... не съм затворила, Тим. Слушай, безкрайно съм ти благодарна за помощта. Скоро пак ще ти се обадя.

Тя дори не чу отговора му, толкова голямо бе объркването ѝ. Какво да прави с тази опасна информация? Нима трябваше да я запази в тайна, да изчака и да види как ще се развият събитията.

Повече от всичко искаше да каже на Янси. Чувстваше, че е дошъл моментът той да разбере чия мръсна ръка се е намесила в живота му. Но нима това е нейно задължение нима тя трябваше да му се обади? Всъщност — не. Освен това нямаше сигурни доказателства, а само косвени улики. Щеше да се види с Янси: това бе голата истина. Опитва да си внуши, че това желание е заради последната информация, която получи. Ненавиждаше се заради тази проява на слабост и още повече заради това, че се развълнува.

— Никак не е зле.

Вайда Лу харесваше престорения си глас почти толкова, колкото изваяната си фигура. Тя застана гола пред огледалната стена в банята си, бръкна в бурканчето с гел и намаза още веднъж корема си.

Не можеше да си почине нито за миг; чувстваше нужда да използва тези балсами и лосиони за стягане всяка вечер. Беше си внушила, че ако изпълнява този ритуал редовно, няма да се наложи отново да се подлага на пластични операции.

Но ако видеше някъде провиснала кожа, не би се двоумила. Придвижи пръсти от стегнатия си корем нагоре към едрите си гърди. Разтрива ги дълго и енергично, докато зърната им изпъкнаха и ѝ се сториха подобни на сочни узрели малини.

Чудеше се дали биха се сторили на Янси такива и на вкус. Ами ако тези на Дейна...

— Не — извика Вайда Лу; след това грабна бурканчето с крем и го запрати към огледалото.

Несъзнателно закри лицето си и отскочи назад, но след това остана вцепенена, с гневен поглед и странна усмивка.

— Госпожо Динуидъл? Добре ли сте?

— Отивай си, Инес.

— Но, госпожо...

— Остави ме на мира! — изкрещя тя.

Икономката не отговори. Вайда Лу чу стъпките на своята домашна помощница, която се отдалечаваше, а след тона седна до тоалетната масичка и съзнанието ѝ се изпълни с оптимистични мисли.

Дейна не можеше да ѝ отнеме това, което ѝ принадлежеше. Беше се обадила на началника ѝ с надеждата, че дъщеря ѝ ще си тръгне с подвита опашка за Ричмънд, за да се моли да я върнат на работа. Но не, тя все още бе тук и се въртеше около Янси.

Лицето на Вайда Лу се изкриви от ненавист. Не искаше да прибъгва до други средства, несъмнено по-опасни. Но щом се налагаше, щеше да го направи.

Колкото и да бе висока цената, крайната цел си струваше.

ТРИДЕСЕТ И ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Дейна изтри потната си длан в спортния гащеризон и си пое дъх. Нима напълно се бе побъркала? Може би. Но сега, докато стоеше пред прага на Янси в полунощ, не ѝ се мислеше за това.

Беше неспокойна, не бе могла да заспи. Това като че ли беше най-доброто обяснение за решението и да дойде тук. Не беше могла да измисли по-основателна причина. Трябваше най-сетне да каже на Янси за подмолните действия на Шелби Тримейн.

Но истината бе, че чувстваше непреодолима нужда да се срещне с Янси. Копнееше не само да го види, но и да го докосне и отново да почувства в себе си онзи огън, които все още не бе угаснал.

Тя натисна звънеца и опита да се отърси от неприятното чувство под лъжичката. „Отпусни се“ — каза си, но не можеше. Няколко пъти в живота си бе постъпвала безразсъдно, но това бе върхът на всичко.

— Махай се! Няма никой вкъщи.

За миг това троснато изявление я разтърси, но после се усмихна. Никой, освен Янси Грейнджър не би се отървал безнаказано, ако я стресне така. Но и тя реши да упорства. Отново натисна звънеца, този път по-силно.

— По дяволите!

Въпреки че той изрече тези думи тихо, тя все пак ги чу и разбра, че е близо до вратата.

— Кой е? — попита той ядосано.

— Дейна — каза тя едва-едва.

Той отвори рязко.

— Какво, по дяволите?

Изглеждаше побеснял. „Не — помисли си Дейна, — по-скоро изглежда болен.“ Очите му бяха зачервени, а бръчките около тях се бяха врязали дълбоко; косите му бяха сплъстени и в безпорядък; беше се прегърбил, сякаш му костваше огромно усилие да се изправи.

— Съжалявам — заекна той и за миг се почувства като истински глупак.

Изразът на очите му бе странен; въпреки че тя ги видя на светлината на лампата зад него, не успя да го разгадае.

— Всъщност не! — каза той рязко, но с изненадващо нежен тон.

— Аз... Май е по-добре да си тръгвам.

Следващите няколко секунди, в които те останаха с погледи, приковани един в друг, сякаш се проточиха безкрайно дълго.

— Моля те, не си отивай! Преживях ужасен ден. Имах страшно много работа в операционната и съм изтощен до крайност.

— Ето още една причина да те оставя на мира.

Той сякаш я изпи с поглед.

— Напротив, именно затова искам да останеш.

— Защо винаги се разделяме със спор?

Тя се опита да каже това с шеговит тон, за да облекчи надигащото се напрежение.

— Ти ще ми кажеш.

— Не си ли любопитен да разбереш защо съм тук посред нощ?

— Добре. Защо си тук?

— Ще ми повярваш ли, ако ти кажа, че имам важни новини за теб?

Той я изгледа строго.

— Не.

— Всъщност наистина дойдох да поговорим.

Дори когато изричаше тези думи, погледът ѝ бе прикован върху откритите му гърди, които бе обсипвала с целувки. Тя отмести поглед.

— Дейна.

Леко дрезгавият глас, с който произнесе името ѝ, я накара отново да го погледне в очите.

— Помислих, че си останал да спиш в болницата — каза тя, за да наруши мълчанието.

— Наистина бих искал да съм в леглото, но с теб.

Той я сграбчи в прегръдките си и затвори вратата с босия си крак.

— О, Янси! — извика тя, когато усети, че той прокара върха на носа си по шията ѝ.

— Господи, колко си ми нужна.

— Не си ли прекалено уморен? Имам предвид...

Защо се опитваше да го обезкуражи? Нима не бе дошла тук именно заради това? Беше живяла с мисълта за този момент, бе копняла за него. Защо сега не можеше да се отпусне и го остави да направи с тялото ѝ чудесата, на които само той е способен?

Сякаш прочел мислите ѝ, той прошепна:

— Нека да се любим.

Устните му, горещи и неустойими, достигнаха до нейните.

— Знаеш ли, това е лудост — каза той между целувките.

— Може би, но не мога да спра. А ти можеш ли?

— Не.

Той покри устните ѝ със своите и проникна с език между тях. Тя се отпусна в ръцете му; малкото, воля, която ѝ бе останала, сякаш се изпари.

С една ръка той намери ципа ѝ и го смъкна; след това плъзна длан до едната от гърдите ѝ, обхвана я и тя настръхна.

— Докосвай ме, изгарям.

— Аз също.

Той сложи ръцете си под талията ѝ и я притегли към себе си.

— Наистина изгарям — простена той трескаво.

— Сега! — извика тя.

— Не, този път не така.

Без да я пусне, тръгна с нея назад към спалнята.

— Мислех, че съм си въобразявал колко си съвършена — той преглътна. — Но не е било така. Господи, какво правиш с мен!

— Каквото и ти с мен — промълви тя.

Той се наведе към стегнатите ѝ гърди и засмука зърната им, докато тя застена и зарови пръсти в косите му.

— О, да, да!

Тя прокара ръце по цялото му тяло, усети мускулите на врата, раменете и гърба му.

— Докосвай ме — каза той задъхано.

Нежните върхове на пръстите ѝ се придвижиха между бедрата му и той почувства ласката им.

— О, Дейна, не мога...

— Напротив, можеш.

Беше удивен, когато тя започна да се търка в него и да го изгаря с топлината си. Кръвта му закипя и през цялото му тяло премина тръпка.

— Ооо! — извика той.

Това, което бе очаквал, не можеше да се сравни с насладата, която изпита в действителност. Почувства се така, сякаш е потънал в сладка забрава, от която не искаше да излезе за нищо на света. Но искаше и тя да бъде с него там. Чувстваше нужда да я накара да изпита същото, да го почувства с цялото си тяло, преди отново да се слоят.

Тя премигна.

— Няма нищо, ако...

— Не. Всичко е наред.

Той я положи на ръба на леглото и разтвори краката ѝ.

Тя прикова изумен поглед в него, когато той застана на колене до нея, сложи краката ѝ върху раменете си и ги разтвори по-широко.

— Янси!

— Отпусни се — каза ѝ той, когато осъзна, че този вид физическа близост е непознат за нея. — Няма да те нараня. Ще почувстваш истинско удоволствие.

Тя раздвижи глава, когато усети ласката на езика му, повдигна се леко и извика:

— О, господи!

Стисна косите му и стегна бедрата си, сякаш го молеше да проникне по-дълбоко.

Той усети как мускулите ѝ затрепериха и цялото ѝ тяло настръхна; тогава тя се раздвижи и издаде няколко стона, които прозвучаха почти като ридания, когато езикът му навлезе по-навътре.

Тя плъзна ръка надолу, усети твърдостта му и тогава той се повдигна рязко и влезе в нея.

— О, Янси! — въздъхна тя.

Притисна го здраво между бедрата си, но той успя да я повдигне, докато все още бе в нея, и да легне.

— О!

Въпреки неволния си вик, тя зарови ръце в космите на гърдите му и срещна погледа му.

Той си помисли, че никога по-рано не бе преживявал нещо толкова красиво, колкото нежните целувки, с които тя обсипа врата и лицето му.

Тогава се раздвижи, изви гръбнак и помръдна в нея. В този момент всичко, което желаше, беше да изпита дива страст, да загуби

самообладание, да изригне в нея, да я превърне в нажежена жарава.

Но искаше насладата да продължи колкото е възможно по-дълго и за двамата. Искаше този момент да трае вечно.

— Искам да те гледам, когато го достигнеш.

— Аз също искам да те гледам.

Усети, че тя потръпна и въздъхна дълбоко, когато започна да се движи по-бързо и по-дълбоко.

— Позволи ми! — помоли я той, когато мускулите на бедрата и корема ѝ се стегнаха, и обхвана с устни едното от зърната ѝ.

Тя потръпна и почувства, че в този миг за нея не съществуваше нищо друго, освен сладкото, неустойимо привличане между тях.

И все пак то не беше достатъчно.

— За бога, жено, колко още ще изядеш?

— Докато се наситя.

— По дяволите, аз вземам една, ти — десет.

— Трябва да ти кажа, че съм изяла само пет палачинки и две резенчета бекон.

— Само толкова? Бих се заклел, че беше два пъти повече.

— И ти изяде толкова, Буба.

— По-добре внимавай с тази глупост „Буба“; ще си изпатиш.

Дейна се засмя на Янси, който стоеше до фурната само по боксерки. Току-що го бе накарала да ги облече.

— Нали не смяташ да отидеш в кухнята гол? — беше го попитала тя половин час по-рано, като поглъщаше с поглед стройното му мускулесто тяло.

Той се бе обърнал с гръб към вратата и повдигнал вежди.

— Защо не? Какво лошо има в това?

— Защото ще готвиш.

— Е, и?

— Е, и... нали знаеш.

Устните му трепнаха конвулсивно.

— Не, не знам. Надявам се, че ти ще ми кажеш кое е най-подходящото облекло за кухнята в три сутринта.

— Не знам, но все пак сложи нещо!

Той се засмя силно:

— Значи не ти се иска да ме гледаш как мятам палачинки гол, а?
— Сякаш изведнъж се досети за нещо и очите му заблестяха. — Или може би прекалено много ти се иска!

Дейна се изчерви.

— Хванах те натясно.

Тя вдигна една възглавница и я запрати по него.

— Ти си ужасен!

— Сигурно искаш да кажеш „ненаситен“?

— Това също.

Очите му отново светнаха и той се върна при нея. Тя протегна ръка.

— Стой!

Той се спря.

— Ти обеща да ми дадеш нещо за ядене — тя се изправи, облечена с една от неговите тениски. — Умирам от глад.

— Нищо чудно, след като изразходва толкова много енергия.

Той я дразнеше и страните ѝ порозовяха още повече.

— Добре, ще бъда добра. Дори ще си сложа слугински дрехи, ако това ще те накара да ме оставиш на мира.

— Твоя воля.

Янси приготвяше последната порция палачинки.

— Надявам се, че ги правиш за себе си — каза тя. — Аз преядох.

— Аз също.

— Тогава ги изхвърли, а аз ще почистя.

— Не, стойте си на мястото, мадам — той замълча за миг, а след това се облегна на шкафа и добави: — Трябва да поговорим.

Дейна сведе поглед, а след това отново вдигна глава.

— Зная.

— Когато дойде, ти каза, че имаш някакви важни новини за мен. Сериозно ли говореше?

Дейна не знаеше какво да отвърне. Беше се страхувала, че този момент ще настъпи.

— Да, така е, но не съм сигурна дали би трябвало да ти казвам.

— Защо?

— Всъщност това не е моя работа.

— Нека аз да преценя.

Тя не каза нищо.

— Няма да мръдна, оттук, докато не разбере какво става зад тези големи очи.

— Не е смешно, Янси.

— Така значи. Все пак няма да те пусна, особено ако стана дума за нас.

— Не.

— Тогава изплюй камъчето.

— Отнася се за терена.

През следващите няколко секунди бе толкова тихо, че дори игла да паднеше, щеше да се чуе.

— Какво ново във връзка с терена?

— Съществува вероятност Шелби Тримейн да го продаде на друг кандидат.

Янси я погледна така, сякаш бе хвърлила по него тухла и го бе ударила между очите.

ТРИДЕСЕТ И ПЕТА ГЛАВА

Дейна прокара пръст през космите на гърдите му, без да откъсва поглед от очите му — тези толкова ярки сини очи, които всеки път я пленяваха. Струваха ѝ се толкова ясни, че би могла да надникне през тях и прочете какво става в съзнанието му. Но все пак не хранеше напразни надежди. Знаеше, че никой не може да разгадае мислите на Янси.

Беше ѝ казал с неповторимия си решителен тон как би постъпил с Шелби, в случай че не изпълни своята част от сделката, а след това Дейна го беше убедила отново да си легне. Не ѝ бе лесно. Тялото му бе като обтегнато въже, което всеки момент щеше да се скъса.

Не беше се успокоил дори след като му каза малкото, което знаеше за проекта за увеселителния парк.

— По-скоро бих пратил това копеле в ада — повтаряше той.

Надяваше се нейното докосване да му подейства успокояващо. Янси сграбчи пръста ѝ, доближи го до устните си и го засмука.

— О! — въздъхна тя и почувства прилив на топлина между бедрата.

— Така значи, а?

— Страшно го желая. Това ме кара...

Той се усмихна.

— Продължавай, кажи го.

— Не.

— Страхливка!

Той започна да цъка с език.

— Е добре, искам да се любим. Сега доволен ли си?

— Да — той се захили, а след това замълча и лицето му доби сериозен израз.

Дейна разбра, че отново се бе замислил за Шелби и спора за земята. Тя въздъхна тихо и почти се упрекна за това, което бе казала. Не само беше развалила мига, а бе изпаднала в неудобно положение.

— Никога не съм се любил с друга жена така, както с теб — тези думи прозвучаха като гръм от ясно небе и Дейна почувства нова струя топлина в себе си.

— Дори с жена ти?

Гласът ѝ прозвуча неестествено.

— Дори с жена ми.

Помълчаха няколко мига, а след това Янси каза:

— Ти ме влудяваш, завладяла си мислите ми.

— Янси, ти...

— Знам какво ще кажеш. И ти се чувстваш така. Става нещо сериозно, за което не сме готови — той заговори по-тихо: — Но не мога да не те виждам.

— И аз чувствам същото, но...

— Но си тук, за да вършиш работа.

— Като заговорихме за работа, знаеш ли, че ме уволниха?

Янси скочи рязко и прикова изумен поглед в нея.

— Ти? Уволнена?

По изражението ѝ той разбра отговора.

— Да, и то, защото не се съгласих да се откажа от статията за теб и да се върна в Ричмънд.

— По дяволите, нищо не разбирам! Мислех, че от списанието, за което работиш, са те изпратили тук.

Дейна избягна изпитателния му поглед.

— Не беше точно така.

— Какво означава това?

— Означава, че този материал не ми бе възложен от списанието, за което работех.

— Да не би да има нещо, което не съм чул?

Тя му обясни защо всъщност е дошла в Шарлътсвил и какво се бе случило.

— И сега здравата си загазила.

— Нямам намерение да приемам нещата така.

— Искрено се надявам да не си помислила, че аз съм се обадил на шефа ти.

— Мина ми през ума, но сега зная, че не си бил ти.

— Много ти благодаря все пак.

Той отново замълча за миг, а след това каза:

— Значи тази работа в „Исус“ е големият ти шанс в живота?

— Да.

— Но само ако успееш да напишеш сензационен материал за мен?

— Да. Залагат на идеята едно скромно момиче да създаде една от най-сензационните статии на годината.

— Разбирам.

На лицето на Дейна се появи усмивка.

— По израза ти никак не личи. Сякаш току-що съм те изправила срещу армия стрелци.

— Точно така се чувствам — той поклати глава и се усмихна. — Но какво да се прави, като съм се захванал с една желязна дама.

Дейна издаде тих вик:

— Откъде си чул това?

— Никой го е казал преди мен — прекъсна я той.

— Вярно — отвърна тя рязко.

— Аз бих го потвърдил.

— А кое би могло да е птиченцето?

— Можем само да гадаем, нали? А ти стигна ли до извод? Как мислиш, заслужавам ли Нобеловата награда?

— Не съм свършила с разследването си — каза тя напълно откровено. — Както навярно си спомняш, не получих особено съдействие.

— Предавам се.

— Е, кога бих могла да те наблюдавам по време на операция?

— Нима наистина искаш това? — той изглеждаше изненадан.

— Разбира се, бих искала също да присъствам на някоя от лекциите ти и да видя твоята лаборатория.

Той докосна носа ѝ.

— Няма проблем за никое от трите неща.

— Наистина ли?

— Моята работа не е тайна за никого. Това съм аз, Дейна — той отмести поглед. — Това е всичко, което имам и което някога ще имам.

„Би могъл да имаш и мен“ — добави тя на себе си.

— Е, какво ти подсказва твоята интуиция? — попита той настоятелно.

— Аз съм на твоя страна.

— Значи все пак вярваш, че съм невинен по делото за лекарска небрежност и че нямам нищо общо е изчезналите пари?

— Да. Убедена съм, че и двете обвинения са скалъпени.

Тя му разказа за посещенията си при третия свидетел и за това, че бе видяла там адвоката на Нютън Андерсън.

— Мисля, че си права. Но е нелепо да смятат, че като ме окалят, ще унищожат проекта.

— Явно има хора, които не са на това мнение. Сигурна съм, че онези свидетели са били подкупени, за да излъжат.

— Ако си права, значи те дърпат конците на Шелби. Само почакай и ще видиш как онова алчно копеле ще ми падне в ръцете.

— Освен това мисля, че хората, които стоят зад обвинението в лекарска небрежност, са виновни и за изчезването на парите — каза Дейна. — Някой е издрънкал на пресата и това със сигурност не съм аз.

— Ами онзи тежкар Рамзи?

— Съмнявам се, че би събрал кураж, особено след като ти почти му откъсна главата.

Изведнъж Янси се замисли.

— Тогавата остава Херман Грийн, а той е член на комитета.

— Какво те кара да подозираш, че е той, освен факта, че парите са изчезнали от неговия офис?

— Не знам, по дяволите! Може би просто си търся изкупителна жертва. Знаеш ли, толкова бях вбесен, че нахълтах в офиса на Грийн и му се развиха да даде обяснение дали има нещо общо с онези глупости във вестника.

— Как реагира той?

— Странно. Не можах да си обясня защо ми се стори така, но имаше нещо нередно — Янси замълча за миг. — Всъщност това инстинктивно усещане беше толкова силно, че изпиках един приятел, частен детектив, и го помолих да направи проучване за Грийн.

— Е, и?

— Все още нямам вести от него.

— Мислиш ли, че е възможно Грийн сам да е взел парите?

— Знам, че звучи нелепо, но съм дяволски сигурен, че е станало нещо, а Грийн шикалкави и прикрива виновника.

— Ако си прав, значи той е свързан с групата на Андерсън.

— Ако това се окаже вярно, ще пребия това копеле.

— Но защо му е било да прави нещо подобно? Защо той?

— Може би има нужда от пари. Може би са му предложили съблазнителен пост. Кой знае, по дяволите! Просто ще трябва да изчакам, докато се обади онова приятелче.

— А междуременно?

— Трябва да кажа на Вайда Лу.

Дейна изтръпна, но не даде външен израз на това.

— Така и предполагам.

— Виж, никак не ми е приятно да споменавам името ѝ пред теб.

Аз...

— Не... не се извинявай. Това, че аз я презирам, не означава, че не върши добра работа за болницата. Не може да ѝ се отрече.

— Все пак тя е...

— Не ми се говори за нея.

— Нито пък на мен.

Последваха още няколко секунди мълчание.

— Ще се изправиш ли срещу Шелби?

— Естествено. Ще принудя това копеле да ме погледне в очите и да ми каже, че няма да ни продаде земята.

— Не мислиш ли, че това ще навреди на професионалните ти отношения с Руни?

— Както винаги съм казвал, ни най-малко. Той не може да си позволи да вземе друга страна по въпроса, освен моята, дори ако положението стане опасно.

— Какво искаш да кажеш с това „опасно“?

— Ако играта загрубее.

— Как? Нима наистина смяташ да го удариш?

— Не. Но ще го накарам да мисли, че сам би предпочел това.

— Руни сам ми каза за хората, чиято е идеята за увеселителния парк. Помоли ме да не...

— Няма да го чуе от мен.

— Ще предположи откъде може да си го научил, но това няма значение. И без това не би могло дълго да остане в тайна.

Янси сви юмруци.

— Няма да позволя този терен да ми се изплъзне. Освен това, ако Шелби ни измами, има доста други хора, които биха подкрепили това

начинание.

— Запознах се с Шелби Тримейн и ми се струва, че това няма да го трогне.

— Ще се погрижа.

— Аз също — каза Дейна и осъзна, че ще се наложи да признае пред Руни за нарушеното обещание да не казва на Янси за плановете на Шелби.

— Казах ли ти колко съм радостен, че си на моя страна?

— Всъщност — не.

Очите на Янси светнаха.

— Тогава ти признавам, че е крайно време да ти се отплатя за това.

— А как смятате да го направите, докторе!

— Вече съм го измислил.

Той погледна надолу. Тя проследи погледа му, изчерви се и вдигна глава.

— Скъпа, трябва само да дойдеш по-близо до мен — гласът му стана тих и леко дрезгав. — Продължавай да го гледаш. Виждаш ли колко много те желая?

Дейна не само отново сведе поглед надолу, а протегна ръка и обхвана издадената част от тялото му. Погали я и изпита чувството, че докосва топло кадифе.

— О, господи, чувствам се страхотно! — той затвори очи. — Искане ми се това да продължи вечно.

— Когато... когато ти ме докосна там...

Тя не може да продължи.

— Искаш да кажеш — тук?

Той сложи ръката си. Сърцето ѝ щеше да изхвъркне и тя само успя да кимне.

— Какво ще кажеш? — попита той задъхано.

— Ти... всичките си приятелки ли докосваш?...

Стори ѝ се твърде мъчително да изрече думите. Той ги каза вместо нея:

— С устата си ли? Не, за бога! Освен това, трябва да знаеш, че откакто ти дойде в града, не съм бил с друга жена.

— О, Янси!

Неочаквано очите ѝ се напълниха със сълзи.

— Дейна — каза той още по-задъхано, — исках да ти покажа цялото удоволствие, което един мъж и една жена могат да изпитат заедно. По-рано ти си познавала само болката.

Тя не можа да каже нито дума, сякаш беше онемяла. Затова реши да направи друго. Наведе се и докосна устните му със своите. Последва дълбока и нежна целувка и тя го накара да издаде сподавен стон, който сякаш прозвуча дълбоко в нея.

Тогава Дейна, без да съзнава какво прави, прокара устни надолу по корема му. Той отново се отпусна върху възглавниците, когато езикът ѝ достигна до бедрата му и тя го докосна там.

Той отново простена, а след това се повдигна на лакти, замаян от страст.

— Не те карам, нали знаеш?

— Аз го искам — прошепна тя и отново сведе глава, а когато го обхвана с устата си и обви пръсти около него, през тялото ѝ сякаш премина огън.

— Още, моля те.

След това той я сграбчи и двамата стигнаха до връхната точка на сливането на тела и души.

Районът около кънтри клуба и откритият ресторант бяха препълнени с хора. Янси изруга, докато се опитваше да стигне до Вайда Лу.

Тя се бе настанила на една маса отстрани. Мина му през ум, че трябваше да ѝ бъде благодарен за няколко дребни услуги, но не се чувстваше така. Нямаше никакво желание да бъде тук, но нямаше и избор.

„Скоро всичко това ще свърши“ — обеща си той. Колкото по-скоро приключи тази кампания за набиране на средства, толкова по-бързо щеше да сложи край на отношенията си с нея. Дори сега, само когато я погледнеше, му се гадеше. Изгаряше от желание да ѝ отмъсти за всичко, което бе сторила на Дейна; измъчваше се ден и нощ.

Освен това, манията ѝ да бъде с него навсякъде го нервираше. Сякаш нищо, което той казваше или правеше, не достигаше до съзнанието ѝ. Нима цял живот щеше да плаща заради онази единствена нощ, в която бе постъпил безразсъдно?

Когато стигна до масата ѝ и седна, той отново тихо изруга.

Вайда Лу му се усмихна. Пак почувства, че му прилошава, когато сравни изкуствено създадената ѝ хубост с естествената красота на Дейна. Но сам бе поискал тази среща и трябваше да се появи.

— Радвам се, че се обади — каза тя с най-нежния тон, на който бе способна. — Очаквах това.

Янси стисна устни, за да скрие отвращението си. Не беше дошъл тук, за да прави сцени. Целта му бе друга.

— Какво ще поръчаш за ядене?

— Нищо, благодаря. Не съм гладен.

Тя вдигна ръка и махна на сервитьора.

— Пак ти повтарям, Вайда Лу. Не съм гладен.

Тя пребледня, но успя да запази хладнокръвието си и това бе достойно за възхищение.

— Тогава защо дойде?

— Да поговорим.

— О, Янси, не искам да се караме — измърка тя. — Надявах се тази вечер да ми дойдеш на гости.

— Нямала стане и ти го знаеш.

— Не, не, ти не знаеш — каза тя с жар. — Ние е теб си принадлежим.

Лицето на Янси помръкна.

— Все пак не забравяй, че аз ти плащам.

Господи! В никакъв случай не трябваше тази полудяла кучка да узнае за него и Дейна. Сега не можеше да мисли за нищо друго.

— Виж, има нещо, което смятам, че би трябвало да знаеш, ако вече не си чула.

— Какво е то?

Вайда Лу явно не проявяваше никакъв интерес и Янси си помисли, че нейното самочувствие не знаеше граници. Тя наистина си въобразяваше, че е поискал тази среща, защото желае да се види с нея. Ако не я презираше, може би щеше да изпита известно съжаление.

— Шелби Тримейн е намислил нещо — каза той най-сетне. Това привлече вниманието ѝ.

— О?

— Носят се слухове, че водел преговори с някаква компания, която иска да купи нашия терен, за да направи там увеселителен парк.

— Но това е абсурдно! Не може да го направи!

— Напротив, той винаги може да постъпи така, както му харесва, по дяволите!

— Кой ти каза това? — попита тя.

— Няма значение. Важното е дали е вярно или не. Преди да ти се обадя, се опитах да открия Шелби, но той е въвн от града.

— Стой настрана от него.

Янси въздъхна дълбоко и едва успя да запази спокойствие.

Наведе се напред и заговори по-тихо:

— Не ме учи какво да правя.

— Ако искаш болницата, ще правиш точно това, което ти казвам. Не се бъркай. Аз ще се оправя с Шелби Тримейн.

— Добре. Този път оставям това на теб. Но ако не успееш...

— Ще успея.

— Добре. Значи се разбрахме. Сега трябва да тръгвам.

Вайда Лу се изправи в същия момент, когато той стана от масата, и се приближи към него.

— Не съм ти казала „довиждане“, скъпи!

Преди Янси да успее да реагира, тя се надигна, приближи лицето му към своето и го целуна страстно по устните.

ТРИДЕСЕТ И ШЕСТА ГЛАВА

Тиктакането на часовника в съзнанието на Дейна вече бе престанало, но все пак тя се чувстваше напрегната. Подозираше, че желанието час по-скоро да приключи и преди всички други да бъде готова със сензационния материал се дължи на естеството на работата. Всеки журналист от нейната класа трябваше да спазва срокове, поставени от работодателите или от самия себе си.

Освен това, тя нямаше търпение да узнае дали ще получи работата в „Исиус“, което щеше да бъде решено едва след като завърши и предаде този материал. Чувстваше се уверена в способностите си, но не можеше да бъде напълно сигурна какво ще стане.

Все пак това не беше единствената причина за нейната напрегнатост. Не беше забравила за онази змия Албърт Рамзи въпреки че ѝ се искаше да вярва, че Янси го е накарал да се върне обратно в леговището си, от което беше излязъл. Ала докато работеше, не преставаше да бъде нащрек.

Но най-много се тревожеше за Янси, най-вече заради желанието си или да сложи край на тази история, или връзката им да се превърне в нещо по-сериозно.

Обичаше ли го? Тази сутрин, два дни след втората нощ на горещи страсти, тя си зададе този въпрос и си отговори без колебание. Да, беше се влюбила.

Но дали и той я обичаше? Тя знаеше, че я желае. Но дали чувстваше любов? Не беше сигурна дали мъж като Янси е способен да обича друго човешко същество така пламенно, както обичаше себе си и своята работа.

Дейна въздъхна и осъзна, че ако се предаде на тези мисли, ще изпадне в отчаяние и не би могла да продължи работата си. Не искаше да обича този избухлив мъж. Не искаше да се влюбва в никого. След травмата, която преживя в миналото, тя си мислеше, че това чудо никога няма да се случи с нея. Но сега знаеше, че напразно се е

тревожила; това, което беше започнало като мимолетна връзка, се бе превърнало в нещо неповторимо и бе оставило в нея незаличима следа.

Тя изведнъж раздвижи дясното си рамо, сякаш бе изтръпнало. С този жест донякъде успя да съсредоточи вниманието си отново върху това, което трябваше да прави сега. Нямаше никакво време за губене. Трябваше да тръгва за болницата, за да наблюдава Янси в операционната. Тази мисъл я изпълни с вълнение.

Вчера, след като бе обиколила с него болницата и бе присъствала на лекциите му, той ѝ беше казал, че на следващия ден трябва да извърши сложна хистеректомия и две изкуствени оплождания. Беше ѝ предложил да наблюдава именно това.

Вчерашният ден ѝ се бе сторил толкова вълнуващ, че не можеше да си представи какво би могъл да ѝ донесе днешният. Беше слушала беседата му за оплождането „ин витро“ и бе впечатлена не само от думите му, но и от самия него.

Проследи с поглед всеки жест на красивите му ръце и всеки път си спомняше за това, което бе почувствала при допира им до тялото ѝ, за това как той я беше излекувал.

В един миг погледите им се бяха срещнали и ѝ се стори, че са сами в стаята. Дейна бе почувствала, че страните ѝ горят и отмести поглед встрани, преди някой от присъстващите да забележи.

След като се облече, тя взе бележника си и тъкмо щеше да излезе, когато се сети, че не е говорила с Тим Гарисън за Шелби Тримейн. Не смяташе, че ще научи нещо кой знае колко важно, но трябваше все пак да провери.

Тя погледна часовника си и видя, че има няколко минути на разположение преди часа на срещата в хирургическото отделение. Втурна се към телефона и набра номера на Тим Гарисън в „Исус“.

— Господи, да не би да сънувам? — каза тя, когато той вдигна.
— За втори пореден път те сварвам в офиса.

— Здравей, Дейна. Какво мога да направя за теб?

— Обаждам се да те питам за това, което вече трябваше да си направил.

— А, да, финансовото състояние на Шелби Тримейн.

— Е?

— Сведенията са някъде из тази бъркотия.

Тя чу звук от прелистване на книжа и направи усилие да потисне нетърпението си.

— А, ето ги.

— Има ли нещо?

— Нищо особено, освен че старият мръсник къта повече пари, отколкото човек има право да притежава.

— Значи наистина е фрашкан?

— Това исках да кажа.

— Тогава защо би могъл да предпочете на този терен да построят увеселителен парк вместо болницата? Очевидно не е заради парите.

— Може и да не е така.

— Но ти току-що каза...

— Знам, но именно тук се крие ключът. Основал е огромна политическа фондация на името на сина си. Явно има големи планове за него.

— Знам за това. Значи искаш да кажеш, че вероятно групата на Андерсън е обещала да внесе значителни средства в тази каса?

— Може би и друг вид подкрепа. Нещо от вида „ти на мене, аз на тебе“.

— Хм, заслужава си да се помисли за това. Отново ти благодаря за помощта, Тим. Ще се обадя пак.

Тя излезе забързано от Б&Б и за рекордно кратко време стигна до болницата и до хирургическото отделение. Посрещна я Броуди Калхоун и ѝ се усмихна.

— А, мис Байвънс, радвам се да ви видя отново.

Тогава Броуди я представи на сестра Майърс, която стоеше до него, и на някои от специализантите на Янси.

— Те са тук, за да погълнат всичко, което той казва и прави — рече доктор Калхоун с приповдигнатия си тон. — Нали така, дами и господа?

Всички пристъпиха напред и казаха в един глас:

— Тъй вярно!

Дейна се усмихна скришом, когато Броуди ѝ смигна. Студентите изглеждаха не по-малко притеснени от нея. Все пак тя никога досега не бе наблюдавала хирургическа операция и с нетърпение очакваше да влезе. Беше сигурна, че това ще бъде преживяване, което няма да

забрави. Но още повече се радваше, че ще види Янси в неговата стихия, както никога по-рано не го е виждала.

Вратите се отвориха и влезе Янси в манта, с ръкавици и маска, готов да започне.

Сякаш инстинктивно усетил присъствието ѝ, той вдигна поглед към нея. Тя се усмихна. Въпреки че не бе дал никакъв външен знак, че я е видял, тя знаеше, че я бе забелязал. Но в следващия миг за него не съществуваше нито тя, нито който и да е друг. Сега и телом, и духом той принадлежеше на жената върху операционната маса.

Все пак в мига, когато очите им се бяха срещнали, Дейна изпита чувство, което беше ново за нея, може би някакво инстинктивно усещане, че за Янси тя е нещо повече от поредното завоевание, че за в бъдеще на тях двамата им бе отредено нещо неповторимо.

Тази мисъл я развълнува дори повече, отколкото това, което щеше да се случи в операционната зала.

— Притесняваш ли се?

Броуди прикова поглед в нея; очите му светнаха.

— Не — каза тя уверено.

— Не се ли страхуваш да гледаш кръв?

— Не, слава богу!

— Това е чудесно, защото така наистина ще можеш да оцениш способностите на този човек — Калхоун поклати глава: — Като човек е особняк, но като професионалист е най-добрият.

— Изглежда, едното компенсира другото — отвърна Дейна, като знаеше, че е прав.

— Ето че започва — каза Броуди до ухото ѝ. — Отпусни се, слушай и гледай.

— Дами и господа, добре дошли на борда — каза Янси, докато поемаше скалпела от ръцете на сестрата.

След това той обясни какви процедури ще извърши. Дейна не разбра повечето от медицинската терминология, но ѝ бе все едно. В този момент всичко, което той казваше и правеше, беше зашеметяващо за нея, независимо дали го разбираше или не.

— А сега — продължи Янси по микрофона — ще извърша разреза.

Дейна се повдигна на пръсти, за да вижда по-ясно, когато Янси приближи ножа до корема на жената и бавно разцепи кожата ѝ.

— Е, как е сега? — попита Броуди, който стоеше до нея.

Дейна не може да отговори. Погледът ѝ бе прикован в струята кръв, която потече под ножа.

— Мис Байвънс?

Тя отново чу гласа на Броуди, но този път сякаш прозвуча отдалече. Почувства прилив на топлина, след това сякаш изстина, а после усети, че ѝ прилошава. Зави ѝ се свят.

— Мис Байвънс, добре ли сте?

Тя стоеше неподвижно — като вцепенена.

— Мис Байвънс!

Дейна не чуваше и не чувстваше нищо друго. Сякаш бе погълната от черна празнота.

— Добре е, Янси. Просто припадна, за бога! Повярвай ми.

Янси прикова поглед в Дейна, която лежеше на кушетката в неговия кабинет. Той изтръпна, когато забеляза, че лицето ѝ е бледо като восък и на него се открояват само черните гъсти мигли, които се спускаха над бузите ѝ. Извика срещу Броуди:

— Какво, по дяволите, се случи?

— Казах ти, че тя просто...

— Добре съм, Янси.

Той вдигна поглед отново към Дейна, която вече бе отворила очи и го гледаше съсредоточено. Бръчките по лицето му се врязаха по-дълбоко, щом се опита да се усмихне.

— Така ни изплаши.

— Наистина съм добре.

„Съвсем не изглежда така“ — помисли си Янси. Приличаше на крехка порцеланова кукла, която трябваше да докосва съвсем внимателно и нежно.

— Не се опитвай да ме успокояваш — каза той по-скоро на себе си, отколкото на нея. — Никак не изглеждаш добре.

Броуди завъртя очи.

— Янси, аз я прегледах, преди да я пренесем тук.

— Ще ни оставиш ли насаме? — попита Янси.

Броуди сви рамене:

— Разбира се — след това се обърна към Дейна: — Ще постоиш малко тук, нали?

Тя му се усмихна едва забележимо.

— Благодаря. Съжалявам, че ви притесних.

Щом останаха сами, Дейна направи усилие да се повдигне. Янси ѝ помогна.

— Сигурна ли си, че можеш?

— Добре, добре. Може би прекалявам. Но когато видях, че губиш равновесие, почти забравих какво трябваше да правя.

— Не, не беше така. Никога не би изложил живота на пациентката си на риск само заради някаква идиотка, припаднала в коридора.

Думите ѝ имаха толкова силно въздействие върху сетивата му, че той изпита желание да я сграбчи и целуне. Потисна този инстинкт и каза с дрезгав глас:

— Но ти не си просто някаква идиотка.

— Не съм ли?

Гласът ѝ леко затрепери.

— Не, по дяволите! Не си.

Тя сложи ръката си върху неговата.

— Защо се нервираш?

Този път той не успя да се овладее. Наведе се и я целуна страстно по устните. След това се отдръпна назад и се вгледа дълбоко в очите ѝ.

— Защото съм копеле.

Дейна се намръщи.

— Да не би да се опитваш да ми кажеш нещо?

Той се захили.

— Заповядвам ти веднага да отнесеш прекрасното си телце до моето жилище и да си легнеш.

— Няма да стане! Казах ти, че се чувствам добре — тя замълча за миг. — Може би ми е малко неловко...

— Не си първата, която припада, когато види кръв.

— Зная, но с нетърпение очаквах да те гледам и бях толкова сигурна, че ще издържа.

— С всички е така. Лицето ѝ пребледня.

— Сега разбираш ли защо искам да направя това, което ги казах? Само споменах думата, която започва с „к“, и ти едва не припадна отново. Пак ли ще ми се смееш?

— Добре. Ще почина малко — Дейна облиза долната си устна.
— Но при едно условие.

— Какво е то?

— После и ти да дойдеш.

Пулсът му стана учестен.

— Можеш да разчиташ на мен. Ще дойда колкото е възможно по-скоро.

Щом тя си отиде, Янси се облегна на вратата и се опита да поеме дълбоко дъх. Не беше лесно. Цялото му тяло изгаряше.

Беше влюбен. Когато видя, че тя припада, сякаш го поразил мълния. През цялото му тяло премина студена тръпка и той сякаш застина. По дяволите! Като че ли си бе загубил ума.

— Докторе?

Той скочи като ужилен.

— Да?

— Следващата пациентка е тук.

Янси извади носна кърпа от джоба на мантата си. Изтри потта от лицето и прокара пръсти през косите си. Успя да овладее емоциите, преди да отвори вратата.

— Господин конгресмен, влезте с Глория.

Те се здрависаха и Янси им направи знак да седнат.

— Нека започнем веднага, докторе — каза Клейтън Крауфорд, след като той и съпругата му седнаха на кушетката.

Янси отиде до бюрото и се облегна на ръба.

— Добре.

— Как предлагате да действваме по-нататък?

— Бих искал да опитаме с още един препарат, а след това отново да извършим изкуствено оплождане.

— Но вече опитахме три пъти, докторе — каза Глория тихо.

— Зная, но още в началото ви казах, че невинаги се получава от първия или втория път. Затова смятам, че преди да обсъдим план Б, не е зле да опитаме още веднъж.

Двамата се спогледаха, а след това едновременно се обърнаха към Янси.

— Ти решаваш — каза конгресменът. — Ще постъпим така, както ни посъветваш.

— Добре. Ще поръчаме препарат и ще започнем.

Глория кимна, но Янси забеляза, че никак не изглеждаше очарована. В моменти като този, когато видеше в очите на някоя пациентка израз на болка и разочарование, сърцето му се късаше.

Тази жена желаше да има дете по-силно, отколкото човек можеше да си представи. Почувства се отчаян и взе твърдо решение да направи всичко възможно, за да ѝ помогне.

— Виж, Клейтън, преди да си тръгнете, бих искал да ти кажа, че искрено съжалявам, че информацията е стигнала до пресата.

— Не те обвинявам. Все пак трябваше да го очаквам.

— Направих всичко, което бе възможно.

— Искаш да кажеш, че си запушил нечия уста?

Янси се усмихна насила.

— Нещо такова.

— Харесваш ми, докторе. Мислил ли си някога да се захванеш с политика?

— Приемам това за комплимент, но не, благодаря.

Крауфорд стана и подаде ръка на Янси.

— Не съм забравил за сумата, която ти обещах.

Буца заседна в гърлото на Янси. „Ето тук е уловката“ — каза си той.

— Ще получиш терена, а аз ще сторя всичко, което е по силите ми, за да може да започне строежът на болницата, напук на нахалните репортери.

— Ако се сдобиете с бебе?

Въпреки че лицето на Клейтън преbledня, той отговори без колебание:

— И да има, и да няма бебе.

За секунда Янси не знаеше какво да отговори. Не беше свикнал да му правят услуги.

— Знаеш ли, достатъчно е само едно „благодаря“.

— Тогава благодаря, господин конгресмен. Безкрайно съм ти признателен.

Когато Клейтън и Глория си тръгнаха, Янси се отпусна на стола зад бюрото и едва не заплака от отчаяние. Точно сега, когато имаше

изгледите да се сдобие с парите, Шелби Тримейн постъпваше подло.

Янси сви юмрук и го насочи срещу дланта на другата си ръка. Беше време да се изправих лице срещу стария и да разбере какво точно става.

След това неволно простена при мисълта, че Дейна го чакаше гола в дома му.

ТРИДЕСЕТ И СЕДМА ГЛАВА

Дейна се чувстваше смазана. Лежеше в леглото на Янси, взираше се в тавана и все още не можеше да повярва, че беше припаднала. Но никога по-рано не бе влизала в операционна зала, за да наблюдава как разцепват нечий корем.

Тя потръпна, защото отново почувства, че ѝ прилошава. Пое си дълбоко дъх няколко пъти и това ѝ помогна да се успокои. Не можеше да се отърси от мисълта, че стана за посмешище в болницата и че всички от персонала щяха да се кикотят зад гърба ѝ.

Хубава докторска съпруга щеше да излезе от нея.

Господи, откъде ѝ бе хрумнало това? Още веднъж почувства гадене и това я накара да се опита да пропъди мислите за случилото се и се съсредоточи върху нещо друго, като например кога щеше да започне работа в „Исус“.

Но въпреки че бъдещето я вълнуваше, не успя да измести на заден план мислите за Янси и неговото завръщане. Погледна часовника си и си помисли, че няма да чака още дълго.

Стана и тръгна към банята. Тъкмо бе свалила халата си и се канеше да влезе под душа, когато телефонът иззвъня. Да вдигне ли? Ами ако беше Янси? Тя стисна палци с надеждата, че не се обаждаше той, за да ѝ каже, че ще се забави.

Без да вземе кърпа, се втурна обратно в спалнята и сграбчи слушалката.

— Ало.

— Дейна, добре ли си?

Щом чу гласа му, седна на ръба на леглото.

— Да — каза тя, но дишаше тежко.

— Явно не си добере — засмя се той. — Сега изглежда смешно, но преди малко не беше така.

Тя неволно се усмихна.

— Добре, продължавай да се хилиш. Знам в какво глупаво положение изпаднах.

— Ей, престани да се самообвиняваш. Да не би всеки ден да гледаш как някой взема нож и...

— О, моля теее!

Тя отново усети, че ѝ прилошава. Той се засмя по-силно:

— Все пак си куражлийка.

— Искаш да кажеш, че никак не съм. При най-малкото вълнение ме заболява коремът. Трябва да поработя върху тази част от анатомията си.

Този шеговит разговор ѝ хареса, защото рядко си разменяха подобни реплики. Все пак се досети, че не се бе обадил просто да си побъбрят.

— Не съм на това мнение.

— Относно кое?

— Че трябва да променяш по някакъв начин тази част от анатомията си — гласът му стана тих и дрезгав. — И така е съвършена, особено онова прекрасно пъпче, което езикът ми...

— Янси!

— Какво? — попита той с невинен и съблазнителен тон.

Дейна почувства прилив на топлина и се раздвижи.

— Не ми говори така.

— Права си, не бива. Това ме изпълва със страст, от която едва дишам. Всъщност в момента съм толкова възбуден, че има опасност да експлодирам.

— Мога да се погрижа за това — каза тя нежно и сама се учуди на дързостта си. Ако някой ѝ беше казал, че някога ще изрече тези думи на мъж, при това по телефона, не би повярвала.

Той простена.

— Знам, че можеш, сладурче, но аз не мога да дойда при теб. Точно затова се обаждам.

— О, Янси!

— Знам. Толкова много искам да те видя, че едва издържам.

— А по-късно?

— Графикът на операционната е така препълнен, че ще се прибера чак рано сутринта. Освен това имам пациентка в критично състояние, която се страхувам да оставя.

— Разбирам.

— Знаех си, че ще ме разбереш.

— Ами аз ще взема душ.

В слушалката прозвуча още един стон.

— Гола ли си?

— Да.

— Господи, умирам.

Гласът, му прозвуча толкова задъхано, сякаш бе пиян.

— Зная. И аз.

Той изруга.

— Виж, ще ти се обадя пак. Междувременно не забравяй да мислиш за мен.

„И без това не мога“ — каза си тя, докато оставяше слушалката, но не помръдна от мястото си. През съзнанието ѝ трескаво се занизаха мисли, представи си как двамата влизат заедно под душа — нещо, което все още не бяха преживявали.

Ръцете му щяха да се плъзнат по цялото ѝ тяло и да покрият със сапунена пяна местата, където обичаше да я докосва. Почти успя да види очите му, които я поглъщаха с поглед, и почувства как притиска ръката му между бедрата си. Желаше това толкова силно, че изпита болка.

Направи усилие да стане и вземе душ. Беше много бърза.

След като се облече, нямаше друг избор, освен да си тръгне. Освен това трябваше да хапне нещо; а хладилникът и шкафовете на Янси бяха празни.

След като хвърли тъжен поглед към празното легло и си помисли за това, което би могло да се случи там, тя угаси лампите и излезе.

Храна.

И най-крехкото филе не би ѝ се сторило по-вкусно, отколкото пилешката супа и бисквитите, които изяде. Току-що беше приключила, когато се почука на вратата.

Янси! Все пак беше дошъл. Тя се усмихна, втурна се и отвори рязко.

— Здравей, скъпа дъще.

Дейна изпита инстинктивно желание да затръшне вратата пред лицето на майка си, но знаеше, че Вайда Лу няма да си отиде.

Щеше да вдигне врява, докато Дейна не изпълни желанието ѝ.

— Какво искаш? — попита тя и стисна дръжката на вратата.

Вайда Лу ѝ хвърли убийствен поглед.

— Пусни ме да вляза.

— Не. Тук не си добре дошла. Не ти ли е ясно?

— Ще направя сцена, а съм сигурна, че ти не искаш това.

Вайда Лу дори не бе повишила тон, но Дейна знаеше, че наистина ще стори това, за което говореше.

Тя направи крачка встрани и позволи на Вайда Лу да мине. Когато стигна до средата на стаята, Вайда Лу се спря и се обърна. Дейна едва не се задуши, щом видя усмивката на лицето на майка си. Ако не я познаваше, би се заклела, че тази усмивка е искрена.

— Какво искаш? — попита отново Дейна.

Вайда Лу изпъна шия, сякаш да огледа по-добре стаята.

— Впрочем ти не ми каза какво е станало с твоето отроче. Къде е то?

— Моето „отроче“, както ти го наричаш, е мъртво.

— Боже мой, колко сме чувствителни.

Дейна прикова гневен поглед в нея и почувства силна болка в гърдите.

— Е, добре — каза Вайда Лу с фалшива усмивка. — Но не трябва да бъдеш толкова нервна. Ако се мръщиш все така, преждевременно ще ти се появят бръчки.

— Броя до три и ако все още си...

— Мисля, че не си сгрешила, като си се спряла на Руни Тримейн.

В първия миг Дейна бе така поразена, че сякаш онемя. Отвори уста, но после я затвори.

— Разбирам, че си изненадана, скъпа.

— Не ме наричай „скъпа“. Никога не съм означавала нищо за теб.

— Грешка на езика. Все едно — Вайда Лу махна с ръка и надменно вдигна глава. — Знам какво чувства Руни Тримейн към теб и наистина смятам, че от него би излязъл чудесен съпруг.

— Ти не знаеш нищо за отношенията ми с Руни.

— Ето тук грешиш.

— Как смееш да се бъркаш в живота ми?

— Руни напълно си е загубил ума по теб и иска да се ожени. Освен това има купища пари, които...

— Изчезвай!

Дейна затрепери, дори зъбите ѝ затракаха.

— Ще си тръгна, но не преди да чуеш това, което искам да ти кажа.

Вайда Лу отново се усмихна.

— Няма да стане. Изчезвай веднага! — щом се успокои, Дейна тръгна към Вайда Лу. — Ако си знаеш интереса, ще стоиш далеч от мен. За кого ще се омъжа си е моя работа и ти нямаш право да се месиш.

Фалшивата загриженост изчезна от лицето на Вайда Лу. Тя помръкна, а след това се засмя:

— Не казвай, че не съм те предупредила.

— Махни се от тази стая и от живота ми!

Дейна вече почти крещеше, но й бе все едно. Мисълта, че тази жена се намира наблизо, й причиняваше физическа болка.

Очите на Вайда Лу заблестяха някак странно, а гласът и прозвуча необичайно:

— Това, че е спал с теб, не означава, че наистина те желае.

Дейна застина. Вайда Лу явно говореше за Янси. Но как бе разбрала? Или просто проверяваше? Какво общо имаше това с нея? Още по-необяснимо бе защо я интересуваше.

— Не зная за кого намекваш — излъга Дейна.

Вайда Лу се изсмя с груб глас:

— Напротив, много добре знаеш. Но все пак ще те посветя. Говоря за Янси.

— Е, и?

— Е, и? Ще ти кажа. Ако си мислиш, че се интересува от теб, жестоко се лъжеш.

Дейна стисна устни.

— Откога си така осведомена за личния живот на Янси?

— Всъщност от доста време.

— Да не би да искаш да кажеш, че той се интересува от теб? — Дейна се засмя искрено: — Ако наистина си въобразяваш подобни неща, значи наистина се нуждаеш от професионална помощ.

— Ясно, значи наистина е бил лошо момче.

— За какво, по дяволите, говориш?

— Ох, дете мое, говоря за нас — за Янси и мен.

Дейна отново се засмя, но се почувства така, сякаш бяха забили пирони в главата й.

— Ти си луда! Между теб и Янси няма нищо общо. Ако не беше кампанията за набиране на средства, той изобщо не би си губил времето с теб — Дейна тръгна ядосано към вратата и я отвори рязко. — Освен това, връзката ми с Янси въобще не те засяга.

Вайда Лу не помръдна. Остана там със зловната си усмивка и изгледа Дейна от главата до петите.

— Напротив, засяга ме. Янси Грейнджър принадлежи на мен — тя докосна гърдите си с дългия си нокът. — На мен! Ясно ли е?

— В сънищата ти може би.

Тонът на Дейна бе равнодушен и безизразен. Вайда Лу се замисли за момент.

— Явно ще се наложи да поема нещата в свои ръце.

— За последен път ти казвам, махай се!

— Тръгвам си, но още веднъж ще ти кажа: Стой далеч от Янси. Той принадлежи на мен.

— Върви по дяволите!

Изражението на Вайда Лу не се промени.

— По-скоро ти ще отидеш там, скъпа. Трябва да ти стане ясно, че Янси е мой любовник.

ТРИДЕСЕТ И ОСМА ГЛАВА

Нютън Андерсън се усмихна на човека, с когото току-що се бе здрависал.

— Това наистина е удоволствие за мен, мистър Тримейн.

Шелби кимна.

Нют представи останалите трима членове на комитета и каза на госта им:

— Заповядайте, седнете. Мога ли да ви предложа нещо за пиене?

Докато се отпускате на едно плюшено кресло, Шелби махна с ръка.

— Нека пристъпим направо към деловата част.

Нют едва сдържаше вълнението си. Въпреки че все още не бе получил твърд отговор от страна на Шелби по телефона той се бе почувствал истински обнадежден, когато Тримейн се съгласи да се срещне с него и партньорите му.

Сега стояха лице в лице и Нют почти предвкусваше успеха. Но все пак човек не можеше да бъде сигурен. Отдавна се бе научил да не слага тигана, докато рибата е още в морето.

Шелби Тримейн беше хитро копеле, при това доста алчно.

— Е, ще сключим ли сделката, мистър Тримейн?

Янси свали бялата си манта. Слава богу, работният ден бе свършил. И то какъв ден! И списъкът с пациентки за прегледи и графикът на операционната бяха претоварен. Беше адски уморен, но това не намали желанието му да види Дейна.

Само при мисълта за нея адреналинът му светкавично се покачваше. Но дори за миг не забравяше страха си, че тя ще разбере кой е той. Опитваше се да си внуши, че това няма да се случи, освен ако сам не реши да ѝ каже. След време наистина щеше да го направи. Надяваше се дотогава тя да го обикне толкова силно, че...

„Да го обикне!“ Отново тези думи. Мислеше си, че ако не им обръща внимание, увлечението му ще отмине като болест. По дяволите, той не бе имал никакво намерение да влюбва, но беше се случило. Какво означаваше това? Брак? Дом? Деца? Изведнъж Янси почувства такава слабост, че неволно седна.

Беше преживял разочарование от брака и се бе заклел никога да не повтаря тази грешка. За бога, при неговото напрегнато ежедневие, всеотдайност към работата и избухлив характер би бил ужасен съпруг. Наистина. Именно затова никога нямаше да се подлъже отново. А знаеше, че Дейна не би се чувствала щастлива, ако не ѝ предложи да се омъжи за него. Но тя заслужаваше нещо повече: мъж, за когото да бъде на първо място, да я обича повече от всичко на света и най-вече — повече, отколкото кариерата си.

А той би ли могъл да се промени, да я постави на първо място? Откакто бе станал лекар и посветил живота си на здравето на другите, се беше превърнал в най-егоистичното същество на света.

Щом получи терена и болницата, може би нямаше да бъде така. Може би щеше да направи нещо за себе си, да заживее нормален живот, да се храни и да спи нормално, да се успокои. Това, което го плашеше, бе, че не знаеше дали е способен да живее нормално.

Нуждата да изкупи тази стара вина, да поправи ужасната си грешка от миналото му даваше сили. Благодарение на нея беше станал това, което е сега. Не бе изпитвал желание да се променя. Беше доволен от себе си и се харесваше.

Но сега тук бе Дейна. Господи, кой би могъл да предположи, че жената, която бе променила изцяло живота му, ще се появи в него отново? Фактът, че се бе влюбил именно в нея, явно не беше случаен. Все пак той си мислеше дали да не изненада съдбата, като се откаже от нея, от най-хубавото, което му се бе случвало от години насам.

За нищо на света не би позволил Дейна да си отиде от живота му.

Янси потърка лявото си слепоочие, в което чувстваше пулсираща болка, и тъкмо се готвеше да си тръгне, когато телефонът иззвъня. Нямаше никакво желание да вдига, но си помисли, че може би е Дейна.

— Грейнджър.

— Ей, Янси, аз съм приятелю.

Янси позна личния си приятел, частния детектив Джеймс Нлис, по лекото фъфлене, плътния глас и провлачения изговор.

— Чудех се дали някога изобщо ще ми се обадиш.

Всъщност той не се съмняваше в това. А не би трябвало да бъде толкова сигурен. Вместо да си губи времето в ненужни размишления за Дейна и увлечението си по нея, трябваше да се съсредоточи върху кариерата си, която наистина бе застрашена. Ако се стигнеше до съдебен процес, той щеше да загази, а историята с липсващите пари само би наляла още масло в огъня.

Не можеше да забрави и за Вайда Лу, която се бе вкопчила в него с нокти и зъби. Беше ли помислил за тези заплахи? Не, по дяволите!

— Ей, стари приятелю, там ли си още?

— Да, Джеймс. Тук съм. Имаш ли нещо за мен?

— Естествено.

След няколко минути Янси остави слушалката, но веднага я вдигна отново и трескаво набра друг номер.

— Обажда се доктор Янси Грейнджър — каза той на жената от другата страна. — Там ли е Руни?

— Не, господине.

— Предайте му да се свърже с мен, трябва да поговорим незабавно.

Янси затвори и излезе. Имаше уговорка, но не смяташе да я спази.

— Съжалявам, но мистър Грийн е зает в момента.

— Ще ме приеме. Кажете му, че го търси Янси Грейнджър.

Секретарката се усмихна, но не откъсна поглед от химикалката в ръката си.

— Всъщност говори по телефона. Ще му кажа, че сте дошли.

— Не си правете труда, сам ще му кажа.

Янси се отправи към затворената масивна врата до бюрото й.

— Не можете...

Янси не чу какво друго каза тя, защото вече бе отворил вратата и прекрачил прага. Херман Грийн седеше зад бюро от черешово дърво с крака върху него. Когато вдигна глава и видя госта си, свали краката си от бюрото и рязко изправи гръб.

Янси застана в средата на стаята и зачака.

— Слушай — каза Херман в слушалката, — трябва да затварям. Ще си поговорим по-късно.

Той стана, протегна ръка напред и се усмихна.

— О, Янси, каква изненада.

Янси скръсти ръце пред гърдите си и изгледа изпитателно Херман, като си мислеше колко бледо бе скулестото му лице и как кривият му нос се открояваше върху него.

— Да, разбира се, че е изненада за теб — плътните устни на Янси трепнаха саркастично.

— Я, да не би нещо да не е наред?

Янси поглади брадичката си, сякаш разполагаше с неограничено време.

— О, ти ще ми кажеш това.

Хладният, равнодушен тон на Янси накара Херман да пребледнее още повече.

— Какво има? Не... не разбирам.

— Мисля, че много добре разбираш.

— Знаеш ли, бих пийнал нещо. А ти?

В гласа на Херман се долавяше известна тревога и Янси забеляза това. Чудесно. Надяваше се, че малката невестулка ще се подмокри от страх.

— Не, благодаря. Това, което бих искал да направя сега, е да откъсна проклетата ти глава.

Херман се спря и се обърна рязко, опулил очи и с измъчено лице.

— Какво става, по дяволите?

— Ти си ме натопил.

— Не разбирам за какво говориш.

Очите на Янси се премрежиха от гняв.

— Не се прави на невинен. Знам, че си се включил в този заговор, така че недей да увърташ.

— Мислех, че с теб сме приятели, а приятелите не...

— Тук не става въпрос за приятелство, по дяволите! Говоря за това, че ти действаш зад гърба ми.

— Отново ти казвам, аз не...

— Стига глупости! Знам какво си направил и дори колко са ти платили. Само не знам защо.

Янси се приближи към Херман, а той изведнъж се стресна и на лицето му се изписа израз на уплаха.

— Аз... аз...

Гласът на Херман пресекна.

— Най-добре престани да заекваш, а ми разкажи всичко, докато не съм те подгонил с ритници из тази стая — каза Янси със същия смразяващ и непоколебим тон.

— Не би вдигнал ръка срещу мен.

— Сигурен ли си?

Адамовата ябълка на Херман изпъкна и отново се отпусна, когато Янси се приближи още малко със строго изражение и стиснати юмруци.

— Добре, добре — гласът на Херман прозвуча слабо и насечено.

— Трябваша ми пари.

— Защо?

— Заради майка ми.

Тези думи накараха Янси да се спре.

— Майка ти ли? По дяволите, Херман, би могъл да измислиш нещо по-правдоподобно.

— Това е истината, кълна се в Бога! — този път той почти изкрещя. — Майка ми е обхваната от мания да рискува. Винаги постъпва необмислено. Някой ѝ пусна мухата и тя... тя стана жертва на една от акулите от бизнеса с недвижими имоти — Херман изтри потта от челото си с опакото на ръката. — Трябваше да ѝ помогна.

— Като присвоиш пари и хвърлиш вината върху мен — каза Янси с ирония.

— Нямаше друг начин — адамовата му ябълка отново сякаш подскочи. — Бях опитал всичко друго. И... и когато онези хора, които искат терена за увеселителен парк, ме помолиха за съдействие, се съгласих да им помогна.

— Да им помогнеш да ме съсипят, като ме изложат пред обществото и предизвикат гняв срещу мен.

Янси изрече отговора си провлачено и през зъби.

— Трябва да ме разбереш. Нямах избор — извика Херман. — Тя е моя майка. И ти би постъпил по същия начин.

— Точно тук грешиш. Би трябвало да се бия с теб до пълно изтощение, но не си заслужава усилието. Ти си едно окаяно нищожество.

— Какво... какво ще правиш сега?

Янси се закашля, за да сдържи смеха си.

— Сега важното е не какво ще предприема аз, а какво ще направиш ти.

— Не... не мога да върна парите — Херман ококори очи от отчаяние и страх. — Нямам толкова.

— Парите изобщо не ме интересуват. По-важна е репутацията ми. Затова ще отидеш във вестника и ще им кажеш какво си направил.

— Не мога. Това ще ме съсипе. Трябва да мисля за работата и семейството си.

Янси изведнъж протегна ръце, сграбчи вратовръзката на Херман и го придърпа толкова близо, че носът му се удари в неговия.

— Трябваше да помислиш за всичко това, преди да започнеш подлата си игричка.

— Моля те! — каза жално Херман.

— Още утре сутринта, Грийн. Утре сутринта да си отишъл в редакцията на вестника. Ясно ли е?

Херман поклати глава и зъбите му затракаха.

— А ако не го направя?

Янси го пусна така внезапно, че той загуби равновесие и политна към бюрото.

— Смятам, че си достатъчно умен и сам да се досетиш — той се наведе над Херман, оправи вратовръзката му и го потупа по бузата. — Приятна вечер все пак.

По пътя към дома гневът на Янси бе понамалял. Ако някога е изпитвал истинска нужда да почувства ръцете на Дейна около тялото си, това бе именно сега.

Тя не престана да мисли какво би могла да каже. Знаеше само, че трябва да се срещне с него лице в лице и да изслуша и другата страна. Но дълбоко в сърцето си знаеше, че Янси я е предал.

Дейна се изкачи по стълбите и усети, че краката ѝ се подкосяват. Не можеше да направи това. Не би издържала да слуша признанията му за...

Изведнъж се почувства замаяна и няколко пъти вдиша дълбоко и издиша. Ами ако майка ѝ я бе излъгала? Ако просто си бе въобразила, че с Янси са любовници? Все пак Вайда Лу беше доста умела лъжкия, цял живот бе такава.

Не. Не и този път. Вайда Лу беше казала истината; Дейна бе сигурна в това. Натисна звънеца и изчака. Когато той най-сетне отвори и видя кой беше, очите му заблестяха, а на устните му се появи усмивка.

— Дейна! Слава богу!

Тя се отдръпна и го удари с юмрук в лицето. Янси рязко наведе глава назад и широко отвори очи от изумление.

— Как посмя! — каза тя язвително.

— Мили боже, Дейна, да не си си загубила ума?

Тя прекрачи прага ядосано.

— Страшно си прав, че съм си загубила ума. Иначе бих стояла далеч от теб.

— За какво говориш? Какво се е случило?

Тя се засмя:

— О, доста неща.

— За бога, не мога да чета мислите ти!

— Вайда Лу! — изкрещя тя. — Ето какво се случи.

Последваха няколко мига мълчание, през които лицето му позеленя, а след това стана червено и накрая съвсем бледо.

— Откъде?...

— Откъде разбрах, че си я чукал ли?

Никога през живота си Дейна не бе изричала тази дума. Но другата, жестоката страна на характера ѝ най-сетне изплува.

— Дейна, моля те, мога...

— Да ми обясниш ли? — тя се изсмя студено: — Разбира се, че можеш.

Той измърмори няколко несвързани думи.

— Няма ли какво друго да ми кажеш?

— Много добре знаеш, че има.

— Не си прави труда — тя стисна зъби така силно, че челюстите я заболяха. — Твърде късно е за думи като „просто“ и „но“. Дойдох само да ти кажа да вървиш по дяволите.

— Каквото и да ти е казала, било е лъжа.

— Нима искаш да кажеш, че никога не си спал с нея?

Янси се почеса по тила и вдигна измъчен поглед към лицето ѝ.

— Не, не се опитвам да кажа това. Наистина спях с нея, но един-единствен път, и то преди ти да дойдеш в града.

— Нима очакваш да ти повярвам? — очите ѝ засвяткаха.

— Да, по дяволите! Това е самата истина. Оттогава с пръст не съм я докосвал и нямам никакво намерение.

— Тя не каза това.

— И ти ѝ вярваш?

Дейна не каза нищо. Искаше да си тръгне, а не да слуша обясненията му. Но не можеше да помръдне. Сякаш краката ѝ бяха излети от олово.

— Това е истината. Кълна се! Знаеш ли, според мен тя напълно се е побъркала. Обхваната е от някаква мания, да ме преследва навсякъде. Какво ти е казала: че имам връзка с нея, че съм луд по нея? Всичко това са лъжи. Щом проектът се осъществи, бих искал никога вече да не я видя.

— А може би трябва.

— Не го мислиш наистина. Аз обичам...

— Да не си посмял да изречеш тази дума пред мен, нещастнико! Ти нямаш представа какво означава тя.

— Дейна, не ѝ позволявай да излезе победителка. Не и позволявай да ти причини това, да съсипе и двама ни.

— Да не ѝ позволявам на нея? А ти? Ти си я чукал — отново тази дума.

— И цял живот ще съжалявам за това — каза той шепнешком.

— Разбира се.

Изведнъж той я сграбчи за рамото. Тя прикова поглед върху силната ръка, на която бе позволила да докосва плътта ѝ, ръката, чийто нежен допир до интимните кътчета на тялото ѝ сякаш я разтапяше, разтапяше сърцето ѝ. А сега той го бе разбил. Дейна вдигна глава.

— Пусни ме.

— Не постъпвай така — каза умолително Янси и отпусна ръката си. — Бихме могли да забравим за това, да започнем отначало.

— Никога не бих ти се доверила отново.

— Не го мислиш наистина.

— Нито пък бих ти простила.

Той потръпна, сякаш го бе ударила още веднъж.

— Тя иска точно това — да ни скара. Моля те, не ѝ позволявай да се отърве безнаказано.

Дейна го стрелна с поглед, изпълнен с омраза.

— Твърде късно е, Янси. Ако питаш мен, вие с нея сте родени, за да бъдете заедно в ада.

ТРИДЕСЕТ И ДЕВЕТА ГЛАВА

Поне веднъж ѝ бе провървяло. Вайда Лу искаше да се срещне с Шелби Тримейн, но не бе сигурна, че ще се получи. Проблемът беше Анна-Бет. Не искаше да завари мисис Тримейн у дома. Желанието ѝ се бе сбъднало.

Вайда Лу се погледна за последен път в огледалото и изражението ѝ изведнъж се промени. Господи, беше се намръщила! Не биваше да си позволява това, не биваше да допуска на лицето ѝ да се появи нова бръчка или... Тя отхвърли тази мисъл. Никога не би легнала пак под скалпела.

Когато кожата ѝ отново доби гладък вид, Вайда Лу кимна одобрително. Никога не бе изглеждала толкова добре, беше просто неотразима. При случайните им срещи в кънтри клуба или в някой ресторант Шелби не ѝ обръщаше внимание. Неговата надменност я безпокоеше. Но тази нощ той щеше да е без избор, главно защото жена му нямаше да го следва по петите.

Мисълта за тесногръдата съпруга на Шелби я накара отново да се намръщи. Вайда Лу не можеше да си обясни как Шелби понася жена като нея. Беше се срещала с Анна-Бет няколко пъти и вече ѝ бе ясно, че тя не е нищо особено.

Но бе чистокръвна аристократка от Вирджиния. Дяволите да я вземат тази нещастна кучка! Сега Вайда Лу имаше доста по-важна работа. Радваше се, че този път съдбата е решила да ѝ помогне и беше изпратила господарката на къщата извън града.

Въпреки това, Шелби бе настоял да се срещнат едва късно вечерта, след като се стъмни, сякаш се срамуваше да го видят с нея. „И за това ще си плати“ — каза си Вайда Лу.

Тя се усмихна на отражението си, наведе се напред и махна едно топче от спиралата от изкуствените си мигли. След това отново се изправи. Да, наистина бе надминала себе си. Кремавата копринена рокля беше прекрасна. Този цвят и златните бижута подчертаваха светлите тонове на косата и кожата ѝ.

„Да, очите на стария Шелби ще изтекат — тя се засмя: — Направо ще бъде смаян.“ Вайда Лу реши, че достатъчно дълго се е занимавала с тоалета си, напръска се с най-скъпия си парфюм, взе чантата си и излезе от стаята.

Искаше ѝ се срещата да бе с Янси. Тази натрапчива мисъл я накара да спре. За миг се хвана за парапета, обзета от силен гняв. Как можеше да предпочете Дейна пред нея? Как е възможно?

„Той не я желае истински — опита се да си внуши Вайда Лу. — Просто е бил объркан и отчаян заради цялата бъркотия около проекта за болницата. Не след дълго ще дойде на себе си.“ Сама щеше да се погрижи.

Освен това тя бе единственият човек, който би могъл да го спаси. Вайда Лу изправи рамене. Скоро сам щеше да я моли да легне с него.

След този оптимистичен извод мислите ѝ се върнаха към Шелби.

„Ето ме, идвам, старо копеле. Време е да се поразкършиш.“

Петнадесет минути по-късно шофьорът на Вайда Лу спря лимузината ѝ на кръгообразната пътека пред имението на Тримейн. Вайда Лу стисна дръжката на вратата, като се колебаеше дали да слезе или не.

Никога не бе дезертирала и нямаше намерение сега да го прави. Но призна пред себе си, че човекът, когото мразеше най-много след дъщеря си, е Шелби Тримейн. Никога не бе изпитвала такава ненавист към някого. Точно в това се криеше рискът. Не биваше да загубва самообладание; залогът бе прекалено висок. Тази среща бе повече от битка — беше цяла война, която не можеше да си позволи да загуби, и то не само заради Янси Грейнджър.

Часът на Шелби Тримейн бе ударил. Беше готова да го постави на колене, ако се наложи.

— Госпожо?

Албърт беше отворил вратата на лимузината и я гледаше с недоумение. Без да каже дума, Вайда Лу слезе и тръгна към огромната входна врата, като се стараеше да пристъпва бавно.

Позвъни само веднъж и икономката веднага отвори.

— Добър вечер, мисис Динуидъл. Мистър Тримейн ви очаква.

Вайда Лу кимна и последва жената през фоайето към една стая, която, както тя предположи, бе кабинетът на Шелби. Въпреки че нейната собствена къща бе също толкова огромна, между двете имаше

съществена разлика. Тази имаше величествен и изящен вид и това още повече вбеси Вайда Лу. И тя притежаваше много пари, но не би могла да се сдобие с аристократичното потекло, което ѝ липсваше.

Все пак тя щеше да се смее последна. Отдавна беше длъжница на Шелби Тримейн и сега моментът на разплатата щеше да настъпи. Стига той да не ѝ погоди номер.

Когато влезе в стаята, той бе застанал до камината с питие в ръка. Погледна я и отпи голяма глътка.

Вайда Лу затвори вратата и се приближи към него по мекия килим, в който краката ѝ потъваха.

— Надявам се, че ще бъдеш кратка — каза Шелби отегчено.

Вайда Лу се усмихна.

— Спокойно.

— Е, и?

Шелби прикова поглед в нея.

— Сигурен ли си, че си в състояние да ме изслушаш?

— Ако това е заобиколен начин да ме попиташ дали съм пиан, не съм. Но бих предпочел да съм. Тогава нямаше да ми се наложи да те слушам.

— Трябва да знаеш, че съм глуха за обидите ти.

Той се усмихна презрително.

— Имаш късмет, че се съгласих на тази среща.

— Не мисля, че е късмет. Ако не беше се съгласил, щях да те притисна в кьнтри клуба, за твой ужас.

— Ти си кучка.

Вайда Лу се засмя.

— Прав си, но и двамата винаги сме го знаели. Това беше нашата малка тайна.

— Какво искаш?

— Мислех, че знаеш.

— Земята е моя — каза Шелби гневно — и това ми дава право да върша с нея каквото намеря за добре.

— Ти я обеща на комитета. Няма да ти позволя да измениш на думата си.

— Ти ли няма да ми позволиш? И таз добра! — той отпи още скок. — Ти изобщо нямаш думата по въпроса.

— Знам какво си намислил, знам и за групата на Андерсън — тя разбра, че е успяла да го смае. Лицето му пребледня и той се чудеше какво да каже.

— Откъде?...

— Откъде знам ли? Това сега няма значение, нали? — тя се усмихна злорадо. — Защо толкова се притесняваш, че знам?

— Наистина какво толкова? Земята все пак си е моя и мога да я продам, на когото си искам, по дяволите!

— Не, не можеш, освен... — Вайда Лу нарочно не довърши.

— Освен какво?

— Мисля, че знаеш отговора и без да ти го казвам.

Шелби я изгледа от главата до петите, този път не само с презрение, а с откровена ненавист.

— Не забравяй с кого разговаряш. Помни, че знам как си изпълзяла от калта.

Вайда Лу изпита мъчително желание да му удари плесница, но знаеше, че това би било удар по собствения ѝ гръб. Освен това намерението ѝ беше да го примами в капана си със сладка отрова.

— Заплахите ти никак не ме притесняват — добави той.

— Ти си просто една мръсница, винаги си била такава. Ако се раздрънкаш, ще навредиш сама на себе си.

Вайда Лу се приближи към него и дишането ѝ стана учестено.

— Надявах се, че ти е останал повече здрав разум, но явно не е така. Може би с годините мозъкът ти се е вкиснал или е слязъл в задника ти и не можеш да разсъждаваш като хората.

— Ти май все още не разбираш? Какво те кара да мислиш, че този път ще те послушам, а не както преди години? Пак ти казвам. Ще продам земята, на когото си искам, по дяволите! Между другото знам какво целиш и то няма нищо общо с проекта. Знам, че си нищожество, Вайда Лу, винаги си била и ще бъдеш точно това. Ако дори за миг си си въобразила, че отношенията ти с Янси Грейнджър ще стигнат подалеч от леглото, жестоко се лъжеш. Мъжете могат да се развличат, с когото им падне, но когато става въпрос за брак, винаги внимават при избора си.

— Какво, ти!...

Вайда Лу не можа да се овладее. Удари силно месестата му буза.

Той ѝ отвърна с удар по гърба. Тя се почувства жестоко унижена, но не даде израз на това. Приковаха гневни погледи един в друг.

Най-сетне Шелби наруши мълчанието, като първо се оригна шумно, а след това я засипа с нови обиди:

— Стой далеч от сина ми. Знам какво си намислила и няма да успееш с малката си игричка. Руни за нищо на света няма да се ожени за някоя с по-долен произход.

Вайда Лу се засмя:

— Шелби, Шелби, ти си така погълнат от себе си, че направо си заслепен.

— Предупреждавам те и за двете неща. Ще съжаляваш.

— Не, ти ще съжаляваш.

Вайда Лу се приближи и го целуна по устните. Той наведе глава назад, а след това напред.

— Никога вече не прави това!

— Тц-тц. Не се нервирай толкова. Някога ти...

— Затвори си мръсната уста!

Тя отново се изсмя:

— Добре. Ще я затворя, но само при едно условие. Ако искаш да запазя нашата малка тайна до гроб и честта на семейството ти да остане неопетнена, забрави за увеселителния парк и изпълни своята част от сделката за болницата — тя замълча, за да му даде възможност да осмисли думите ѝ. — Разбрано?

— Само да си посмяла да кажеш още една дума — и ще те убия.

— Няма да го направиш.

Шелби сграбчи ръката ѝ и я блъсна рязко напред.

— Няма да успееш да ме изнудиш, кучко! — той я удари по гърба. — А сега се разкарай, преди да съм повърнал върху курвенския ти тоалет.

Някой раздвижи храстите до прозореца. Не беше имал намерение да подслушва, но колата на пътеката бе събудила любопитството му и беше тръгнал по посока на гласовете. Когато усети, че главата му бучеше, бързо се върна в колата си и се отдалечи в тъмнината.

— Изглеждаш така, сякаш току-що си погребала най-добрия си приятел.

— Може би е така.

Руни се наведе напред и хвана отпуснатата ръка на Дейна. Искаше ѝ се да го отблъсне, но не го направи. Присъствието му като скъп и предан приятел бе утеха за нея. Той естествено не знаеше, че сърцето ѝ е разбито, че дълбоко в себе си тя страда. Не можеше да сподели това с него.

Но Руни все пак се досети, че нещо не е наред. Беше се отбил в хотела да я види около пет следобед. Всички други клиенти бяха излезли и те бяха сами в салона.

— Ще ми кажеш ли какво има? Заради работата ли е, защото те уволниха, а?

— Не.

Дейна направи усилие да се усмихне, за да прогони унилото си изражение.

— Е, добре. Но все пак не забравяй, че имам големи уши, чието предназначение е да слушат.

— Благодаря ти, Руни. Ти си ми толкова скъп приятел.

— Но нямам шанс да стана нещо повече, а?

Дейна стисна ръката му.

— Да, така е и най-добре е да приемеш това — тя отново се усмихна насила. — Сигурна съм, че роднините ти биха се радвали, особено баща ти.

Руни стана рязко и лицето му доби войнствен израз.

— Забрави за баща ми. Не ме интересува неговото мнение за теб или за когото и да е от хората, които считам за свои приятели. Дяволите да го вземат!

— Руни!

— Не го казах, без да искам.

— Не, не е така. Каквото и да казваш, ти го обичаш. И съм сигурна, че той ти мисли доброто.

Руни се засмя иронично:

— Искаш да кажеш, че мисли само за своето добро. Наумил си е да ме направи политик. Как си ме представяш във Вашингтон?

— Всъщност защо не? Смятам, че би могъл да станеш добър политик. Ти си честен и интелигентен и...

— Скучен.

Дейна поклати глава:

— Не си скучен.

— Е това няма значение, поне засега. Намерих начин да го накарам да се откаже, така че си оставам адвокат и това е една от причините да се отбия при теб.

— Точно така. Благодарение на теб Янси Грейнджър ще се измъкне.

Щом Дейна чу името му, сякаш почувства още по-силна болка в сърцето. Тя се обърна встрани, защото не искаше Руни да долови болката в очите ѝ.

— Как така? — неволно попита тя.

— Наистина ли не знаеш?

— Ако това е опит да узнаеш нещо, губиш си времето.

— Извинявай, просто не мога да свикна с мисълта, че вие с него сте...

Той замълча и Дейна не знаеше какво да каже, за да го накара да продължи.

— Впрочем — каза той — Янси ме помоли да ти благодаря от негово име.

Дейна изпита толкова силен гняв, че не можа да отговори.

— Само не мога да разбера защо не ти благодари сам. Искам да кажа...

— Знам какво искаш да кажеш. Предпочитам да не го обсъждаме, ако нямаш нищо против.

Руни смръщи вежди.

— Както искаш. Все пак той ми каза да ти благодаря от негово име: ако не си била ти, нямало да предположи, че съществува заговор, целящ да съсипе репутацията му, че не би отишъл при Херман Грийн, за да застане лице в лице с него.

— Какво е отговорил Херман?

Дейна се опитваше да потисне любопитството си, да си внуши, че вече нищо, свързано с Янси Грейнджър, не я интересува. За нещастие не можеше.

Руни ѝ каза за майката на Херман и нейния дълг, натрупан от хазарт. Щом свърши, Дейна само поклати глава:

— Не мога да си представя подобно нещо.

— Аз също. Все пак, както ти казах, Янси смята, че дължи избавлението си единствено на теб, особено след като ти откри третия

свидетел, който е взел подкуп от адвоката на Андерсън.

— Признавам, че това беше чиста случайност.

— Но благодарение на нея съм на път да събера достатъчно доказателства в полза на Янси: за подкуп с цел лъжесвидетелство и повдигане на неправомерно обвинение — Руни се захили: — Кой знае, бих могъл дори да заведа дело за донос и клевета.

— Значи Янси печели, а с групата на Андерсън е свършено.

— Точно така. Особено когато вестникът отпечата историята на Грийн.

— Искан ми се да бях присъствала на срещата им с Янси.

— По-добре, че не си била там. Сигурно сцената е била по-грозна, отколкото когато Янси удари онзи журналист.

— Ами земята? Сега баща ти ще я продаде ли на болницата?

Руни сви рамене:

— Все още нямам достъп до неговите бизнес планове.

Дейна не каза нищо, искаше само да избяга от цялата мъка и болка, която бе сковала тялото ѝ. Но не можеше. Все още мисълта за него я караше да тръпне.

— Май вече е време да завършиш материала си и го предадеш във Вашингтон? — попита Руни.

— Така е. Да се надяваме, че с него ще спечеля работата.

— Шегуваш ли се? След всичко, което стана, ще напишеш наистина сензационна статия.

— Ще видим — каза Дейна разсеяно.

Руни остана още един миг с поглед, прикован в нея.

— Време е да се връщам в Ричмънд.

Дейна го целуна по бузата.

— Ще ти се обадя.

Щом си тръгна, тя се качи обратно в стаята си, затвори вратата и даде воля на сълзите, които едва сдържаше.

ЧЕТИРИДЕСЕТА ГЛАВА

— Бременна сте, госпожа Хаулинг.

Дребничката синеока жена премигна и зяпна от удивление.

— Наистина ли? Сигурен ли сте?

За пръв път от седмици усмивката на Янси бе искрена.

— Да, сигурен съм. От шест седмици, ако трябва да бъдем точни.

— Господи! Не мога да повярвам. След толкова време.

— Истина е. Сега с мъжа ви можете само да празнувате!

— О, боже мой, Чарли! — тя се засмя: — Той няма да ми повярва — изведнъж радостното ѝ изражение изчезна. — Май е по-добре вие да му кажете, доктор Грейнджър.

— О, не! Това е лично ваше тържество. Не бива да каните никого — той отново се усмихна. — Приберете се у дома, мисис Хаулинг, и направете това, което всяка жена прави, когато има такава прекрасна новина за мъжа си.

Мисис Хаулинг се изчерви.

— Да облека прозрачен халат и да се кача на високи токове?

— Струва ми се, че така ще успеете.

— О, докторе, какво мога да кажа? Аз...

Тя замълча и по страните ѝ потекоха радостни сълзи.

— Не е нужно да говорите. Вашето забременяване е единствената награда, която ми бе нужна.

Тя кимна и тръгна към вратата.

— Все пак се отбийте при някой акушер тази седмица — извика той след нея.

Тя се обърна и се усмихна широко.

— За нищо на света не бих пропуснала.

След като жената си тръгна, настроението на Янси помръкна. Част от топлотата в сърцето му се бе върнала, но той знаеше, че това ще трае кратко. Откакто Дейна си бе отишла от живота му, той сякаш изведнъж беше изстинал.

Благодарение единствено на работата си все още не се бе побъркал. Обърна се и прикова поглед в телефона. Искаше му се да събере достатъчно кураж и да ѝ се обади. Не беше честно, по дяволите! Той я обичаше! Искаше да се ожени за нея. Но първо трябваше да ѝ каже истината, а това беше най-трудното. Не знаеше дали ще успее да изрече думите. Не беше сигурен дали любовта ѝ би простила този ужасен грях.

Не беше нужно да пита Дейна откъде е разбрала за него и Вайда Лу. Знаеше: Вайда Лу сама ѝ бе казала. Проклетата да е тази жена! Още от самото начало се опасяваше, че тя ще го унищожи и ето че сега го бе направила.

Но той не познаваше думата „поражение“. Щеше да си върне Дейна. На всяка цена. Щеше да намери сили да ѝ каже истината.

Но точно сега се чувстваше по-отчаян и самотен от всякога. Сякаш беше мъртвец в пустинята, около чието тяло обикаляха влечуги и впиваха отровни зъби в плътта му.

— Защо не си в настроение днес, докторе?

Едва сега Янси разбра, че не е сам в стаята. Мисис Хаулинг не беше затворила вратата докрай и не бе трудно да се влезе. Броуди Калхоун се беше възползвал.

— Би трябвало да си на седмото небе — добави Броуди, за да изтръгне Янси от мълчанието му.

— Какво те интересува? — попита Янси с пълно безразличие.

Гъстите вежди помръднаха.

— Явно не си чел вестника.

— Не. Цяла нощ бях тук.

— И ти личи, по дяволите! Ще се преумориш, ще започнеш да правиш грешки, ако не успокоиш темпото.

— Няма да доживееш това, Броуди. Може би не би искал да се ожени за сестра ти, но ако трябва някой да я оперира, ще се обърнеш първо към мен. Така че си вземи думите назад.

Броуди въздъхна:

— Е, добре. Каза каквото имаше.

И двамата замълчаха за миг, а след това Броуди продължи:

— Грийн здравата се издъни. Не мога да повярвам, че той е взел онези пари, за да плати дълговете на майка си. Впрочем реабилитиран си на първа страница.

— Добре.

— Само това ли можеш да кажеш?

— А какво друго? Аз знаех, че съм невинен.

— Разбрах, че си се отървал и от съдебния процес.

— Да, и това ми се размина — Янси замълча за миг. — Ти явно не знаеш цялата истина за скандала с парите и за делото?

— Какво искаш да кажеш?

— Вярно е, че Грийн е взел парите, но всъщност целта на всичко това е била да ме дискредитират.

— Какво?

— Със същата цел е било заведено и делото.

— Като че ли започва да ми се гади — каза Броуди.

Янси се бе надявал слухът да достигне до Броуди и да не се наложи сам да му го съобщава. Но очевидно тази тежка задача се бе паднала на него.

— Няколко бизнесмени в Атланта, известни като „групата на Андерсън“, са подготвили заговор да ме очернят пред обществото, като се надявали така да съсипят проекта за болницата.

— Но защо?

— Набелязали са си този терен за някакъв увеселителен парк.

— Увеселителен парк!

Броуди се тръшна на най-близкия стол с въсърно лице.

— Не е ли това пълна глупост?

— Навярно Шелби Тримейн им е казал да зарежат тази идея, така ли е? Той обеща земята на нас.

— Всеки ден толкова хора изменят на обещанията си.

— Да не би Тримейн да си е загубил ума? — жилите на врата на Броуди изпъкнаха и дишането му стана тежко.

— Успокой се — посъветва го Янси, който бе започнал да се тревожи за него.

— Каж ми, че това е само кошмарен сън.

— Само да можех.

Мускулите по врата на Броуди изведнъж се стегнаха.

— Знаем, че иска някой ден синчето му Руни да стане президент, а за това ще са му нужни купища пари, но съвсем не предполагах, че ще ни изиграе такъв номер.

— Ако това ще те успокои, трябва да ти кажа, че и за мен беше неочакван удар.

— Ами Вайда Лу? Тя не може ли да направи нещо?

— Каза ми да оставя на нея да го вразуми.

— Аз пък ти казвам, че ако онова копеле не удържи на думата си, ще го накарам да съжалява.

Янси се усмихна иронично:

— Късмет.

— Всъщност би трябвало ти да свършиш тази работа. Защо не отидеш сам да похлопаш на вратата на Тримейн? Все пак ти си движещата сила на този проект — той замълча за момент и изгледа Янси изпитателно. — Тук нещо не се връзва. Наистина нещо те е разстроило.

— И искаш да знаеш какво е то?

— Да, по дяволите, имам право да науча!

— Тук грешиш. Това съвсем не е твоя работа.

— Заради онази журналистка е, нали? Онази жена, Байвънс.

Янси присви очи.

— Стига си любопитствал, Броуди.

— Не забравяй с кого разговаряш. Най-добре започни да мислиш с главата на раменете си или ще загазиш.

— И какво предлагаш?

— Поговори с Вайда Лу, за да се увериш, че се е срещнала с Шелби. Сам поговори с него. Всеки от нас има какво да му каже на това копеле.

— Чуй се само как сипеш ругатни. Говориш почти като мен.

— Опазил ме бог!

— Онзи кучи син никога не ме е харесвал, но ще видя какво мога да направя.

— Най-добре е веднага да се заемеш с това. Ако приеме предложението за парка, проектът за болницата е потъващ кораб — Броуди посочи с палец надолу.

— Корабът, за който говориш, е голямата мечта на живота ми.

— Тогава си размърдай задника и се свържи с Вайда Лу — след тези думи Броуди се обърна и излезе от стаята.

Янси застана зад бюрото си. Мислите и чувствата му бяха пообъркани от всякога. Би предпочел да го застрелят, отколкото да говори

с нея, но нямаше избор. Би направил всичко, за да получи земята — освен да спи с Вайда Лу.

Веднъж бе продал душата си на дявола; не би повторил тази грешка.

Но точно сега трябваше да позвъни на друг номер. Тя вдигна едва на четвъртия път. Трудно му бе да си поеме дъх и заговори:

— Дейна, аз...

Затвори.

Той остави слушалката с трясък и изруга. Нямаше да се предаде. Щеше да я моли на колене отново и отново, докато най-сетне получи още един шанс.

Можеше да загуби болницата; но ако загубеше Дейна, целият свят би свършил за него.

Дейна седеше с поглед, прикован върху листите в скута си. Не можеше да прочете думите, които бе набрала на компютъра и разпечатала. Очите ѝ се напълниха със сълзи. Тя ги попи с една салфетка.

Не съжаляваше, че му затвори телефона. Щом чу гласа му, изпита ужас. Освен това, каква полза имаше да разговаря с него? Какво друго имаха да си кажат?

С признанието си, че е спал с майка ѝ, той бе сломил сърцето ѝ. Дори сега при тази мисъл Дейна потръпваше. Беше взела твърдо решение да го смаже, точно както той бе постъпил с нея.

Тя преглътна няколко напирасци сълзи, примигна и отново се съсредоточи върху думите. Трябваше да признае, че статията е доста добра.

Бе почувствала инстинктивно желание да напише материал срещу него, да го съсипе. Но нима би могла да го стори? Нима би могла да го накаже така заради един негов порок?

Не. Не биваше да съсипва кариерата му. Нито пък да рискува своята. Независимо колко силно е желанието ѝ да го стори, не би жертвала работата си заради лично отмъщение.

Дейна остави листите встрани и се загледа пред себе си, а сърцето ѝ все още биеше учестено, защото бе чула гласа му по

телефона. Въпреки това, което бе сторил, въпреки болката, която ѝ беше причинил, тя все още го обичаше.

Господи, колко ѝ се искаше да отстъпи! Да го види, да го докосне и почувства ласките му. Но вече бе допуснала твърде много грешки в живота си и не можеше да си позволи още една, която може би щеше да бъде най-голямата.

Дейна прикова поглед върху телефона. Какво би могла да загуби, ако поговори с него? Ако го изслуша? Винаги можеше отново да си тръгне.

— Просто го направи — каза си тя през зъби и взе слушалката.

Точно в този миг някой почука на вратата. Изведнъж бе обзета от странно опиянение. Дали не беше Янси?

Тя приглади косите си и се огледа в огледалото, за да се увери, че спиралата не се е размазала. След това тръгна към вратата, но отново се поколеба дали да отвори.

— Кой е?

— Дейна Байвънс?

Не знаеше дали да заплаче от отчаяние, или да се засмее от облекчение. Не беше Янси, а някаква жена, чийто глас не ѝ бе познат.

— Да.

— Аз съм Мисти Грейнджър. Може ли да вляза?

Бившата жена на Янси? Обзета от тревога и любопитство, Дейна отвори вратата.

Жената с тяло на манекен почти се плъзна през прага. Когато се обърна, Дейна отново бе впечатлена от нейната красота и се запита как можеше толкова хубава жена да реши да се погребее в някаква медицинска лаборатория. Испита и известна ревност; все пак Мисти бе бивша съпруга на Янси.

— Какво бих могла да направя за вас? — попита Дейна предпазливо.

— Знам нещо за Янси, което си заслужава да споменете във вашата статия — каза тя без колебание.

Дейна не си направи труда да я попита откъде е разбрала за нея и материала ѝ за Янси. Явно разпространяването на слухове бе процъфтяваща дейност в Шарлътсвил.

— Да не би да имате предвид нещо „тъмно“?

Мисти сякаш бе изненадана.

— Не обичате да нанасяте удари, а?

— Не е така.

— Добре. Мисля, че това е ценна информация. Ако решите да я използвате, статията ви не само ще предизвика сензация, но и ще гарантира бъдещето ви като репортер.

— Звучи обещаващо, мисис Грейнджър.

На Дейна ѝ бе необходимо голямо усилие, за да произнесе последните две думи.

Мисти отмести назад кичур коса с артистичен жест.

— Интересува ли ви?

— Какво целите?

— Отмъщение.

— За какво?

— Той отказва да признае, че и аз имам принос в работата му и затова няма да получа нищо.

— Мислите, че част от славата се полага на вас, така ли?

— Не мисля, а знам. Имам моралното право да настоявам за своя дял от парите, които ще получи, в случай че спечели Нобеловата награда, както и от славата.

Дейна не вярваше, че Мисти има право, на което и да е от двете. Нейната увереност се дължеше на жаждата ѝ за отмъщение и ревността, които бяха изписани на лицето ѝ и личаха от тона ѝ. Твърде много хора бяха потвърдили, че Янси е постигнал всичко само благодарение на собствения си талант и усилия.

Все пак Дейна не можеше да потисне желанието си да чуе каква бе опасната тайна на Янси.

— Е, искате ли да научите или не?

— Слушам.

— Преди малко повече от петнадесет години моят съпруг претърпя злополука. Автомобилна катастрофа. Тогава той беше специализант в медицинския колеж.

Ледени тръпки пробягаха нагоре и надолу по гърба на Дейна, но тя не им обърна внимание.

— Продължавайте.

— Жената, която блъснал, е била бременна, но той бил пиян и не могъл да направи необходимото, за да помогне нито на нея, нито на детето.

Дейна сложи ръка на гърдите си отляво.

— И какво... какво е направил?

— Закарал ги до някаква болница, оставил ги на една количка в коридора на спешното отделение и офейкал.

За миг Дейна едва не припадна, но свръхусилието на волята и гневът ѝ помогнаха да запази самообладание.

— Той ли ви каза това?

— Че кой друг, по дяволите? Но със сигурност не помни, че си е излял душата пред мен. Беше твърде пиян.

— Значи... — едва успя да каже Дейна, — значи няма представа, че някой знае неговата малка тайна?

— Навярно е така.

— Благодаря ви, че ми казахте.

— Значи ли това, че ще използвате информацията?

Дейна направи усилие да отиде до вратата и я отвори.

— Довиждане, мисис Грейнджър.

— Но...

— Довиждане — повтори Дейна с раздражение.

— Ще си отида, но най-добре използвайте тази интересна подробност или сама ще се обадя във вестника. Онова копеле ми е длъжник!

Дейна почти не чу как вратата се затвори. Тя се свлече на пода и се почувства смазана — толкова слаба, че не можеше да се движи.

— Господи, господи, господи!

„Не ти, Янси. Моля те, не ти! Как е възможно да си бил ти? Как си могъл да сториш това?“

Отговорът беше ясен. Бил е пиян и се е страхувал за кариерата си.

— Господи, господи, господи!

Допреди малко си мислеше, че най-жестокото престъпление, което бе извършил спрямо нея, е изневярата му с майка ѝ. Но тази болка бе нищо в сравнение с удара, който ѝ се нанесе сега. А почти бе решила да му даде още един шанс.

Тя се сви на кълбо, скръсти ръце в скута си и се разтреса от плач.

ЧЕТИРИДЕСЕТ И ПЪРВА ГЛАВА

— Моля ви! За бога, побързайте!

— Успокойте се, госпожо — каза диспечерът на телефон УП. — Кажете ми какво има?

— Пожар! Има пожар!

— Къде? Дайте ми адреса — каза спокойно приветливият глас.

— А... на... — жената, която бе позвънила, едва дишаше. — В имението на Тримейн на Аби Роуд. За бога, моля ви, побързайте! Къщата гори!

— Кой се обажда, госпожо?

— Една съседка.

— Кажете си името, ако обичате.

— О, боже мой! Побързайте!

В тихата нощ отекнаха сирени.

Дейна скочи рязко и отвори широко очи, обзета от ужас. Ненавиждаше този звук: беше го чувала често в детството си, когато някой от любовниците на майка ѝ се увлечеше и започнеше да я използва вместо боксова круша, линейката идваше и откарваха майка ѝ.

Дейна затрепери, въпреки че нощта бе топла. Отметна тънкия чаршаф и излезе на верандата.

Сирените не спираха. Тя не можеше да разбере дали бяха пожарни или линейки, или и двете. Надяваше се да няма сериозно ранени, въпреки че броят на колите ѝ показваше, че положението е сериозно.

Тя отново потрепери и си помисли, че е най-добре отново да си легне. Беше три часът сутринта, а не бе мигнала. От посещенията на Мисти Грейнджър бяха изтекли три дни, но тя още не можеше да спи нормално.

Чувстваше се безкрайно изтощена. Не можеше нито да разсъждава, нито да се държи като разумен човек и затова прекарваше

цялото си време в своята стая. Излизаше само да си вземе по нещо за хапване от кухнята.

След като Мисти Грейнджър си бе отишла, Дейна изпита импулсивно желание да се качи в колата си, да кара като обезумяла до болницата и да застане срещу Янси. Но, разбира се, не беше го сторила. Не бе събрала достатъчно сили. Беше се гърчила на пода няколко часа, докато накрая тихите ѝ стенания преминаха в безумни крясъци.

А беше разкрила душата си пред него, беше му казала всичко за злополуката. И през цялото време Янси по никакъв начин не се бе издал, дори не бе направил опит да ѝ каже, че той е човекът, който я беше стоварил върху количката и избягал.

Нямаше съмнение, че Мисти казва истината. И все пак на Дейна ѝ бе трудно да проумее. Струваше ѝ се, че това е някаква измислена история от страниците на роман. Дори ако беше прочела нещо подобно в книга, съвпадението би ѝ се сторило твърде невероятно.

Но това се бе случило наистина. Беше се втурнала с главата напред в най-жестокия си кошмар. Ако виновен за него бе някой друг, а не Янси, нямаше да изпадне в това тревожно състояние, понеже винаги бе искала да се изправи срещу пияния негодник, който бе предпочел да офейка и отърве кожата си.

Дейна все още изпитваше желание да застане лице в лице с него, но сега той се оказа мъжът, когото обичаше. Обичаше го истински. Тя едва се сдържа да не изкрещи отново; не искаше повече да се самосъжалява.

Когато ѝ бяха възложили тази задача, тя бе сигурна, че призраците на миналото няма да я дебнат зад всеки ъгъл.

Явно бе сгрешила и сега нямаше друг изход, освен да действа. Щеше да си отиде от този град, този път завинаги, но едва след като си уреди сметките с Янси.

Първо трябваше да довърши статията си, като се придържа строго към журналистическите принципи и не смесва работата с личния си живот. Само тя ѝ бе останала. Скоро спорът за земята щеше да бъде разрешен, а материалът ѝ — напълно готов. А дали Янси ще спечели Нобеловата награда, това щеше да стане известно след време. Тя нямаше да чака. Някой щеше да напише малка статия след събитието.

Единственият човек, който щеше да ѝ липсва, бе Ейприл. През последните няколко, изпълнени с печал дни тя бе разговаряла веднъж с приятелката си по телефона.

— Здравей, малката — беше казала Ейприл. — Просто исках да проверя дали не си напуснала града, без да се обадиш.

Дейна се беше опитала да изрази известна радост, но не успя.

— Просто бях заета.

— Май нещо не е наред. Да не си болна?

— Не се чувствам много добре.

— Мога ли да ти помогна с нещо?

— Не. Нищо ми няма — излъга Дейна.

— Имам новина, която може би ще ти се стори интересна, ако вече не си я чула, затова се обаждам.

— Каква е?

— Нали си спомняш Алис Креншоу от комитета?

— Разбира се.

— Е, тя ми каза, че вече са постигнали целта си и сега могат да платят на Шелби Тримейн сумата, която иска за земята.

„Ако вече не я е продал“ — помисли си Дейна. След това каза:

— Това наистина е страхотно и не го знаех. Но се радвам, че са успели.

Ейприл въздъхна:

— Беше на косъм. Алис се страхуваше, че с тази шумотевица около доктор Грейнджър усилията им ще останат напразни. Слава богу, всичко се уреди! — тя замълча за миг.

— Разбрах, че ти си изиграла доста важна роля, за да бъде доказана неговата невинност.

— Да кажем, че просто си свърших работата както трябва.

— Наистина ли си добре? Би трябвало да си на седмото небе, а ми се струваш адски потисната.

— Просто съм много уморена: доста поработих, за да довърша материала.

Дейна отново скри истината, но не можеше да постъпи другояче. Това бе битка, в която трябваше да влезе сама.

Ейприл каза още няколко незначителни неща и затвори.

Този разговор се бе състоял сутринта и накрая Дейна без особена радост беше приела покана за вечеря, преди да напусне града.

Сега през тялото ѝ премина нова хладна тръпка. Тя влезе в стаята си и погледна измачканите чаршафи, като знаеше, че трябва да се опита да поспи. Погледът ѝ се спря върху чашата с вода на нощното шкафче и шишенцето тилебол до нея. Глътна две таблетки и пропълъзя обратно в леглото.

Но отново минаха часове, преди да успее да заспи.

„Прекъсваме редовната програма с емисия новини.“

На следващата сутрин Дейна бе в банята и си миеше зъбите, когато чу тревожния глас на говорителката. Дейна имаше ужасно главоболие и не обърна особено внимание, докато не чу думата „пожар“. Тя застина.

„В Осми канал току-що пристигна информацията, че част от имението на Тримейн е била разрушена от пожар рано тази сутрин. Известно е, че собственикът, Шелби Тримейн, е загинал при пожара. Обгорелите останки на тялото му са намерени в кабинета. До този момент полицията не знае...“

Монотонният глас на говорителката каза още нещо, но Дейна вече не слушаше. Беше чула достатъчно.

Шелби Тримейн — мъртъв! Това не бе възможно! Тогава тя си спомни за суматохата, която бе чула през нощта.

— О, не, не! — извика тя, изплю пастата за зъби и се хвана за порцелановата мивка. Руни! Трябваше да бъде с него. И Анна-Бет. Дали тя беше добре? Говорителката не бе споменала нищо за нея. Или беше?... Ами ако Руни бе загубил и двамата си родители...

Трябваше да отиде при него. Щеше да има нужда от нея, да я очаква. В мига, в който осъзна това, Дейна реши да действа, сложи си набързо грим и нахлузи дрехите си.

Караше възможно най-бързо, но въпреки това успя да стигне в имението едва след девет. Там цареше пълен хаос. Тя паркира в

началото на пътеката и изтича до къщата.

— Съжалявам, госпожо, но не можете да влезете — каза един полицаи, след като едва бе успяла да си проправи път през множеството полицейски и телевизионни коли. — Тук е извършено престъпление.

— Вижте, моля ви, аз съм репортер — Дейна трескаво потърси в чантата журналистическата си карта. — Освен това, синът на покойния е мой близък приятел.

— Съжалявам, но не мога да ви пусна. Изпълнявам заповеди — той посочи другите новинари. — Трябва да застанете от тази страна на жълтата лента.

— Но...

— Дейна! Слава богу!

Тя погледна нагоре. Руни току-що бе излязъл на площадката.

— Всичко е наред, господин полицаи, пуснете я.

Дейна се промъкна под лентата и се затича към Руни. Но той не бе сам. Янси го следваше по петите.

Дейна се спря и погледна първо единия, а след това другия. Руни протегна ръце и я сграбчи в прегръдките си.

— О, господи, Дейна, толкова се радвам, че дойде!

Дейна се притисна до него, но не можа да потисне желанието си отново да погледне към Янси. За миг сякаш целият свят беше на път да рухне, когато очите им се срещнаха и останаха така няколко мига.

— Здравей, Дейна — каза той с тих и пресипнал глас.

По дяволите, не беше честно! Тя не искаше срещата им да стане при такива обстоятелства, без да бъде подготвена. Както винаги, въздействието му върху нея бе толкова силно, че краката ѝ се подкосиха. Той също изглеждаше изненадан и изражението му издаваше едновременно отчаяние и шок. Всъщност имаше доста измъчен вид.

Тя направи усилие да се отърси от всякакво чувство на симпатия и жал към него. Той заслужаваше този ад, през който преминаваше сега. Но все още не бе разбрал какво се казва истински ад. Щеше да го разбере, когато научи, че е узнала малката му тайна.

Тя присви очи в знак на хладно презрение и отмести поглед, но едва след като долови измъчения и отчаян израз на Янси.

— Той... той е мъртъв, Дейна. Татко е мъртъв.

— Знам. Съжалявам. Току-що чух новините и дойдох веднага.

— Руни, аз тръгвам — намеси се Янси със стиснати устни. — Икономката сега си почива. Но ако имаш нужда от мен, не се колебай да ми позвъниш.

— Благодаря ти, че се погрижи за Мериън — каза Руни.

— Ще ти се обадя.

Дейна не обърна внимание на Янси, който си проправи път сред репортерите. Няколко от тях размахаха пред лицето му фотоапарати и микрофони, но той ги избута встрани.

— Хайде — каза Руни — да влезем вътре и поговорим.

— Кога дойде?

— Не съм сигурен. Загубил съм всякаква представа за време — Руни не каза нищо, докато не седнаха на канапето в салона, далеч от суматохата.

— Какво се е случило? — попита Дейна и хвана ръцете му. Руни я погледна с насълзени очи.

— И аз не знам. Мериън ми се обади и с писъци ми каза, че в къщата имало пожар.

— А майка ти къде е?

— У леля ми в Ричмънд, слава богу! Или поне беше там. Сега пътува към къщи. Леля ми ще я докара.

— Как е станало? Имам предвид...

— Надявам се скоро да разбера. Още не съм говорил с полицаия, който разследва случая, защото трябваше да успокоя Мериън. Когато пристигнах, беше в истерия. Тогава се обадох на Янси.

— Слава богу, че пожарникарите са пристигнали навреме и са спасили останалата част от къщата. Изглежда, е изгорял само кабинетът.

— Така е. Това...

Някой почука на вратата и го прекъсна. Руни стана и каза:

— Влез.

И двамата погледнаха към вратата, когато в салона влезе мъж със среден ръст и черно петно на лявата буза.

— Аз съм детектив Бойд Феърчайлд. Вие навярно сте Руни Тримейн.

— Същият — Руни поклати глава. — Това е Дейна Байвънс, моя приятелка.

Феърчайлд ѝ кимна и отново се обърна към Руни:

— Може ли да седна?

— Да, разбира се — Руни явно бе смутен. — Извинете.

Детективът прочисти гласа си.

— Първо, приемоте моите съболезнования, мистър Тримейн. Баща ви беше влиятелен и уважаван човек в този град.

— Благодаря — гласът на Руни затрепери и Дейна стисна ръката му.

— Имате ли представа кой би могъл да желае смъртта на баща ви?

Руни рязко вдигна глава.

— Какво ви кара да мислите, че е имало такъв човек?

— При странни обстоятелства като тези винаги подозираме най-лошото — груба и непочтена игра.

Руни погледна Дейна, лицето му преbledня и доби смаян израз.

— Нима смятате, че пожарът не е бил нещастен случай?

— Винаги съществува такава вероятност — каза Феърчайлд и закри с пръсти черното петно на бузата си, сякаш беше срамен белег. Дейна се опита да отмести поглед, но не успя.

— Това би означавало, че баща ми е убит — Руни премигна. — Аз...

Гласът му пресекна. Той се обърна и прикова поглед в Дейна, сякаш потъваше в плаващи пясъци, а тя бе спасителната сламка.

— Пожарът е бил предизвикан за прикритие — добави Феърчайлд по-спокойно.

— Господи! — каза Руни по-скоро на себе си.

Дейна прехапа долната си устна, за да не затрепери, и стисна ръката на Руни по-здраво.

— Разбира се, ще узнаем истинската причина за смъртта му едва след аутопсията — каза детективът. — Впрочем помислихте ли кой би могъл да иска да навреди на баща ви?

Руни помълча доста дълго. След това каза напрегнато:

— Една вечер преди няколко дни го чух да се кара с някого.

Детективът наостри уши.

— В къщата ли бяхте?

— Не. Всъщност аз бях отвън и тъкмо се канех да вляза. Бях пристигнал от Ричмънд. Но когато чух гласовете, спрях и се заслушах,

понеже си крещяха.

— Разпознахте ли другия глас?

Руни се поколеба и на лицето му се изписа смущение.

— Продължавайте — насърчи го Феърчайлд.

— Беше Вайда Лу Динуидъл — измърмори Руни.

Дейна премигна и прехапа долната си устна още по-силно, докато усети вкус на кръв.

— Мислите ли, че този разговор би могъл да доведе до смъртта му?

— Не знам, по дяволите! Тя викаше като обезумяла, това мога да ви кажа.

— И за какво спореха?

— Тя му заповядваше да продаде земята на болницата.

— Имаше ли нещо от родата „в противен случай“? — попита Феърчайлд.

— Мисля, че би могло да се каже. Като че ли се бяха хванали за гушите и заради нещо друго, освен земята, но никой от двамата не го назова.

— Добре тогава, мисля, че е най-добре да поговоря с мисис Динуидъл и проверя дали има алиби за снощи — той стана. — Ще поддържаме връзка.

Дейна и Руни не си казаха нищо дори след като останаха насаме. На Дейна ѝ се виеше свят.

Дали наистина можеше да добави към репертоара от грехове на майка си и убийство?

ЧЕТИРИДЕСЕТ И ВТОРА ГЛАВА

— Ей, Незбит, получи ли вече доклада от съдебномедицинската комисия за Тримейн?

— Не, все още не.

— Тогава побързай, по дяволите!

— Ще видя дали е готов. Не мога да направя нищо друго.

Детектив Бойд Феърчайлд изруга и отскубна косъмче от петното на бузата си. Трябваше да знае, че ако иска нещо да бъде свършено както трябва, най-добре беше да се заеме с него сам.

Веднага щом получи доклада, той възнамеряваше да посети мисис Вайда Лу Динуидъл. Но първо трябваше да зареди оръжията си. Той се усмихна. „Играта на думи е случайна“ — каза си. След това усмивката му изведнъж изчезна, понеже когато ставаше дума за убийство, никак не му беше до смях. Но фактът, че този път жертвата е един от най-изтъкнатите граждани на Шарлътсвил, придаваше на разследването особена важност.

Началникът вече му се бе обадил и му беше казал да разнищи този случай незабавно, без протакане.

Сега не можеше дори да получи навреме проклетия доклад.

— Пристигна.

„Понякога наистина стават чудеса“ — помисли си Бойд с ирония, когато видя как партньорът му Ралф Незбит влезе забързано в неговия офис с широка усмивка на глуповатото си лице. Някога той се шегуваше, че Незбит прилича на професионален боксьор. Но Незбит се бе заклел, че през живота си не е слагал боксови ръкавици. Тогава Бойд реши, че Бог неслучайно е дарил Ралф е тази физиономия, но никога вече не спомена бокса.

— Прегледа ли го?

— Да. На прав път си. Било е убийство. Умрял е от удар по главата.

Бойд взе доклада, прочете го набързо и се изправи така енергично, че столът му се удари в стената. Той дори не чу трясъка.

— Хайде да отидем на гости у мисис Динуидъл.

Незбит отново се ухили:

— О, боже, това сигурно ще бъде интересно!

Петнадесет минути по-късно двамата детективи стояха пред портите на имението Динуидъл и само след няколко секунди бяха въведени във всекидневната.

— Мисис Динуидъл ще дойде при вас след малко — каза домашната помощница и се оттегли.

Незбит се огледа наоколо и тихо подсвирна.

— Виж ти каква къщичка. Ето с какво я е привлякъл онзи старец Динуидъл. Би трябвало да прояви малко повече разум. Разправяха, че го била уморила в леглото.

Бойд изгледа партньора си.

— Да се надяваме, че е бил доволен и е сметнал, че си струва.

— Добро утро, господа.

Бойд се обърна рязко и видя Вайда Лу да влиза с осанката на кралица, която пристъпва към трона си. Усети, че му се гади, но се постара да се овладее, за да прогони високомерното изражение от изкуственото ѝ лице.

По дяволите! Ако не беше виновна, би се почувствал адски разочарован. Мисълта, че жена като нея може би ще прекара живота си зад решетките, му доставяше радост.

— Здравейте, госпожо — каза Незбит и се представи. — Това е моят партньор Бойд Феърчайлд.

Тя протегна ръка и Бойд я хвана, въпреки че нямаше никакво желание. Необяснимо защо, тази жена го отблъскваше.

— С какво мога да ви бъда полезна, господа?

Бойд реши да не губи време.

— Тук сме във връзка с Шелби Тримейн.

— Не е ли жалко да свърши така?

— Научих, че с него сте имали ожесточен спор няколко дни преди смъртта му.

Вайда Лу повдигна вежди.

— Не бих нарекла нашия разговор ожесточен, детектив...

— Феърчайлд — каза Бойд с подигравателен тон, понеже беше сигурен, че много добре е запомнила името му. Тя навярно си помисли,

че просто се опитва да я сплаши. Е, лъжеше се. Но той щеше да продължи да я подвежда.

— Е, детектив Феърчайлд, не мога да отрека. Бях при Шелби Тримейн във връзка с неотложна бизнес сделка — тя се усмихна хладно. — Сигурна съм, знаете, че той беше собственик на терена, който е най-подходящото място за новата болница.

— Всичко това ми е известно, мисис Динуидъл — каза Бойд, — но имаме свидетел, който казва, че посещението ви не е било добронамерено.

— Свидетел значи?

„На тази уличница окоето не й мига — забеляза Бойд. — Напротив, държи се като изненадано хлапе в коледната утрин.“

— Точно така, госпожо — намеси се Незбит.

— И кой би могъл да е този свидетел?

— Руни Тримейн — каза Бойд и се опита да долови реакцията й.

Все още нищо. Държеше се нагло и надменно, както винаги, но Бойд се досети, че всъщност просто добре се прикрива. Все пак трябваше да подходи внимателно. Липсваше й класа, но не и пари или влияние.

— Каза, че се прибирал вкъщи — добави Бойд — и се спрял отвън, щом чул силните гласове.

— Не отричам, че от време на време спорът ни ставаше разгорещен.

— И за какво точно спорехте?

— Казах ви — за продажбата на земята.

— Не е ли вярно, че сте били ядосана, защото мистър Тримейн е преговарял с друг кандидат?

— Да, ядосана бях, но това не означава, че съм го убила.

— Не си спомням да съм ви обвинявал в това — каза Бойд.

— О, стига, господин детектив, затова сте дошли тук, нали?

— Дойдох, за да разбера къде сте били в нощта, когато мистър Тримейн е бил убит и някой е запалил кабинета му.

Вайда Лу му се усмихна.

— Съжалявам, че трябва да ви разочаровам, но както се казва, „сбъркали сте адреса“. Престъпникът, когото търсите, не съм аз; имам алиби.

— О?

— В онази вечер и през нощта бях с един приятел.

— А той има ли си име? — попита Бойд.

— Тайсън Питърс. Можете да го откриете във фитнес клуб „Лив Уел“. Но ако нямате нищо против, бих искала посещенията ви при него да бъде дискретно.

Бойд едва се сдържа да не се засмее.

Ако нейните приятелчета със синя кръв разберат, че се развлича с един млад жребец, това би я убило.

— Не мога да ви обещавам нищо, госпожо.

— Това ли е всичко, господин детектив? — попита Вайда Лу с обичайния си надменен тон.

— Да, госпожо, поне засега — Бойд я изгледа от главата до петите. — Тръгваме си.

Щом се качиха в колата, Незбит се почеса по главата и прикова поглед в своя началник.

— Господи, във вените на тази жена сигурно има ледени висулки.

— По дяволите!

Бойд удари по кормилото.

— Какво има?

— Какво ли? Идиот, няма не ти е ясно? Тя е единственият ни заподозрян.

— Смяташ ли, че алибито ѝ е стабилно?

— Бъди реалист, Незбит. Разбира се, че е стабилно. Тя или е платила на онзи тип, или го е омаяла в леглото. Просто искам да бъда сигурен, че не се опитва да излъже и нас.

— Е, и ще говорим ли с онзи оглупял жребец?

— Естествено, но само ще си загубим времето. Мистър „оглупял жребец“, както ти го нарече, няма да се откаже от волния си бяг.

— Това означава ли, че се отказваш да преследваш мисис Динуидъл?

— Да не си полудял? Разбира се, че не. Ще се лепнем за нея като кърлежи върху кучешки гръб.

— Това не звучи зле — каза Незбит. — Но тази жена наистина ме разтрепери.

Броуди Калхоун влезе в кабинета на Янси и се тръшна върху най-близкия стол.

— Мисля, че не те чух да чукаш — каза Янси.

— Щом веднъж нещата тръгнат наопаки, няма спиране.

— Ако си дошъл тук за празни приказки, сбъркал си адреса.

Броуди изгледа Янси сърдито.

— Щом искаш да хленчиш, добре, но като че ли тук ти си единственият, който има тази привилегия, а?

Янси въздъхна и пусна химикалката си. Най-добре бе да не се мъчи да свърши нещо съществено; беше безполезно. Просто не можеше да се съсредоточи.

— Все още не мога да повярвам. Изведнъж всичко отиде по дяволите.

— Въпреки че онова копеле умря, може би не всичко е загубено — каза Янси.

Броуди се почеса по брадичката и се намръщи.

— Не казвай лоша дума за мъртвия.

— Защо не, по дяволите? Той се опита да ни прецака.

— Мислиш ли, че щеше да продаде земята на онази компания? — попита Броуди.

— Откъде си сигурен, че не го е направил?

— Не съм. Точно затова съм притеснен.

Янси удари с химикалката си по бюрото и се загледа пред себе си.

— Просто трябва да повярвам, че не е.

— Не храни илюзии — каза Янси, — особено ако някой е размахал пред лицето му големи пачки.

И двамата замълчаха и наведоха глави.

— Нека да си втълпим, че не е продал терена на бандата на Андерсън. Сега, когато е мъртъв — каза Броуди, — какво следва?

— Най-доброто, на което можем да се надяваме, е Анна-Бет или Руни, или и двамата, да проявят почтеност и да изпълнят неговата част от сделката, но няма гаранции.

— А смяташ ли, че Вайда Лу има нещо общо с убийството му? — попита Броуди, внезапно решил да смени темата.

— Откъде, по дяволите, да знам?

Всъщност Янси знаеше. „Ако някой е способен да извърши убийство, то това е само онази кучка“ — каза си той. Докато диша, не би могъл да забрави за болката, която бе причинила на Дейна, на собствената си плът и кръв. Очакваше много скоро тя да плати за греховете си. Може би този ден най-после бе дошъл. В крайна сметка никой не си отива от този живот, без да получи възмездие. Той знаеше това добре; сам го беше изпитал.

— Носят се слухове, че ченгетата са я разпитвали — добави Броуди.

— Ако наистина го е извършила, надявам се да я хванат.

— Имаме и друг проблем — Дейна Байвънс — каза Броуди. — Никой не може да предвиди какъв ще бъде тонът на статията ѝ при това положение.

— Мисля, че ще трябва само да изчакаме.

— Дяволите да те вземат, човече, мечтата на живота ти е на път да рухне, а на теб сякаш ти е все едно!

— Какво би ме посъветвал да направя, Броуди? Да я заплаша?

— Няма значение какво. Просто направи нещо, дори да сгреша. Ако не е сключена някаква тайна сделка, Анна-Бет би могла така да се ужаси от всичко, което се случи, че да реши да запази земята — Броуди стана и тръгна заднишком към вратата. — Точно затова смятам да поговоря с нея и с Руни. А ти би трябвало да се срещнеш с Дейна Байвънс. Ако тя представи в отрицателна светлина болницата, града, теб, това никак не би помогнало на каузата ни — Броуди замълча, но само за миг. — Ами Клейтън Крауфорд? Ако той реши да изтегли вноската си? Мислил ли си изобщо за това?

— Да.

— Приключих.

— Само защото започна да се задъхваш — измърмори Янси.

Броуди го изглежда така, сякаш каза „предавам се“, и ядосано прекрачи прага.

Янси се зарадва, че се отърва от него, но настроението му не се подобри. В мислите му бе само Дейна. Беше я видял на погребението на Шелби, но само отдалеч. Бе изпитал желание да се приближи към нея, но не го бе направил. Беше и погълнал с поглед, като си мислеше колко прекрасна изглежда с непретенциозния си черен костюм.

Точно тогава сякаш беше получил нов удар с тухла между очите, защото изведнъж почувства колко много му липсва и колко силна е любовта му към нея. Ето защо трябваше да я види отново, да ѝ каже кой е всъщност и да я помоли за прошка.

Нищо друго не го интересуваше, особено статията.

— Господине?

Ръката на Янси застина във въздуха точно когато се канеше да почука на вратата на Дейна. Той се обърна и видя съдържателката.

— Мис Байвънс ли търсите?

— Да.

— Няма я.

— Имате ли представа кога ще се върне?

— Няма да се върне.

Устата му пресъхна.

— Откъде знаете? Искам да кажа...

— Тръгна си тази сутрин. Каза, че се връща в Ричмънд.

По гърба му пропълзя тръпка на ужас.

— Остави ли някакви съобщения? — попита той без надежда.

— Не, господине, никакви.

— Благодаря — каза Янси, обърна се и излезе, изпълнен с горчива болка.

В удобната си квартира, седнала на любимия си стол, Дейна прочете статията за последен път. След това вдигна глава и се загледа пред себе си. Нямаше намерение да се връща в Ричмънд толкова скоро, но когато видя Янси на погребението на Шелби, беше разбрала, че трябва да замине далеч от него.

Искаше да завърши статията, без да се страхува, че всеки момент той би могъл да почука на вратата ѝ. Сега, след като я беше завършила, щеше да я предаде на Уейд Лейнджли в „Исус“, но преди това щеше да направи последно пътуване до Шарлътсвил.

Дейна нямаше търпение да види лицето на Янси в момента, когато чете това, което бе написала. Благодарение на Мисти

Грейнджър тя се бе сдобила с нещо, което ѝ бе нужно, за да постави Янси на колене.

За свое лично успокоение Дейна се бе обадила на Мисти, за да се увери, че тя не би имала нищо против да използва информацията, която така щедро ѝ бе осигурила.

Сега и Янси, и Вайда Лу щяха да си получат заслуженото — бързо и сигурно възмездие.

Изведнъж Дейна трепна и потърка корема си. Отново това неприятно чувство. Язвата ѝ. Отдавна не беше се обаждала, но през последните няколко дни болката бе просто непоносима.

Не беше издържала и се бе обадила на своя лекар, който ѝ бе дал нова рецепта, но едва след като тя се бе съгласила да ѝ вземе кръвна проба. Беше я накарал да обещае, че ще се върне за още изследвания.

Дори не бе изслушал извиненията и оправданията ѝ. Беше настоял и ѝ бе казал, че ако не дойде в уречения ден и час, ще изпрати при нея медицинската си сестра. Дейна отново разтри корема си. Може би идеята за изследванията не бе толкова лоша. Когато се изправи срещу Янси, трябваше да бъде в отлична форма.

Телефонът иззвъня. Тя скочи и прикова поглед в него със страх, че може би е Янси, но и с надеждата, че е той.

Ядосана на себе си, грабна слушалката.

— Ало.

— Дейна, обажда се доктор Пинър.

Сърцето ѝ подскочи. Защо ли ѝ звънеша докторът?

— Рак ли имам? — едва промълви тя.

Той се захили:

— Не, нямаш рак.

— Тогава какво ми е?

— Нищо. Бременна си.

ЧЕТИРИДЕСЕТ И ТРЕТА ГЛАВА

— Мамка му!

— Какво има, скъпи?

Нютън Андерсън изгледа нервно жената, която лежеше до него. Мислеше, че е заспала дълбоко, след като се бе държал с нея безмилостно през цялата нощ. Явно неволният му изблик беше прозвучал по-силно, отколкото бе имал намерение да го изрече.

— Нищо. Заспивай... или по-добре си разкарай задника оттук.

— Не го мислиш наистина.

Тя протегна ръка, зарови пръсти в космите на гърдите му и ги плъзна надолу. В мига, в който го докосна по най-чувствителното място, той се възбуди. Рязко отмести ръката ѝ. Тялото му явно не бе ѝ се наситило, но умът му бе на друго мнение. Трябваше да мисли.

— Изчезвай! — каза той и думите му сякаш отекнаха. — Веднага.

Въпреки че умът не бе сред най-ценните ѝ качества, грубата нотка в гласа му не ѝ убягна. Тя го погледна сърдито, а след това бързо стана и нахлузи дрехите си.

— Защо си толкова лош с мен?

Глезеният ѝ тон подразни нервите на Нютън.

— Затваряй си устата, по дяволите, и изчезвай, преди да съм изритал пухкавия ти задник навън! Не се шегувам.

Тя му хвърли още един гневен поглед и бързо излезе от спалнята. Той чу как вратата се затвори след нея и въздъхна облекчено. Можеше да има колкото любовници си поискаше. Не го интересуваеше дали някога ще я види отново.

Това, с което бе заето съзнанието му, беше фактът, че нямаше да получи терена в Шарлътсвил. С треперещи пръсти извади цигара от кутията на нощното шкафче.

След като вдъхна дълбоко от дима няколко пъти, се почувства по-спокоен. Изпуши цигарата и след това смачка угарката в пепелника. По всичко личеше, че най-гениалният му план е рухнал. Мислеше, че със

съюзниците му бяха предвидили всички вероятности и този чудесен терен им бе и кърпа вързан.

Защо, по дяволите, трябваше някой да пречука стария Тримейн? Нют все още не можеше да повярва. А що се отнася до това кой и защо го бе извършил, вече нямаше значение. Важното сега бе да измисли друг начин да получи земята. Онова страхливо копеле се бе разтреперило, щом го бяха притиснали, и беше признало, че е взело подкуп. Все пак Грийн не се бе отървал безнаказано след своята измяна. Сам беше се погрижил за това.

— Искам да получа обратно всеки цент, който съм ти платил — беше му казал Нют по телефона.

— Но... нямам толкова. Използвах парите, за да платя дълговете на майка си.

— Не ме интересува дали си ги изял или не, искам ги обратно.

— Моля ви, мистър Андерсън...

— Престани с проклетото си хленчене и просто ми прати парите или ще съжаляваш.

След това бе затворил телефона. Два дни по-късно беше получил парите.

Но Грийн не беше единствената пречка за осъществяването на плана му. Онази нахална кучка от вестника беше разкрила, че обвинението е скалъпено.

Осуетяването на плана му започна, когато тя бе видяла адвоката му да разговаря с единия от свидетелите.

Или Дейна Байвънс бе надушила нещо още преди това, или просто беше имала късмет. Както и да е, тя беше нанесла първия удар, а арсеналът на Руни Тримейн ги бе разбил окончателно.

Сега, поне както изглеждаше, доктор Янси Грейнджър беше реабилитиран пред комитета и обществото. Проектът отново имаше идеални шансове. Руни бе споделил, че добрият доктор се кани да заведе дело срещу него.

„Нека да го заведе“ — каза си Нют. Той щеше да го разбие в съда или да си уредят сметките по друг начин. И в двата случая историята, чийто край изглеждаше толкова очевиден, щеше да предизвика истински хаос.

— Мамка му! — измърмори той отново. Нют извади друга цигара, но веднага я хвърли на пода. Нямаше нужда от никотин;

трябваше му чудо.

Но може би не всичко бе загубено. Може би това чудо щеше да стане, ако адвокатът му успееше да използва по най-добрия начин информацията, която бяха разкрили. Нямахше да бърза да се радва, докато сделката не се осъществи.

„Все пак семейство Тримейн би трябвало да са луди, за да не приемат предложението ми“ — помисли си Нют, отмести чаршафа и се отправи към барплота. Но нито Руни Тримейн, нито майка му изпитваха особена симпатия към него и затова изгледите не бяха добри.

След като си наля солидно количество бърбън, той се наведе назад и го изгълта на един дъх. После се хвана за бюфета, понеже цялото му тяло сякаш пламна. Но след няколко мига се овладя и се почувства спокоен.

Пиенето беше като секса: действаше му като еликсир за подмладяване. Отново бе готов за битка, макар да знаеше, че Руни Тримейн не е глупав. След това отново го обзе безпокойство, което пропъди новосъбудения му ентузиазъм. Руни Тримейн беше истински аристократ, също като баща си. Но той нямаше да допусне потеклото им да се окаже пречка за него.

За всеки случай и за собствено удоволствие Нют бе наредил на адвокатата си да направи предложението два пъти. Кой нормален човек би се отказал от подобна сума? Освен това неговите източници го бяха осведомили, че Анна-Бет Тримейн се чувствала толкова изнервена, че отстъпила правото за вземане на решение на своя наследник.

Нют се надяваше, че Руни прилича на баща си и по отношението си към всемогъщия долар. Той погледна часовника си. Неговият адвокат се бе свързал с Руни и трябваше да се обади всеки момент. Като че ли бе прочел мислите му, защото точно тогава телефонът иззвъня. Той вдигна на втория път. „Дано е за добро.“

Бебе!

Тя щеше да има бебе. Дете от Янси.

От разговора на Дейна с доктора бяха минали два дни. Животът ѝ отново се бе объркал. В първия миг бе твърде смаяна, за да приеме факта. После постепенно осъзна какво означаваше това.

„Единственият начин да разбереш дали можеш да забременееш с да опиташ.“ Спомни си думите на Янси, сякаш току-що ѝ ги бе прошепнал. Тя се бе засмяла и го бе уверила, че няма да се случи скоро.

Познати думи.

Новината я бе разтърсила, но тя не съжаляваше. Искаше това дете, въпреки че бе от Янси. „Господи, колко странно развитие на събитията“ — помисли си Дейна, докато подреждаше багажа си. Седна на ръба на леглото. Цялата история беше невероятно странна. Мъжът, когото смяташе виновен за смъртта на първото ѝ дете, сега ѝ бе дарил второ.

Дейна поглади още плоския си корем и очите ѝ се напълниха със сълзи. Янси никога нямаше да разбере за това дете. Той не заслужаваше да знае. Това, което заслужаваше, беше всички да узнаят кой е всъщност. Вече беше разговаряла с Уейд Лейнджли от „Исус“ и му бе казала, че нейната статия е почти готова. Беше му обещала наистина да бъде сензационна.

— Нещо ми подсказва, че няма да ни разочароваш.

Тези думи почти я накараха да повярва, че ще получи работата. Ако ѝ бе минало през ум, че е възможно да не я получи, би изпаднала в паника. Не се надяваше на ничия подкрепа, освен тази на Руни, но за нищо на света не би му казала, че носи дете от друг мъж.

След смъртта на баща му с Руни се виждаха често. Смъртта на Шелби го бе разтърсила дълбоко.

Внезапно осъзнала, че времето лети, Дейна бързо се облече. Ако искаше да стигне в Шарлътсвил, преди да се стъмни, най-добре бе вече да тръгва.

Тъкмо развързваше пеньоара си, когато на вратата се позвъни. Тя настръхна, защото веднага си помисли най-лошото. Всеки път, когато някой позвънеше, се страхуваше, че би могъл да е Янси. Сигурно бе разбрал, че тя желае да изчезне от живота му и е решил да я остави на мира.

Мина през хола и отиде до вратата.

— Кой е?

— Руни.

Почувства внезапно облекчение.

— Надявам се да ме извиниш за неочакваното посещение — каза той, когато тя направи крачка встрани и го покани с жест да влезе.

— Разбира се, въпреки че тъкмо се канех да тръгвам — посочи към дивана. — Но за теб винаги съм готова да отделя няколко минути.

Тя се усмихна, като се надяваше това да го успокои.

Не се получи. Изражението на Руни остана унило. Дейна отново изпита съчувствие към него. Беше отслабнал и по лицето му се бяха появили нови бръчки.

— Имаш нужда да поговориш с някого, нали? — каза тя и го проследи с поглед, докато той седна на дивана.

— Ужасно, но не искам да те задържам. Къде отиваш, ако не е тайна?

— В Шарлътсвил — тя седна до него.

— Няма да ми повярваш, но това е една от причините да се отбия. Щях да ти предложа да пътуваме заедно.

— Защо? Искам да кажа...

Руни стана и пхна ръце дълбоко в джобовете на елегантния си костюм.

— Тази вечер Вайда Лу организира прием.

Дейна въздъхна.

— И ти ще ходиш?

— Още не са доказали, че тя е убила баща ми. Има желязно алиби, което дори Феърчайлд не е успял да обори.

— Нима й вярваш?

— А ти?

Дейна отмести поглед встрани.

— Няма значение на какво вярвам аз.

— Е, полицията все още я държи под око. Детектив Феърчайлд ми каза.

— Разбра ли как точно е убит Шелби? — гласът на Дейна бе тих.

Руни отново седна и устните му станаха напълно бледи.

— Удар по главата. Смятат, че оръжието на престъплението е било онова преспапие, което държеше на бюрото си.

Дейна добре си спомняше преспапието, защото името и номерът на Нютън Андерсън бяха затиснати с него, когато тя бе нахълтала в кабинета на Шелби.

— Това е единственото нещо, което установихме, че липсва — той поклати глава. — Страхотно оръжие.

Дейна сграбчи ръката му.

— Съжалявам за всичко, което ти се случи. Искан ми се да можем да сторя нещо.

— Можеш. Можеш да дойдеш с мен на празненството на Вайда Лу.

„Какво ли празнува — годежа си с Янси?“ При тази мисъл тя потръпна и наведе глава.

— Дейна.

Тя отново вдигна поглед към него.

— Съжалявам, Руни, но не мога да дойда.

— Продадох земята на комитета.

— А, значи това е поводът за празненството.

Дейна се досети, че Янси и Вайда Лу сигурно бяха в еуфория, след като са получили това, което искаха.

— Мисля, че Вайда Лу ще преодолее всички пречки.

— Сигурна съм, че най-накрая баща ти щеше да вземе решение в полза на болницата.

— А аз не съм — Руни замълча за миг. — Татко е бил пред фалит.

Дейна отвори уста, но не може да каже нищо.

— И аз самият в първия момент онемях. Открих, че е направил няколко необмислени инвестиции, но подправил счетоводните книги, за да не разбере никой.

— Боже мой, това е шокиращо!

— Сигурно разбираш, че всички приказки, че искал да ме вкара в политиката, са били вятър и мъгла — Руни присви устни. — Парите от увеселителния парк са му били необходими да спаси собствения си задник.

— Ето защо ти би трябвало да вземеш парите.

— Не и от онази отрепка Андерсън — не и след това, което стори срещу Янси и болницата. Все пак и аз си имам гордост.

— Ами Андерсън знае ли, че е загубил сделката?

Руни се усмихна искрено.

— О, разбира се, че знае. Вчера казах на адвоката му, а след това вдигнах слушалката и позвъних на комитета, за да се подготвят за

подпечатването на договора.

— Ами майка ти?

— И тя ще получи своя дял; ще се погрижа за това.

— Радвам се, че най-сетне се чувстваш с чиста съвест, Руни. Но все пак не мога да дойда с теб.

— Моля те, Дейна. И на мен не ми се ходи, но чувствам, че трябва. Броуди Калхоун ми каза, че ще ми връчат някакъв подарък — като че ли ми пука. Но не ми се ходи сам.

— Руни...

— Моля те!

— Ти не разбираш — Дейна въздъхна: — Бременна съм.

Мълчание. След това той изпуктя толкова шумно, че стените едва не затрепериха.

— От...

— Да, от Янси.

— А той знае ли?

— Не.

— Ще му кажеш ли?

— Не.

— Тогава ще се омъжиш ли за мен?

Дейна стисна силно ръката му.

— О, Руни, това е най-прекрасното нещо, което би могъл да ми кажеш, истински венец на нашето приятелство, но не бих ти причинила подобно нещо.

— Аз нямам нищо против.

— Но аз имам. Ти заслужаваш много повече от моите трохи. Той трепна.

— Добре, Дейна. Уважавам решението ти. Сега разбирам защо не искаш да дойдеш.

„А защо не?“ — запита се Дейна и умът ѝ заработи трескаво. Връщаше се в Шарлътсвил с единствената цел да се изправи срещу Янси, нали? Това би могло да стане и на тържеството.

— Добре.

— Кое е добре?

Руни изглеждаше объркан.

— Промених решението си. Ще дойда. Налей си нещо за пиене, докато се облека.

Тридесет минути по-късно тя се огледа в огледалото и това, което видя, ѝ хареса. Отиде до вратата и се спря. Правилно ли бе решението ѝ? Да. Абсолютно.

Тя бързо се върна до бюрото си.

ЧЕТИРИДЕСЕТ И ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Имението Динуидъл бе озарено от светлини и отвън, и отвътре. Премениеният елит на Шарлътсвил празнуваше с музика, храна и напитки.

Янси, който стоеше сам в ъгъла на стаята, далеч от навалищата, прикова поглед върху задната врата. „Няма да липсвам на никого, ако офейкам“ — каза си той и все повече се изкушаваше да го направи. Господи, колко мразеше тържествата; мразеше да бъде сред навалища от хора, освен в операционната, където трябваше да се намира в момента.

Но Броуди Калхоун го бе замъкнал на това безсмислено празненство.

— Това събиране е не само заради Руни Тримейн, но и в твоя чест — беше казал завеждащият „Личен състав“. — Така че намъквай фрака и тръгвай.

Янси не бе сложил фрак, но все пак беше дошъл, за което сега съжаляваше. Въздъхна, хвърли последен поглед към стаята и настръхна. Вайда Лу стоеше на крачка от него. Той изтръпна.

Тя докосна ръкава му и се усмихна.

— Как се чувстваш?

— Това не те интересува — каза Янси и прикова гневен поглед върху ръката ѝ.

Тя се изчерви и я отмести, но не преди той да види зловния блясък в очите ѝ.

— Защо си толкова нервен? Каквото и да се е случило, сигурна съм, че мога да ти помогна.

Постара се да изрече тези думи с нежен глас.

Янси не каза нищо и мислено си пожела тя да изчезне. Не можеше да я гледа, а допирът ѝ го отвращаваше.

Не можеше да разбере защо все още е свободна. Беше се надявал в този момент вече да лежи зад решетките, обвинена в хладнокръвно

убийство. Беше убеден не само че е способна да убие Шелби, а и че го е направила. Жалко, че полицаите не бяха успели да докажат това.

— Защо си се умълчал така? — попита Вайда Лу. — Това тържество е и твое. Сега, когато земята е вече наша, не смяташ ли, че е време с теб да си поговорим за бъдещето?

— На теб май все още не ти е ясно! За нас няма бъдеще, Вайда Лу.

Атмосферата стана тежка и неприятна и зловният израз на очите ѝ се върна.

— Направих това заради теб, заради нас — изсъска тя. — Сега, когато всичко свърши, няма да ти позволя да ме захвърлиш като износена обувка.

— Не съм те молил да правиш нищо — отвърна и той със същия тон. — Идеята беше изцяло твоя.

— Само защото мислех, че изпитваш нещо към мен.

— Е, заблудила си се. Стой настрана от мен, Вайда Лу. Чуваши ли? Остави ме, по дяволите!

Той се отдалечи, понеже не би издържал и секунда още в нейната компания. Но усети как очите ѝ пронизаха гърба му и сякаш изгориха кожата му.

Проправи си път сред навалищата, всеки човек го потупа по гърба и го поздрави. Искаше му се да попита: „Какво съм направил, по дяволите?“ — но не го каза. Те се забавляваха. Това, че той самият се чувстваше вкиснат, не бе причина да си го изкара на тези хора, които бяха сторили всичко възможно, за да се сбъдне мечтата му.

Неговата мечта. Той внезапно спря. Неговата мечта се бе сбъднала или поне това бе на път да стане. Благодарение на Руни и на Клейтън Крауфорд, който бе успял да издейства обещаната помощ от Конгреса, изпълнението на плана за новата болница можеше да започне.

Тогава защо, по дяволите, не се чувстваше на седмото небе?

Дейна. Толкова много му липсваше, че това бе като кървяща рана дълбоко в него, която никой друг — освен самата Дейна, не би могъл да излекува.

Той отиде до бармана и си поръча севън-ъп с малко лимон. Докато чакаше, неволно погледна към вратата. Точно тогава я видя. Изведнъж изтръпна, сърцето му подскочи и дишането му стана тежко.

Премигна, сигурен, че е получил халюцинация. Но тя наистина беше там, от плът и кръв, заедно с Руни Тримейн, който бе обвинил ръка около раменете ѝ.

За миг Янси бе обзет от силна ревност и остана неподвижен.

— Докторе, питието ви.

— О, благодаря — каза той и взе чашата, без да откъсне очи от Дейна. Какво правеше тя тук, в дома на Вайда Лу? Напрегна ума си, но не можа да си отговори.

Всъщност това съвсем не бе важно. Тя беше тук и единственото, което имаше значение, бе нейното присъствие. Беше получил възможност да поговори с нея, да направи това, което възнамеряваше да стори, когато я бе потърсил в хотела. Това сякаш се бе случило преди години.

Ако ѝ признаеше истината, щеше да е от полза за душевното му спокойствие, обаче би навредило на кариерата му. Но той я обичаше и щеше да ѝ признае всичко, дори ако след това тя съсипе живота и кариерата му. Твърде дълго бе пазил тази грозна тайна.

„Изглежда зашеметяващо“ — помисли си той и почувства, че устата му пресъхва, докато гледаше как тя навлиза сред хората. Беше с друга черна рокля, по-къса, по-тясна и прилепнала, отколкото онази, с която я бе виждал преди. Върху нейната фигура този тоалет изглеждаше елегантен и секси.

Всъщност всичко в нея бе секси — от лъскавите черни коси и обещите с диаманти до черния чорапогащник и високите обувки.

Той почувства напрежение в слабините и се приближи.

Щом Дейна забеляза, че върви към нея, изпита неудържим гняв. Беше сигурна, че ще го види тук. Всъщност бе дошла именно за това. Но когато отново го видя наяве, това я разтърси много по-силно, отколкото бе очаквала.

Тя вдигна очи и стъпките му сякаш станаха по-неуверени, когато погледите им се срещнаха и останаха така няколко мига.

— Руни, ще ме извиниш ли за малко?

— Сигурна ли си? — попита той разтревожено.

— Сигурна съм. Ще се оправя.

Явно не успя да го убеди, но той се оттегли.

Дейна отново насочи вниманието си към Янси, които сега бе опасно близо. Сърцето ѝ започна да бие учестено. Изглеждаше уморен,

но елегантен с двуредното сако и копринена вратовръзка. Обзе я импулсивно желание да се втурне в прегръдките му с молба да я обича и вечно да закриля нея й детето им. Но този пристъп на лудост бе кратък и дълбоката й ненавист отново се възроди.

Той я бе предал. Два пъти.

— Здравей, Дейна!

„Гласът му не същият“ — помисли си тя. Беше пресипнал и в него се долавяше несигурна нотка. Това я зарадва, не искаше да се чувства по-неловко от него.

— Може ли да поговорим?

Очите му заблестяха, а устните му се разтвориха чувствено.

— Няма нищо, което бих желал по-силно.

— Да излезем на верандата.

Той кимна и й позволи да мине първа. Слава богу, че не я докосна. Ако го бе направил, тя не знаеше дали би го понесла.

При други обстоятелства Дейна би се наслаждавала на прекрасната вечер. Звездите светеха ярко, а луната приличаше на огромен къс слонова кост. Въздухът бе наситен с уханията на цветя.

Но тази красота бе невидима за нея. Единственото, което усещаше, беше изтощителната жега и близостта на Янси.

Тя отиде до парапета и се облегна, а след това се обърна с лице към него. Бе присвил очи и я гледаше. Дълго време никой от двамата не проговори.

— Дейна, аз...

— Не ме интересува какво имаш да ми казваш — тя видя как зениците му се свиха от смущение.

— Разбирам.

— Не, не мисля, че разбираш нещо.

— Явно наистина е така — каза той и изведнъж в гласа му прозвуча отчаяние.

Нямаше да му отстъпи. За нищо на света.

— Зная кой си ти, Янси.

Настъпи мълчание и тя внимателно огледа лицето му на звездната светлина. Искеше да види измъчения му израз в момента, когато думите й прободат сърцето му и навлязат дълбоко в него.

— Знаеш кой съм? — попита той почти шепнешком.

Въпреки че зададе този въпрос, той знаеше отговора. Това пролича по изражението и гласа му.

— Ти си пияният страхливец, който изостави мен и бебето ми.

Сякаш наистина го бе пробола с нож. Той се хвана здраво за парапета и кокалчетата на пръстите му побеляха.

— Откъде?...

— Откъде разбрах ли? — Дейна се усмихна иронично. — От твоята бивша, ето откъде. В онази нощ си се прибрал при нея и си излял пияната си душа.

Сега изглеждаше така, сякаш някой бе изтеглил от тялото му всички жизнени сили.

— Сам щях да ти го кажа.

Тя се усмихна подигравателно.

— Не се и съмнявам.

— О, Дейна! — каза той с измъчен и треперещ глас. — Толкова съжалявам.

Изведнъж и двамата се почувстваха като в пещ.

— Ще съжаляваш много повече, когато свърша с теб.

— Прави каквото искаш — сега гласът му бе съвсем слаб и напрегнат. — Но трябва да знаеш, че заради онази единствена нощ, заради онази грешка аз се посветих на тази професия.

Тя поклати глава и едва се сдържа да не запуши ушите си. Не искаше да чуе тези думи. Но той продължи да говори:

— Все пак аз заслужавам наказанието си и кой би бил подходящ да ми нанесе този удар от жената, която нараних така жестоко, а обичам толкова много?

„Престани“ — искаше да изкрещи Дейна. Не искаше да й казва, че я обича. Не искаше да казва, че съжалява. Това, което искаше, бе той и майка ѝ да горят в ада.

— Дейна!

Тя не обърна внимание на умоляващия тон и болката в очите му. Вместо това, отвори чантата си и хвърли в краката му своята статия.

— Трогателен си — прошепна тя, а след това се обърна и се отдалечи.

По дяволите, трябваше да ги проследи! Имаше намерение да го направи, но един от гостите се бе напил и беше започнал да се държи неприлично и това бе отвлякло вниманието ѝ.

Вайда Лу бе успяла да излезе от неудобното положение, беше извикала шофьора си и му бе казала:

— Отърви ме от него. Ако се наложи, закарай го някъде.

Докато се справи с този проблем, Дейна и Янси бяха изчезнали въвн. Сега Вайда Лу се колебаеше. Щеше ли някои да забележи, ако и тя излезе? За бога, какво я интересуваше това? Тази къща е нейна и тя е организирала тържеството. Можеше да прави каквото си поиска.

За съжаление никой друг не бе на това мнение. Въпреки че домът ѝ бе пълен с хора, повечето от тях я избягваха, сякаш носеше ужасна зараза. Тези тесногръди идиоти подозираха, че тя е убила Шелби.

Всичко бе заради онзи проклет детектив — дебнеше я от седмици. Местните вестници също не бяха и помогнали. Заглавията от първите им страници бяха дали доста храна на клюкарите.

Но тя щеше да се смее последна. Алибито ѝ бе проверено и сега детектив Феърчайлд щеше да се изяде от яд.

Все пак положението ѝ бе унижително, защото тези хора се бяха възползвали от гостоприемството ѝ, но никога нямаше да я приемат като равна. Въпреки всичко, денят на нейното тържество приближаваше. Щом се омъжи за Янси Грейнджър, те щяха да гледат на нея като на една от тях.

Ето защо трябваше да сложи край на връзката на Янси и Дейна веднъж завинаги.

Вайда Лу видя Дейна да влиза през остъклените врати с тревожно изражение. Спря се за миг и тръгна към стълбите.

Къде, по дяволите, си мислеше, че ще стигне?

Вайда Лу последва Дейна и видя как изтича нагоре по стълбите. Когато стигна до площадката, тя се обърна и отвори вратата отдясно. Видя я да изчезва зад вратите на нейната спалня.

Тя се усмихна, щом си представи смайването на дъщеря си, когато разбере къде се намира.

Вайда Лу се изкачи по стълбите. Дейна не бе успяла да затвори вратата. Дъщеря ѝ стоеше до прозореца, бе леко приведена, сякаш плачеше.

Вайда Лу отвори малко по-широко и влезе в стаята. Постоя мълчаливо няколко мига, а след това каза:

— Трябва да знаеш, че той ми принадлежи. Няма да ти позволя да ми го отнемеш.

ЧЕТИРИДЕСЕТ И ПЕТА ГЛАВА

Дейна се обърна рязко и по гърба ѝ премина хладна тръпка. Тя примигна, за да разсее сълзите си; точно тогава долови странното, почти смаяно изражение на майка си.

— Извинявай — каза Дейна, замълча и отново изпита познатото неприятно чувство.

— За какво е тази излишна учтивост? — попита Вайда Лу ядосано. — Чу ме. Янси е мой.

Тя присви очи и устните ѝ се разтегнаха във възможно най-широката усмивка. Това накара Дейна отново да потръпне.

— Имаш го.

— Лъжкиня!

Дейна отмести поглед и попита:

— Какво искаш?

Направи усилие в гласа ѝ да не прозвучи нотка на страх. Вайда Лу се засмя:

— Току-що ти казах — Янси.

— И аз ти казах, че е изцяло твой. Сега, след като уредихме този въпрос, ще изляза от стаята ти.

— Не, няма да стане.

Дейна се спря. Не толкова думите на Вайда Лу, а начинът, по който ги каза, привлече вниманието ѝ. Зад тези толкова невинни думи се криеше жестока заплаха.

— Виж, ако очакваш да ти кажа, че съжалявам...

— Съжаляваш ли? — прекъсна я Вайда Лу. — Щом съжаляваш, добре — погледът ѝ, изпълнен с гореща ненавист и отвращение, сякаш опари Дейна. — Жалко, че навремето не успях да те пречукам с онази палка за мухи.

Дейна пребледня и почувства парене в стомаха. Не го показва. Въпреки че Вайда Лу явно бе загубила самообладание, Дейна не се предаде.

— Е, не си успяла и ще трябва да се примириш с това — Дейна се изправи. — Всяка вечер, щом си легнеш, сънувах кошмари, в които виждах теб, и бях толкова ужасена, че плачех като бебе.

— И единственият начин да те накарам да млъкнеш беше да изпратя приятеля си в твоята стая.

Тонът на Вайда Лу бе равнодушен, сякаш говореше за нещо незначително. Ако някога Дейна бе изпитвала желание да нанесе на някого физически удар, то това беше в този момент. Но Вайда Лу искаше да го направи и тя нямаше да ѝ достави това удоволствие, нито пък щеше да отстъпи.

— Когато пораснах — продължи Дейна, — тези кошмари продължиха да ме измъчват — тя замълча и се приближи. — Но никога вече. Ти си една окаяна старица и преследваш млад мъж, който не дава пукната пара за теб. Всъщност достойна си за съжаление.

— Малка кучка! Никой не би се отървал безнаказано, ако ми държи такъв тон, най-малко пък ти. Ще...

Точно в този момент Дейна забеляза нещо.

— О не!

Тези думи накараха Вайда Лу да застине. Тя проследи погледа на Дейна и рязко се обърна.

— Ти си била — прошепна Дейна с нескрит ужас. — Ти си убила Шелби Тримейн!

Преспапието. Предполаганото оръжие, с което бе извършено престъплението. Стоеше на бюрото на Вайда Лу, сякаш бе трофей, с който се гордееше и желаше да пази на видно място.

Вайда Лу сви рамене:

— Онова копеле си го изпроси. Нали знаеш, не искаше да ни продаде земята.

Тя сякаш говореше на себе си — като обезумяла, и Дейна долови това. Тогава Вайда Лу наведе рязко глава назад и се изсмя студено.

Но когато отново погледна Дейна, смехът ѝ пресекна. На лицето ѝ се изписа злоба.

— Искаш ли да узнаеш другата причина, заради която му пръснах черепа?

— За бога, Вайда Лу, ти имаш нужда от помощ! — страхът на Дейна нарасна, когато мина покрай майка си, за да стигне до вратата.

— Той ми даде пари за аборт, но аз го измамих. Не го направих.

— Ти бълнуваш — каза Дейна и направи отчаяно усилие да излезе от стаята.

— И спечелих от това — продължи Вайда Лу с тих глас, сякаш Дейна не бе казала и дума. — Заплаших го, че ще заведа дело за бащинство и той ми плати сто хилядарки.

Дейна прекрачи заднишком прага и тръгна към стълбите. Вайда Лу изкрещя след нея:

— Но те скоро свършиха и ми потрябваха още. Тогава отидох при него с теб, неговото изродче...

Дейна застина.

— Какво каза?

Гласът ѝ бе тих, почти като шепот.

— Казах, че ти си отроче на Шелби. Той беше твоят баща. И щом ме видя, копелето ме преби от бой и ми каза, че ако още веднъж те заведа там, ще съжалявам още повече.

— Той знаеше ли коя... коя съм?

Дейна едва успя да процеди тези думи през безкръвните си устни.

— Разбра всичко, защото беше наел частен детектив. Точно тогава отново ме заплаши. Не можех да му позволя това. Трябваше да го унищожа, преди той да унищожи мен.

„Не припадай! Нямах право да припадаш!“ — каза си Дейна и се хвана здраво за парапета за опора. За миг ѝ се зави свят, но съзнанието ѝ издържа.

Не! Ако Шелби беше неин баща, значи Руни...

— Руни! — извика Дейна. — Ти се опита да ме накараш да се омъжа за своя полубрат! Как посмя...

Тя не може да продължи. Усети, че ѝ прилошава.

— Точно така, скъпа. Не можех да измисля по-сладко отмъщение, отколкото да омърся ценната синя кръв на рода му — на лицето ѝ отново се появи зла усмивка. — Когато спя с любовника си, често щях да си мисля какво ли изродче ще изфабрикувате с Руни.

— За бога, ти си полудяла! Ще те издам, за да не нараняваш повече...

— Няма да направиш нищо подобно, кучко!

Вайда Лу сграбчи ръката на Дейна, която се опита да се освободи.

— Пусни ме!

— За нищо на света!

В отчаянието си Дейна вдигна ръка, за да удари майка си, но не успя.

Щом Вайда Лу разбра, че ще последва удар, изсъска:

— О, не, няма да стане!

И блъсна Дейна.

Дейна изпищя, щом тялото ѝ се търкулна по стълбите. Агонията свърши, когато стигна до долния етаж. „Бебето ми!“

„По дяволите! Не могат ли да ме оставят на мира?“ — запита се Янси, докато гледаше как Броуди се отправя през градината към него.

— Ей, размърдай сърдития си задник и ела тук. Хората настояват да произнесеш реч.

— Няма да стане.

Броуди се спря до него и се облегна на едно дърво.

— Защо?

— Виж, това не е по моята част. Просто им кажи, че съм в скапано настроение.

— Ти вечно си вкиснат — тонът на Броуди беше строг. — Но се надявах, че сега, когато спечелихме земята, ще живнеш.

— Няма да произнеса никаква реч.

— Добре. Не мисля, че някой се надяваше на това.

За миг замълчаха и се чу свиренето на щурците и вятъра сред дърветата.

— Искаш ли да ми кажеш какво те мъчи?

— Не.

— Преди малко те видях да излизаш навън с Дейна Байвънс.

— Е, и?

— Тя ли те разстрои така или нещо друго?

— Може би.

— Страхотно. Ти я дразниш, а тя ще напише критична статия за теб и болницата.

Янси не каза нищо. Какво можеше да каже? Статията наистина би го унищожила. Но не можеше да сподели с Броуди защо, не и в този

тържествен момент, а може би и никога. Скоро щеше да разбере, че с кариерата му на главен хирург е свършено.

Но не винеше никого. Заслужаваше това, което щеше да го сполети. С бягството си онази нощ и признанието пред бившата си жена сам бе подписал присъдата си. Беше загубил Дейна и в този момент не можеше да мисли за нищо друго.

— Виж, стари приятелю — каза Броуди най-сетне. — Оставям те да се самосъжаляваш. Може би ще поговорим утре.

— Може би.

Янси проследи с поглед Броуди, които се отдалечи, а след това отново потъна в мрачните си мисли. Сега можеше да направи това, за което си бе мечтал по-рано: просто да изчезне в нощта. Нямаше да липсва на никого, освен на Вайда Лу. Всъщност може би и тя нямаше да съжالياва за отсъствието му. Може би най-сетне се бе отървал от нея, като беше ѝ изкрещял да го остави на мира.

Не знаеше как би могъл да се изрази по-ясно. Но светлините и шумът от къщата отново привлякоха вниманието му. Дейна все още беше там вътре.

Трябваше да я види за последен път.

Той изруга и тръгна към къщата. Щом влезе, Янси си проправи път сред няколко гости, които се смееха, и потърси с поглед Дейна.

Стигна до фойето и точно в този миг долови шума. В първия миг не можа да определи какво беше. Тогава чу ужасния писък. Обърна се рязко и погледна към стълбите.

— Не! — извика той.

Беше твърде късно; всичко стана толкова бързо. Преди да успее да помръдне, тялото на Дейна се строполи в краката му.

След миг бяха заобиколени от други хора. Янси не обърна внимание на писъците и въздишките им и се наведе над Дейна, която лежеше там, бледа като восък.

— О, Господи, не, моля те! — прошепна той, докосна шията ѝ и провери пулса. Слава богу, все още дишаше!

— Обадете се на 911! — извика някой зад гърба му.

— Дейна, чуваш ли ме?

Янси усети, че в гласа му прозвуча умолителна нотка и уплаха, въпреки да знаеше като лекар, че не бива да губи спокойствие.

— За бога, Янси! — каза Броуди и коленичи до него. — Какво, по дяволите...

— Падна по тези проклетите стълби! — каза Янси. Но не сподели, че с крайчеца на окото си бе зърнал Вайда Лу.

— Господи! — измърмори Броуди.

— Дейна! — Янси се надвеси над нея и докосна лицето ѝ. — Чуваш ли ме?

Клепачите ѝ помръднаха.

Янси вдигна глава и преглътна сълзите на благодарност. Отново прокара ръце по тялото ѝ и внимателно провери дали има счупени кости. Точно тогава забеляза нещо.

Кръв! Между краката ѝ се бе образувала локва.

Къде беше проклетата линейка! Янси направи усилие да запази самообладание и прошепна:

— Дръж се, помощта идва.

Дейна отново отвори очи. Стисна ризата му. Той се наведе пониско.

— Шшт, не се опитвай да говориш.

Янси почувства, че сърцето му ще се пръсне. Ако умре...

— Моля те.

Дейна отново се вкопчи в ризата му.

— За какво ме молиш, любов моя? — той притисна ръката ѝ до гърдите си.

Тя облиза устни, сякаш се опитваше да ги навлажни достатъчно, за да заговори.

— Спаси нашето бебе.

„Нашето бебе!“ Янси загуби и ума, и дума. Бебе? Неговото бебе? Тяхното бебе? Тя носеше дете? Мисълта бе толкова шокираща, че не можеше да я приеме.

Реалността му бе подготвила отмъщение. Допреди няколко мига се страхуваше само за нейния живот. Сега мислеше и за двамата. Ако тя оживее, но загуби детето...

Сега не биваше да мисли нищо за това, нито за своята вина. Но не можеше да освободи съзнанието си. Щеше ли да се случи това, ако не беше спал с Вайда Лу? Дали Вайда Лу не бе я блъснала заради него?

— Линейката е тук, Янси! — каза Броуди. — Направете път. Позволете им да минат!

— И ти, и бебето ще се оправите — прошепна Янси така, че само тя да го чуе. — Обещавам!

Тръгна след количката, като се молеше да успее да изпълни обещанието си.

ЧЕТИРИДЕСЕТ И ШЕСТА ГЛАВА

Дейна не можеше да забрави израза на лицето му.

Въпреки болката и шока от онзи момент, споменът за Янси, които се бе надвесил над нея и произнасяше името и с тревожен глас и с любов в очите, щеше да остане с нея завинаги.

Тогава тя бе разбрала, че все още го обича и винаги ще го обича. Сигурна бе, че той щеше да стори всичко, което е по силите му, за да спаси тяхното дете. И наистина го бе направил.

След като я бяха извадили от операционната, той беше прошепнал:

— Дотук добре. Запазихме нашето бебе.

Тя му се усмихна едва забележимо и докосна корема си.

Оттогава бяха изминали два дни и Янси я бе посещавал почти през час, а през цялото останало време беше заобиколена от други лекари.

Още в мига, когато бе осъзнала какво става, разбра, че по време на лечението ѝ той щеше да бъде край нея. Ласкавият му поглед ѝ го напомняше всеки път, когато очите им се срещаха.

Беше забранил всякакви посещения, но тя настоя да се види с Ейприл, която прекара при нея доста време през първия ден. Беше поговорила и с детектив Феърчайлд и му каза всичко, което бе чула от майка си.

Но не ѝ бе лесно да говори. Диагнозата ѝ беше леко мозъчно сътресение и многобройни натъртвания, но като по чудо и тя, и детето ѝ не бяха получили сериозни наранявания.

Засега.

Сърцето на Дейна не искаше да приеме факта, че все още има опасност да загуби бебето си. Тя затвори очи, ужасена от всичко, което се бе случило. Въпреки всички усилия, не можеше да заличи от съзнанието си онази сцена: оръжието на престъплението, признанието на Вайда Лу, допира на нейната ръка до гърба ѝ и удара. Ако Вайда Лу бе успяла да осъществи плана си...

Дейна се отърси от тази ужасяваща мисъл, отвори очи и се огледа наоколо, като очакваше да види обикновена, скучна болнична стая. Но беше изненадана. Бе пълно с цветя — като в цветарски магазин. Повечето от тях бяха от Янси, но Ейприл и персоналът на болницата също бяха дали своя принос.

Дейна чу, че някой почука на вратата, и почувства облекчение. Доста дълго бе стояла сама.

— Влез — извика тя с надеждата, че е Янси.

Наистина бе той, но следван от детектив Бойд Феърчайлд.

— Чудех се дали да го пусна отново — каза Янси без предисловия.

— Но щом чу какви новини имам — намеси се детективът, — все пак реши, че е най-добре да се видим.

Дейна го покани с жест, а след това изведнъж трепна и това помрачи изражението на Янси.

— Добре ли си? — попита той с тревога в гласа.

— Чудесно.

Погледите им се срещнаха и за миг им се стори, че са сами в стаята.

Детектив Феърчайлд пристъпи от крак на крак и развали магията.

— Нещо, свързано с моята м... с Вайда Лу, нали? — попита Дейна.

Феърчайлд кимна и седна на стола до леглото ѝ.

— Помислих си, че бихте искали да узнаете, че открихме оръжието на престъплението; беше точно там, където вие казахте. Но тя продължава да твърди, че е невинна.

— Невинна, как не — измърмори Янси и се облегна на стената.

Дейна каза разтревожено:

— Но как може да твърди това, след като ми го призна?

— Срецу нея имаме само вашите показания.

— Смятате ли, че е нормална? — попита Дейна.

— В момента минава през прегледи. Но да, мисля, че е вменяема и би изтърпяла един процес. Естествено тя е наела най-добрия адвокат, който може да се купи с пари.

— Ако се измъкне...

Дейна потръпна.

— Имам намерение да направя всичко, което е по силите ми, за да дадат на мисис Динуидъл доживотна присъда — каза детективът строго. След това стана.

Дейна протегна ръка, този път, без да трепне.

— Благодаря.

— Късмет — добави Феърчайлд и хвана ръката и за миг. — Разбрах, че чакате дете — той се изчерви. — Надявам се всичко да е наред.

Изражението на Дейна стана по-спокойно.

— Още веднъж ви благодаря.

— Ще се обадя.

Щом той излезе, Янси щракна с пръсти.

— По дяволите, забравих! Руни чака отвън.

Дейна затаи дъх.

— Не искаш ли да се видиш с него?

— Разбира се, че искам.

— Отдавна се опитва да се добере до тази стая, но аз... — Янси замълча и се усмихна широко.

— Ако бях на твое място, нямаше вече да се тревожа заради Руни.

— Защо?

— Защото той е наполовина мой брат.

— Какво?

— Шелби Тримейн е бил моят баща.

— Боже мой, Дейна!

— Като си помисля само, че тя ме съветваше да се омъжа за него — брадичката на Дейна затрепери. — Вече съм напълно убедена, че е ненормална.

— Тя е зла и побъркана мръсница. Надявам се да гори в ада.

— Руни не знае за това.

— Господи!

— Ще останеш ли тук, докато му казвам? Нямам представа как би реагирал.

— Ще направя за теб всичко, което поискаш. Но ти вече знаеш това.

В този момент Руни отвори вратата и надникна вътре.

— Юху! Май ме забравихте.

Дейна се усмихна.

— Влез. Толкова се радвам да те видя.

Руни влезе с валсова стъпка и внесе огромен букет цветя.

— О-о, тези явно са излишни.

— Разбира се, че не са — Дейна се усмихна. — Само намери свободно място за тях.

Той ги остави, а след това се обърна към Янси:

— Е, как е пациентката, докторе?

— Добре е. Само трябва да остане паркирана в леглото за известно време.

— Скоро ще се оправя, повярвай ми — каза Дейна шеговито. След това добави със сериозен тон: — Руни, моля те, седни. Трябва... трябва да ти кажа нещо.

— Явно е доста важно. Сигурно вие двамата ще се жените, това ли е?

В стаята стана тихо.

— Все още не сме говорили за това — каза Янси най-сетне и прикова поглед в очите на Дейна.

Когато погледна Руни, тя усети, че страните ѝ пламнаха.

— Това, което трябва да ти кажа, е свързано с теб и мен.

Руни повдигна вежди.

— С нас? Как така?

— Наистина ми е трудно — Дейна си пое дълбоко дъх. — Не зная как да започна, затова ще ти го кажа направо.

— Давай. Каквото и да е.

— Ти си... ние с теб сме наполовина брат и сестра.

Руни я изгледа с недоумение.

— Как...

Той преглътна и бързо затвори уста.

— Вайда Лу е моята майка — плахо каза Дейна и изчака ехото от тази бомба да отзвучи, преди да продължи. — Толкова съжалявам, че те накарах да повярваш, че родителите ми са загинали. Благодарение на възпитанието, което имах, лесно минавах с тази история — Дейна замълча и потърси подкрепата на Янси. Той ѝ кимна насърчително. — Не съм искала да нараня никого, Руни, наистина. Навремето не можах да измисля нищо по-добро.

— Значи искаш да кажеш, че моят старец и майка ти... — той спря, сякаш не можеше да каже нищо повече.

— Точно това се опитвам да кажа. Когато Вайда Лу ми каза, че Шелби е моят... баща, и аз се почувствах така. Зная, че е вярно; дори Вайда Лу не би могла да измисли толкова невероятна история.

— Нямах представа, че са се познавали преди основаването на този комитет — Руни сякаш позеленя и Дейна изпита съчувствие към него, но не бе способна да стори нищо, за да смекчи удара. Трябваше да понесат последствията от греховете на своите родители, а те никак не бяха леки.

— Явно преди доста време Шелби и Вайда Лу са били любовници. Тя забременяла и се опитала да пометне, но не успяла. Тогава започнала да го изнудва. Отначало наистина го спласила, но по-късно Шелби сложил край на това.

— По дяволите!

— Е, как... как се чувстваш сега, когато знаеш, че имаш сестра?

Все още замаян, Руни каза:

— Винаги съм се ядосвал, че съм единствено дете.

Дейна се засмя тихо:

— Е, тогава, скъпо братче, ела и ме прегърни, само не ме притискай твърде силно.

Когато се отдалечиха един от друг, Дейна попита:

— Ами майка ти? Как...

Руни махна с ръка.

— В първия момент ще бъде смаяна, но после ще се успокои и ще го приеме. Тя те харесва, а и винаги е искала да има дъщеря — той се захили: — Ето че сега вече има.

— О, Руни, това звучи толкова прекрасно!

— Виж какво, аз най-добре да тръгвам.

— Сигурен ли си, че си добре, след като чу всичко това.

Руни отново намести очилата си.

— Мисля, че имам нужда да остана сам за известно време, за да свикна с това. Но скоро ще се видим отново.

— Надявам се — Дейна погледна Янси. — Изглежда, ще се наложи да остана тук известно време.

— Така е — каза Янси.

— Тогава довиждане и на двамата.

Щом Руни излезе, Дейна изведнъж почувства, че в очите ѝ напират сълзи. Опита се да ги спре, но не успя. Янси се приближи към нея и я прегърна. Дълго време никой от двамата не проговори.

Накрая Дейна каза:

— Беше и много по-тежко, и много по-леко, отколкото очаквах, ако това не звучи безсмислено.

— Напротив, разбирам те напълно. Ако някой има нужда добре да си поплаче, това си ти.

— Каж ми за бебето.

— Какво още искаш да знаеш?

— Всъщност няма какво, просто още не мога да повярвам, че ти успя да възстановиш шийката ми.

— Е, направих го. Благодарение на това можем да се надяваме, че ще износиш нашето бебе докрай. Но както ти казах, няма да бъде много леко. Ще се наложи да останеш напълно неподвижна около шест седмици.

— Няма проблем.

— Сигурна ли си?

— Искам това бебе, Янси — тонът ѝ бе строг и уверен.

— А мен искаш ли ме?

Този въпрос, изречен с тих глас, изрази толкова много, че Дейна внезапно се отдръпна ѝ прикова поглед върху тъжното му лице.

— Да — каза тя нежно и решително.

— Ако не се бе наранила, нямаше да ми кажеш, нали? — в гласа му прозвуча искрена болка.

— Не.

Този път нейният глас прозвуча плахо.

— За бога, Дейна, как би могла да скриеш това от мен?

— Искях да си платиш за това, което ми стори.

— През всяка секунда от живота си съм плащал за онази нощ.

— Сега зная това — каза тя тихо.

— Сигурна ли си? Не бих понесъл, ако...

— Разбрах го още в онази вечер на празненството — прекъсна го тя. — Но не бях готова да го призная.

— А сега?

— Обичам те, Янси — прошепна тя.

— А, можеш ли да го кажеш малко по-силно? Не те чух.

Устните ѝ трепнаха и тя почти извика:

— Обичам те, доктор Янси Грейнджър!

Той се наведе и я целуна. След това прошепна почти до устните ѝ:

— И аз те обичам, Дейна Байвънс.

— Помисли си само колко време загубихме.

— Ще наваксаме — Янси замълча за секунда и лицето му пребледня. — Ами статията ти и твоята работа? Обещала си на списанието сензационен материал.

Дейна бе очаквала този момент. Тя се отдръпна от него и взе чантата си от масичката.

— Написах две статии, две различни версии. Ето ти копие от онази, която Ейприл изпрати по факса до „Исиус“.

Тя му я подаде.

Докато Янси четеше, в стаята бе тихо. Когато свърши, той вдигна очи и в тях се изписа израз на изненада.

— Не споменаващ за злополуката...

В гласа му се долови тревога. Тя се усмихна и очите ѝ сякаш засияха от любов.

— Знам. Ще запазя тайната ти.

— Истински те обичам, Дейна Байвънс.

— Зная — прошепна тя и прочисти гласа си. — Уейд Лейнджли се обади тази сутрин и беше във възторг. Как иначе? Написах всичко и за работата ти, и за убийството на Шелби, и за процеса на Вайда Лу, какво повече би могъл да иска? — тя помълча няколко мига. — Естествено не можех да спомена за бившата ти жена.

— Тя няма да създава проблеми.

Дейна го погледна недоверчиво.

— Откога смяташ така?

— Откакто ѝ казах, че ако спечеля Нобеловата награда, всичките пари и цялата слава ще бъдат за нея, и че всичко, което ме интересува, сте ти и болницата.

— Сигурно едва не е припаднала.

Той се ухили.

— Сякаш изведнъж страшната тигрица се превърна в безобидна голяма котка.

Янси я целуна.

— Ти си виновна за това.

— Мм, вкусен си. Няма да те оставя на мира.

Погледът на Янси бе изпълнен с любов.

— На теб дължа това, че запазих здравия си разум и кариерата си. Какво бих могъл да кажа?

— Едно „благодаря“ ще бъде достатъчно.

— Имам по-добра идея — последва дълга и страстна целувка. —
Какво ще кажеш?

— Мм, така е много по-добре.

— Когато стана дума за Лейнджли — каза Янси, — мисля, че той иска да те назначи.

— Прав си, така е. Получих работата.

— Предполагам, това означава, че ще живееш във Вашингтон?

Дейна го прониза с дяволит поглед.

— Зависи.

— От какво?

— Дали един доктор няма да реши да ме направи порядъчна жена.

Очите на Янси пламнаха, той се наведе и отново я целуна.

— О, Дейна, повече от всичко на света искам да се ожения за теб, но се страхувам, че няма да ми простиш.

— Отдавна съм ти простила, въпреки че не можех да го призная. Влюбих се в теб още онази вечер в ресторанта, когато ме целуна за първи път.

— И аз в теб — в очите на Янси неочаквано се изписа болка. — Но би ли могла някога да забравиш... да ми простиш за...

— За това, че си докосвал майка ми ли? Да. Когато ме докосваш, дори не се сещам за нея.

— Слава богу! Не мисля, че бих понесъл тя отново да застане между нас.

— А сега накъде, скъпи? — попита Дейна.

Той се усмихна.

— Е, не можем да отидем при свещеник, значи ще трябва той да дойде при нас.

— Кога?

— Утре.

Дейна затаи дъх.

— Сериозно ли говориш?

— Искам това с цялото си сърце.

— О, Янси, наистина те обичам!

— И аз теб — той сложи ръка на корема й. — Обичам и нашето бебе.

Лицето й помръкна.

— Наистина ли мислиш, че ще се получи, че ще мога да го износя?

— Като лекар аз направих това, което беше възможно. Сега всичко е в ръцете на съдбата.

— Прегърни ме, Янси — прошепна тя задъхано.

— Не се тревожи. Никога вече няма да те изоставя.

ЕПИЛОГ

— Ииска ми се да съм на неговото място.

Дейна сведе поглед към своя двумесечен син, който сучеше от гърдата ѝ, а след това отново погледна съпруга си. Бяха женени почти от година, а тя всеки ден се питаше дали не сънува. Никога не се бе чувствала толкова доволна и щастлива. Знаеше, че и Янси изпитва същото.

— Давай, нали знаеш, че имам още една.

Със светнали очи Янси се отпусна на леглото до нея и сложи ръце зад тила си.

— Повярвай ми, изкушавам се — прошепна той задъхано, — но не искам целият да се олея с мляко.

Тя се засмя:

— Страхливец!

— Ще видиш ти страхливец.

Той се наведе и прокара език по свободната и гърда.

— Цялата настръгнах.

— И аз съм адски възбуден. Тя докосна носа му.

— Само трябва малко да почакаш.

— Докога ще яде този малък разбойник? — Янси докосна с пръст бузката му.

— Докато се нахрани. Нали така, Адам, любов моя?

Янси се засмя:

— Вече адски много прилича на баща си. Не му се разделя с неговите зрънца.

— Ти си извратен — каза Дейна и завъртя очи.

— А ти си истинско съкровище.

Дейна затаи дъх и двамата приковаха влюбени погледи един в друг.

— Казвал ли съм ви някога, че ви обичам, мисис Грейнджър.

— Да преброим. Само четири пъти днес, а вече е обяд.

— По дяволите, трябва да си взема бележка!

Дейна се засмя:

— Впрочем какво правиш у дома? Мислех, че по това време трябва да бъдеш на строежа, както обикновено, и да хокаш онези от строителната компания.

— Тръгвам, но трябваше да ти кажа нещо.

— Какво?

— Днес Вайда Лу е подала първата си молба за помилване.

Ако в живота им бе имало моменти, които да помрачават тяхното щастие, те бяха по време на процеса. Дори след като Тайсън Питърс, любовникът на Вайда Лу, беше признал, че тя му е платила да лъжесвидетелства в нейна полза, не беше престанала да твърди, че е невинна. Но накрая все пак областният прокурор бе сразил Вайда Лу.

— Предполагам, че това е първата от цяла поредица молби — каза Дейна най-сетне.

— Да. Но въпреки всичко, тя няма да се отърве от фаталната среща с инжекцията.

— Все още ми е трудно да повярвам, че е осъдена на смърт.

— Тя го заслужава, Дейна, не я съжалявай.

— И изпитвам, и не изпитвам съжаление към нея, ако това не звучи безсмислено.

— Напротив, разбирам.

Бебето се раздвижи, сякаш искаше да привлече вниманието на Дейна. След като го успокои, тя се усмихна на Янси и каза:

— И аз имам новини.

— Ами?

— Днес отново се обади Уейд Лейнджли.

— И иска да започнеш работа?

— Да, но ще работя у дома.

— Страхотно! Това означава, че няма да бъде нужно да оставяш Адам.

— Веднъж, струва ми се, ти спомена, че ме разбираш.

— Ще се разсърдиш ли, ако ти кажа, че те излъгах?

Дейна докосна с юмрук гърдите му.

— Невъзможен си.

— Просто се шегувам. Каквото и да решиш, бих те подкрепил напълно.

— Знаеш, че не бих поставила работата си или нещо друго над теб и Адам.

— Зная и се опитвам и аз да спазвам това правило.

— Справяш се доста добре — тя замълча за миг. — Все пак съжалявам, че не получи Нобеловата награда.

— А аз не. О, не ме разбирай погрешно, това би подсладило живота ми още повече, така да се каже. Но, за бога, аз имам повече, отколкото човек заслужава на този свят.

Той се наведе и целуна Дейна по носа.

— Зная, но...

— Никакво „но“, мисис Грейнджър — Янси се захла: — Именно защото не спечелих Нобеловата награда, продължавам да се старая. Успях например да направя каквото трябваше и сега конгресменът и жена му са бременни.

Начинът, по който се изрази, накара Дейна да се усмихне.

— Радвам се. Понякога се случват и чудеса.

— Защото аз им помагам да станат.

Тя завъртя очи.

— Ей, нашият син спря да суче — Дейна отново погледна към Адам.

— Заспал е.

Тя внимателно го отдели от гърдата си, наведе се и го сложи в кошчето до леглото. Когато се обърна, Янси бе протегнал ръце в очакване.

— Сега е мой ред, любов моя!

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.